

สาม
มงกุฎ
ทองคำ

โลเวล
จอห์นสัน

สามมงกุฎทองคำ

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

สามมงกุฎทองคำ
[Three Golden Crowns]

เรื่องราวเกี่ยวกับ

ทาเฮเรห์

มุลลา ฮุสเซน และ

โคดุด

[The Stories of Ṭáhirih, Mullá Ḥusayn and Quddús]

โดย
[by]

โลเวล จอห์นสัน
[Lowell Johnson]

ภาพประกอบโดย
แมรี เฟอแมน
[Illustrated by Mary Firman]

สำนักพิมพ์บาไฮ
[Bahá'í Publishing Trust]
โจฮันเนสเบิร์ก
[Johannesburg]

แปล สิงหาคม 2562
[Translated August 1992]

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

[Order English Version](#)

ฉบับปรับปรุงใหม่ลิขสิทธิ์ © ปี พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2002) โดยธรรมสภาบาไฮแห่ง
แอฟริกาใต้ (Incorporated Association not for Gain)

Extracts from the following works reprinted by permission:

By Bahá'u'lláh: *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*,
Copyright 1939, 1952, © 1976 by the
National Spiritual Assembly
of the Bahá'ís of the United States;
by Nabíl-i-A'ẓam: *The Dawn-Breakers: Nabíl's Narrative
of the Early Days of the Bahá'í Revelation*,
published by the National Spiritual Assembly
of the Bahá'ís of the United States;
by Martha Root: *Ṭáhirih the Pure, Írán's Greatest Woman*,
published by the National Spiritual Assembly
of the Bahá'ís of Pakistan.

Set in 11 on 12,5 pt
ITC New Baskerville
and printed in South Africa
by NBD - Paarl Print
Drukkery Street
Goodwood
Cape Town

ISBN 1 919864 01 6

สารบัญ

[Contents]

หน้าปก [Cover].....	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page]	2
ลิขสิทธิ์ [Copyright]	3
สารบัญ [Contents]	4
บทนำ (Introduction)	6
ทาเฮเรห์ [Táhirih]	9
บทที่ 1	9
บทที่ 2	12
บทที่ 3	13
บทที่ 4	14
บทที่ 5	17
บทที่ 6	18
บทที่ 7	23
บทที่ 8	25
บทที่ 9	29
บทที่ 10	32
ปัจฉิมบท [Epilogue].....	37
แหล่งข้อมูลอ้างอิง [Sources]	39
มุลลา ฮุสเซน [Mullá Ḥusayn].....	40
บทที่ 1	40
บทที่ 2	42
บทที่ 3	46
บทที่ 4	49

บทที่ 5	51
บทที่ 6	55
บทที่ 7	59
บทที่ 8	61
บทที่ 9	62
บทที่ 10.....	66
บทที่ 11.....	68
ปัจฉิมบท [Epilogue].....	73
แหล่งข้อมูลอ้างอิง [Sources]	74
โควดัส [Quddús].....	75
บทที่ 1	75
บทที่ 2	77
บทที่ 3	80
บทที่ 4	83
บทที่ 5	87
บทที่ 6	88
บทที่ 7	90
บทที่ 8	96
บทที่ 9	98
บทที่ 10.....	100
ปัจฉิมบท [Epilogue].....	104
แหล่งข้อมูลอ้างอิง [Sources]	104

บทนำ (Introduction)

คุณจะได้อ่านเกี่ยวกับความเสียดสีในอีกสองสามหน้าต่อไปจากนี้ ใครก็ตามที่อ่านเรื่องราวของศาสนิกชนบาไฮรุ่นแรกๆ ย่อมต้องอดพิศวงมิได้ว่าเหตุใด วีรชนเหล่านี้จึงเสียดสีอย่างมากมายขนาดนี้ อะไรคือความเด่นที่แตกต่างในคำสอนของพระบ๊อบ และพระบาฮาอุลลาห์จนทำให้คนธรรมดาๆ รุ่งขึ้นสู่ความเป็นยอดแห่งวีรชนและพลีชีพอย่างเกริกเกียรติเพื่อศาสนาของพวกเขา

คำสอนของพระบ๊อบ¹ และพระบาฮาอุลลาห์² คำสอนของพระบ๊อบก็คือหลักการซึ่งประกาศโดยพระศาสดาทั้งหลายในอดีต เป็นหลักการของสวรรค์ที่ถูกนำมากล่าวซ้ำอีก คุณสามารถอ่านคำสอนซึ่งเป็นหลักการเหล่านี้ได้จากหนังสือเล่มเล็กๆ ที่มีชื่อว่า พระวาระแห่งความเร้นลับ ซึ่งลิขิตโดยพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ได้ทรงเพิ่มสัจธรรมอันเป็นนิรันดร์ไว้ในหนังสือเล่มนี้ พระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์ทรงเพิ่มเติมคำสอนใหม่ๆ ที่ไม่มีพระศาสดาองค์ใดจากพระผู้เป็นเจ้าของได้ทรงประกาศใช้มาก่อน ต่อไปนี้คือคำสอนที่เพิ่มเติมบางข้อสำหรับคุณ

คำสอนแรกของศาสนาบาไฮ คือ มนุษย์ทุกคนเป็นครอบครัวเดียวกัน พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสกับทุกคนว่า “เจ้าคือผลไม้บนต้นเดียวกัน เป็นใบของ กิ่งก้านเดียวกัน” คำสอนข้อนี้ พระองค์ทรงหมายความว่าให้เห็นว่าโลกมนุษย์นี้เปรียบเสมือนต้นไม้ต้นหนึ่ง ประชาชนในประเทศต่างๆ ก็เปรียบดั่งกิ่งก้านต่างๆ ของไม้นั้นนั่น บุรุษและสตรีก็เหมือนกับผลและดอก ในยุคของศาสนาต่างๆ ที่ผ่านมาโลกมนุษย์ถูกแบ่งเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเป็นประชาชนของพระคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้าของ หรือเป็นต้นไม้ที่บริสุทธิ์ อีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่าเป็นพวกหลงทางหรือเป็นต้นแห่งความชั่วร้าย พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงเปลี่ยนคำสอนนี้โดยทรงประกาศว่า โลกนี้เป็นหนึ่งเดียวและประชากรในโลกต่างก็เป็นสมาชิกของครอบครัวเดียวกัน ไม่สามารถหาคำสอนพิเศษนี้ได้ในศาสนาอื่นๆ พระองค์ทรงตรัสว่า ถ้ามีคนยังหลบอยู่ก็มีผลจำเป็นต้องปลุกเขา บางคนป่วยก็ต้องได้รับการรักษา บางคนที่ทำตัวเหมือนเด็ก ก็ต้องได้รับการสั่งสอน แต่ทุกคนก็ได้รับพระกรุณาธิคุณ

หลักการใหม่อีกข้อของศาสนาบาไฮคือความจำเป็นในการตรวจสอบหาความจริง กล่าวคือ ไม่ควรมีใครเชื่อต้นตระกูลตลอดจนบรรพบุรุษอย่างไม่ลืมหูลืมตา มนุษย์แต่

¹ พระบ๊อบ คือ พระนามาภิไธยของพระผู้เบิกทางแด่พระบาฮาอุลลาห์ พระบ๊อบทรงประสูติที่เมืองซีราซ ประเทศอิหร่าน (เปอร์เซีย) เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม (ค.ศ. 1819 (พ.ศ. 2362) และทรงถูกปลงพระชนม์เป็นพลีแด่ศาสนาที่เมืองทาบรีซ ประเทศอิหร่าน เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม (ค.ศ. 1850 (พ.ศ.2393) พระนาม “บ๊อบ” มีความหมายว่า “ประตู”

² พระบาฮาอุลลาห์ คือ พระนามาภิไธยของพระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของให้ปรากฏบนโลกองค์ล่าสุด พระองค์ทรงประสูติที่กรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน (ค.ศ. 1817 (พ.ศ. 2360) และทรงเสด็จสวรรคตใกล้เมืองไฮฟา ประเทศอิสราเอล เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม (ค.ศ. 1892 (พ.ศ.2435) พระนาม บาฮาอุลลาห์ มีความหมายว่า “ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้าของ”

ละคนควรเห็นด้วยตาของเขาเอง ได้ยินด้วยหูของตนเองและตรวจสอบหาความจริงด้วยตัวเอง

คำสอนอีกข้อหนึ่งก็คือ รากฐานของศาสนาทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน มีพระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น ดังนั้น จึงมีเพียงศาสนาเดียว นั่นคือศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า พระศาสดาในอดีตทุกพระองค์ต่างทรงสอนสัจธรรมอันเป็นพื้นฐานเดียวกัน ซึ่งคำสอนทั้งหมดมาจากพระโอษฐ์ของพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน คำสอนนี้เป็นคำสอนใหม่และเป็นคำสอนข้อพิเศษของศาสนาบาไฮ

หลักการข้อใหม่อีกข้อหนึ่งก็คือ ศาสนาจะต้องเป็นที่มาแห่งความสามัคคี ความสมัครสมานและความลงรอยกันในหมู่มนุษย์ ถ้าศาสนาเป็นเหตุให้มีความไม่ลงรอยกันและความเกลียดชังกันซึ่งนำไปสู่การแตกแยกและการต่อสู้กันแล้ว ย่อมเป็นการดีกว่าที่จะไม่มีศาสนาใดๆ เลยในโลกนี้

ศาสนาบาไฮยังสอนอีกด้วยว่า ศาสนาจะต้องสอดคล้องกับวิทยาศาสตร์และหลักเหตุผล ถ้าศาสนาไม่สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์และเหตุผลแล้ว ที่เราเรียกว่าศาสนานั้นคือความเชื่อโง่กลาง นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นเรื่องปกติธรรมดาไปแล้วที่มนุษย์จะนับถือคำสอนที่ขัดกับเหตุผลและดุลยพินิจของตนเอง ความสอดคล้องต้องกันระหว่างความเชื่อทางศาสนากับเหตุผลและวิทยาศาสตร์เปิดหน้าต่างบานใหม่ แก่จิตวิญญาณของมนุษย์

พระบาฮาอุลลาห์ทรงสอนเกี่ยวกับความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรี นับเป็นคำสอนพิเศษที่มีในศาสนาบาไฮเพราะศาสนาต่างๆ ได้ยกให้บุรุษมีความเหนือกว่าสตรี

อีกหลักการใหม่ทางศาสนาก็คือ อนาคตต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอนาคตทางศาสนา เชื่อชาติ ความรักชาติ หรือการเมืองล้วนทำลายพื้นฐานอันแข็งแกร่งของชีวิตอันสุขสงบ ดังนั้น มนุษย์จะต้องเอาชนะอคติเหล่านี้เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นสัจจะที่ซ่อนอยู่ เพื่อว่าครอบครัวมนุษย์จะได้เป็นเพียงหนึ่งและมีได้ถูกแยกออกเป็นส่วนต่างๆ

คำสอนของศาสนาบาไฮให้คำมั่นสัญญาว่าโลกจะมีสันติภาพ ความสงบสันติของโลกจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการใช้หลักการที่วางไว้โดยพระบาฮาอุลลาห์ และแล้วสันติภาพจะเกิดขึ้นในทุกประเทศ ในทุกรัฐบาล กับคนทุกชาติ ทุกศาสนาทุกเผ่าพันธุ์ในทุกภูมิภาคของโลก ไม่เคยมีพระศาสดาองค์ใดที่เคยให้คำสัญญาว่าจะเกิดสันติภาพภายในศักราชของพระองค์ และนี่คือคำสอนสุดพิเศษของ พระบาฮาอุลลาห์

พระบ๊อบและพระบาฮาอุลลาห์ทรงสอนว่ามนุษย์ทุกคนจะต้องศึกษาและหาความรู้เป็นกฎของศาสนาที่ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายต้องได้รับการศึกษา

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงชี้แจงว่าการแก้ไขและวิธีการเยียวยาปัญหาทางเศรษฐกิจนั้นอยู่ในขอบเขตทางจิตวิญญาณ ไม่มีธรรมชาติเลื่อมใสของพระศาสดาในอดีตองค์ใดที่กล่าวเกี่ยวกับปัญหาสำคัญนี้ของมนุษย์

หลักการใหม่อันยิ่งใหญ่ของศาสนาใหม่นี้คือ การสถาปนาและการแต่งตั้งศูนย์กลางแห่งพระปฎิญา นี่คือนิยามคำสอนหนึ่งที่ไม่เคยมีพระศาสดาพระองค์ใดในอดีตที่ทรงพระราชทานให้ไว้ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแต่งตั้งศูนย์กลางแห่งพระปฎิญา³ เพื่อสืบสานพระราชศาสนกิจของพระองค์และเพื่อหล่อหลอมบาไฮศาสนิกชนเข้าไว้ด้วยกันในยามที่พระองค์ทรงเสด็จสวรรคตไปแล้ว เมื่อคนๆ หนึ่งเป็นบาไฮศาสนิกชน เขาหรือเธอจะต้องปฏิบัติตามกฎที่ระบุไว้ในพระปฎิญา ด้วยวิธีนี้ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงปกป้องศาสนาของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของความคิดต่างและการแตกแยกกันของศาสนา พระองค์ทรงทำให้ใครก็ตามหมดหนทางสร้างนิยามใหม่หรือแบ่งศาสนาออกเป็นฝักฝ่ายได้ เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจในความสามัคคีของหมู่ศาสนิกชน พระองค์ทรงทำพระปฎิญาซึ่งรวมถึงผู้แปลและผู้อธิบายพระธรรมคำสอนของพระองค์กับปวงประชาชาวโลก ทั้งนี้ เพื่อที่จะไม่มีใครสามารถแปลหรืออธิบายคำสอนของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของความคิดเห็นของตนเองซึ่งจะส่งผลให้ใครคนนั้นสร้างนิยามขึ้นมาตามความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับพระธรรมสวรรค์

เหล่านี้คือหลักการบางข้อของศาสนาที่แตกต่างจากศาสนาอื่นๆ ในอดีต ซึ่งพระบ๊อบและพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงนำมาให้ในช่วงศตวรรษที่สิบเก้า ชายและหญิงจำนวนนับพันสละชีวิตให้แก่ความเชื่อในศาสนาอื่น ๆ ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ในปัจจุบัน บาไฮศาสนิกชนจำนวนนับล้านๆ คนน้อมรับพระธรรมนำทางชีวิต เพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งคำสอนในทางปฏิบัติและเพื่อนำพระธรรมเหล่านั้นไปมอบแก่ประชาชนทุกแห่งหน

หนังสือชุด *สามมงกุฏทองคำ (Three Golden Crowns)* โดย โลเวล จอห์นสัน เล่าเรื่องราวของศาสนิกชนทั้งสามผู้ซึ่งได้ครองมงกุฏแห่งการพลีชีพเพื่อศาสนา ศาสนิกชนเหล่านั้นคือ ทาเฮเรห์ มุลลา ฮุสเซน และโคดิส

หมายเหตุ:

เรื่องราวเหล่านี้อาจให้อ่านออกเสียง หรืออ่านเป็นการส่วนตัวก็ได้

³ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระอัครราชูปถัมภ์ ให้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญา พระอัครราชูปถัมภ์ ได้นำทางบาไฮศาสนิกชนจนกระทั่งพระองค์สวรรคตที่..... ประเทศอิสราเอล ณ วันที่ 28 พฤศจิกายน (ค.ศ. 1921 (พ.ศ 2464) ชื่อ "อัครราชูปถัมภ์" มีความหมายว่า "คนรับใช้ของบาฮา" หรือ "คนรับใช้แห่งพระผู้ทรงความรู้โรจน์

ทาเฮเรห์ [Táhirih]

บทที่ 1

“ทาเฮเรห์” มีความหมายว่า “ผู้ที่บริสุทธิ์” เป็นสมญานามของสตรีคนแรกที่มีความเชื่อศรัทธาในพระบ็อบ พระบาฮาอูลลาห์ทรงพระราชทานสมญานามนี้แก่ทาเฮเรห์ และต่อมาได้ผ่านการรับรองจากพระบ็อบ เรื่องเล่าต่อไปนี้จะทำให้คุณเห็นว่าเหตุใดเราจึงขนานนามเธอว่า “ผู้ที่บริสุทธิ์”

ทาเฮเรห์ เกิดที่เมือง กาซวิน ในอิหร่าน (เปอร์เซีย) ในปี (ค.ศ. 1817 (พ.ศ. 2360) ซึ่งเป็นปีเดียวกันกับที่พระบาฮาอูลลาห์ทรงประสูติ ในเวลานั้นกาซวินเป็นศูนย์กลางสำคัญของศาสนาอิสลาม บิดาของทาเฮเรห์เป็นนักบวชและเป็นครู เขาเป็นนักบวชที่มีชื่อเสียงและมีภูมิปัญญาสูงในอิหร่าน น้องชายของบิดาของทาเฮเรห์ก็เป็นนักบวชและมีชื่อเสียงด้วย น้องชายของทาเฮเรห์มีคุณลักษณะเหมือนกับบิดาเช่นกัน ดังนั้นชายทั้งสามจึงมักจะสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องศาสนาภายในบ้านทาเฮเรห์จึงได้รับความรู้เกี่ยวกับศาสนานับตั้งแต่วันที่เธอถือกำเนิดขึ้นมา

ทาเฮเรห์ ไม่เหมือนกับเด็กทั่วไป ไปที่มักจะเล่นมากกว่าเรียนหนังสือ เธอใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการฟังบิดามารดาและครอบครัวคุยกันเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าและศาสนาอิสลาม การพูดคุยกันของพวกเขาทำให้ทาเฮเรห์เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ส่วนหนึ่งที่เธอเรียนรู้ได้แก่ : ครอบครัวของเธอมีความสับสนเกี่ยวกับศาสนา และไม่เข้าใจความหมายทางธรรมอย่างถ่องแท้ทำให้เธอศึกษาศาสนาด้วยตนเอง

เป็นที่รู้กันในเมืองกาซวินว่าทาเฮเรห์เป็นเด็กอัจฉริยะที่มีสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดกว่าเด็กทั่วไป เธอมีชื่อตอนเกิดว่า ฟาติเม อุมโม ซาลาเม แต่ไม่เคยมีใครเรียกเธอด้วยชื่อนี้ เธอเป็นเด็กที่โดดเด่นมากจนคนในครอบครัวมักจะเรียกเธอว่า “ซาริน-ทัช” ซึ่งมีความหมายว่า “มงกุฎทองคำ” ขณะที่บิดาของเธอกำลังสอนชั้นเรียนเกี่ยวกับศาสนา จะมีผู้ชายนับร้อยๆ คนเข้ามาเรียนแต่ไม่มีผู้หญิงเลย ในสมัยนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคแห่งนั้นของโลกผู้หญิงถูกปฏิบัติเยี่ยงสัตว์ พวกผู้ชายคิดว่าผู้หญิงมีดีเฉพาะแค่ทำงานบ้านและอุ้มท้องเท่านั้น ผู้หญิงต้องสวมผ้าคลุมหน้าเสมอเมื่ออยู่ที่สาธารณะ

แต่ ซาริน-ทัช ได้รับอนุญาตจากบิดาของเธอให้ฟังคำสอนในชั้นเรียนของเขาได้แม้ยังเป็นเด็ก เขาบอกเธอว่าเธอสามารถฟังได้แต่จะต้องนั่งอยู่หลังมานเสมอ เพื่อมิให้ผู้ชายคนใดเห็นว่าเธออยู่ที่นั่นด้วย ครั้งหนึ่ง บิดาของซาริน-ทัช กล่าวว่าเขาอยากให้บุตรสาวคนนี้เป็นบุตรชาย เพราะถ้าเธอเป็นบุตรชายเธอก็จะสามารถเดินตามรอย

บิดาและชื่อเสียงของครอบครัวก็จะยิ่งเลื่องลือกว่าเดิม เขาไม่รู้แม้แต่ย่อว่าในอนาคตความรุ่งเรืองที่มาจากเธอจะเพิ่มพูนชื่อเสียงแก่บิดามากขนาดไหน

ทาเอเรห์ฟังจากข้างหลังมาน

เด็กน้อย ซาริน-ทัช ยินดีที่ได้ฟังคำสอนทางธรรมของบิดาจากหลังมาน แต่บางครั้งเธอก็มีอาจบังคับตนเองให้นั่งอย่างสงบได้ วันหนึ่ง เธอตื่นตื่นมากกับคำสอนของบิดาจนเธอพูดอย่างไม่ทันได้คิดจากหลังมานว่าสิ่งเขาเพิ่งพูดนั้นผิด บิดาของเธอประหลาดใจและโกรธเธอมาก แต่ซาริน-ทัช ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่บิดาของเธอเพิ่งพูดออกมานั้นผิดจริงๆ จากนั้นเป็นต้นมาทุกคนก็รู้ว่าเธอนั่งฟังคำสอนอยู่ข้างหลังผ้ามาน ทั้งยังได้รับอนุญาตให้เธอมีส่วนร่วมในการสนทนาธรรมด้วย

ซาริน-ทัช สมรสกับลูกพี่ลูกน้องซึ่งมีชื่อว่ามุลลาห์ โมฮัมหมัด เมื่อเธอมีอายุสิบสามปี เป็นการสมรสแบบคลุมถุงชนตามประเพณีนิยมที่จัดขึ้นโดยบิดามารดาของเธอ มุลลาห์ โมฮัมหมัด มิใช่บุคคลที่เธอเลือกที่จะใช้ชีวิตคู่ด้วย จึงเป็นการอยู่ด้วยกันแค่ช่วงระยะเวลาหนึ่งจนมีบุตรธิดาสามคน หลังจากนั้นเธอก็ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ที่บ้านของบิดามารดาของเธอจนกระทั่งเธอกลายเป็นศิษย์ของ ซียิด คาเซม แล้วเธอก็ออกจากเมืองกาซวิน

ความเป็นมาของการได้รู้จักซียิด คาเซม ของซาริน-ทัช มีดังนี้ วันหนึ่งขณะที่เธอกำลังไปเยี่ยมบ้านของลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่ง ไม่ว่าจะไปที่ไหนเธอมักจะให้ความสนใจเกี่ยวกับหนังสือที่คนทั่วไปอ่านและชอบไปดูว่ามีหนังสืออะไรในห้องสมุด เธอเห็นหนังสือที่เขียนโดยบุคคลสำคัญผู้ทรงคุณความรู้สองท่านคือ เซค อาหมัดและ ซียิด คาเซม เธออ่านและขอยืมไปอ่านต่อที่บ้าน ลูกพี่ลูกน้องคนนั้นบอกว่าบิดาของเธอจะไม่ชอบถ้าเธออ่านหนังสือเหล่านี้เพราะเป็นหนังสือที่เขียนโดยนักเขียนที่มีความคิดล้ำยุค หนังสือเหล่านี้มีความคิดต่างไปจากศาสนาอิสลามที่บิดาของเธอสอน ซาริน-ทัช ดีใจมากที่ได้รับทราบเกี่ยวกับผู้เขียนเพราะเธอก็ไม่เห็นด้วยกับข้อคิดของบิดาเช่นกัน ดังนั้นเธอจึงสัญญากับลูกพี่ลูกน้องคนนั้นว่าเธอจะดูแลหนังสือที่ยืมไปอย่างดี ลูกพี่ลูกน้องคนนั้นจึงยอมให้เธอยืมหนังสือเหล่านั้น หนึ่งในหนังสือหลายเล่มที่เธออ่านเขียนไว้ว่า ในไม่ช้าจะมีพระศาสดาจากพระเจ้าองค์ใหม่มาปรากฏ ซึ่งจะทำให้คำสัญญาในทุกๆ ศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำสัญญาในพระคัมภีร์โบราณอันทรงความศักดิ์สิทธิ์โดยพระโมฮัมหมัดปรากฏเป็นจริง หนังสือเล่มนี้เขียนด้วยหลักเหตุผลซึ่งส่งผลโน้มน้าวให้ซาริน-ทัชเฝ้ารอเวลาที่จะได้พบผู้ทรงคุณความรู้ที่เปรียบเสมือนเป็นครูทั้งสองท่านนี้ แต่เซค อาหมัด ได้มรณภาพไปก่อนหน้านั้นสองสามปีแล้ว ส่วนซียิด คาเซม ก็อาศัยอยู่ที่เมือง คาบิลลา ซึ่งเป็นปริมณฑลหนึ่งในอิรักอันห่างไกล เป็นประเทศที่ไม่อนุญาตให้สตรีเดินทางไปตามลำพัง

กระนั้น ความสนใจของซาริน-ทัช ต่อคำสอนล้ำยุคของเซค อาหมัด และซียิด คาเซม ทวีมากขึ้นและมากขึ้น เธอได้บอกเล่าเกี่ยวกับคำสอนใหม่นี้แก่ทุกคน ครอบครัวและสามีของเธอโกรธเธอมากในขณะที่เธอได้แต่คิดถึงครูองค์ใหม่ที่จะเสด็จมาในโลกนี้และเธอยังได้บอกกับคุณลุงของเธอว่า เธอต้องการรับใช้พระศาสดาพระองค์

ใหม่ที่จะมาปรากฏเพราะเธอทราบดีว่าประเทศอิหร่านตลอดจนสถานภาพทางการศึกษาของสตรีด้อยเพียงใด เธอต้องการช่วยเหลือเขาเหล่านั้น เธอพูดกับคุณลุงของเธอว่า “เมื่อไรที่การเผยกฏใหม่ในโลกนี้มาถึง ถ้าวันนั้นมาถึงข้าพเจ้าจะได้เป็นคนแรกที่จะปฏิบัติตามคำสอนใหม่และจะได้สละชีพเพื่อพี่น้องสตรีทุกคน”

ซาริน-ทัช พยายามสนทนาเกี่ยวกับคำสอนสำหรับยุคใหม่นี้กับบิดาของตนแต่เขาไม่รับฟัง ดังนั้นเธอจึงเขียนจดหมายถึงซียิด คาเซม เพื่อถามปัญหาที่ ค้างคาใจหลายอย่าง ซียิด คาเซม ตอบทุกคำถามอย่างดีมากจนทำให้ความนิยมชมชอบที่ซาริน-ทัช มีต่อซียิด คาเซม ทวีมากขึ้น เธอพอใจคำตอบของเขามากจนเธอลงมือเขียนสรรเสริญคำสอนของเขาคำว่า อามัด อย่างยืดยาว ทั้งยังช่วยป้องกันคำสอนของเขาจากบรรดาผู้ที่พยายามโจมตีให้เห็นข้อผิดพลาดในคำสอนเหล่านั้นของเขา คำสรรเสริญของซาริน-ทัช อ่านง่ายแก่การเข้าใจและให้ความรู้เป็นอย่างดี ส่วนการอธิบายคำสอนของเขาคำว่า อามัด ของ ซาริน-ทัช เรียบง่ายจนซียิด คาเซม ได้เขียนจดหมายตอบเธอด้วยถ้อยคำที่เริ่มดังนี้ “ดูกร เจ้าผู้ซึ่งปลอบโยนสายตาของเรา ผู้เป็นความสุขหรรษาแห่งหัวใจของเรา” ในเปอร์เซีย คำว่า “ผู้ปลอบโยนสายตาของเรา” มีความหมายตรงกับคำว่า ‘ออะฮอล-เอน’ จากนั้นเป็นต้นมา ซาริน-ทัช ก็เป็นที่รู้จักกันในนาม ออะฮอล-เอน

บทที่ 2

หลังจากที่ ออะฮอล-เอน ได้รับจดหมายตอบจากซียิด คาเซม เธอตัดสินใจไปพบกับซียิด คาเซม ที่เมืองคาบิลลา แต่เธอจะใช้อะไรมาสนับสนุนเหตุผลของการไปครั้งนี้ เพราะบิดาของเธอจะไม่มีวันอนุญาตให้เธอไปเยี่ยมซียิด คาเซม และที่แน่ๆ คือเขาจะไม่ยอมปล่อยให้เธอเดินทางข้ามทะเลทรายนับร้อยกิโลเมตรตามลำพัง แต่ออะฮอล-เอน คิดแผนไว้แล้ว

คาบิลลาเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์เมืองหนึ่งของศาสนาอิสลาม คนจำนวนมากที่ไม่สามารถไปนมัสการที่นครเมกกะและเมดินาก็จะเดินทางไปคาบิลลา ทุกปีเพื่อสักการะปูชนียสถานที่มีอยู่หลายแห่ง ออะฮอล-เอน ฝ้าแต่หวังอยู่เสมอว่าจะได้มาสวดมนต์ที่ปูชนียสถานเหล่านี้แม้ว่าเธอจะเป็นหญิงและมีได้อยู่ในเกณฑ์ที่คาดหวังว่าจะได้มาก็ตาม กระนั้นเธอก็คุยกับน้องสาวแล้วทั้งสองก็ตกลงกันว่าจะต้องขออนุญาตจากบิดาเพื่อจะได้ไปนมัสการสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองคาบิลลา บิดาของเธอทราบดีว่าถ้าเธอไปเมืองคาบิลลา เธอก็จะไปเยี่ยมซียิด คาเซม ด้วย อย่างไรก็ตามเขาก็อนุญาตให้เธอไป ด้วยมีความหวังว่าการได้ไปเห็นปูชนียสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาอิสลาม จะเปลี่ยนใจเธอให้หันกลับมาเป็นมุสลิมที่แท้จริงอีก

ออะทอล-เอนเดินทางไปเมืองคาบิลลา เมื่อปี (ค.ศ. 1843 (พ.ศ. 2386) เมื่อมีอายุ ยี่สิบหกปีในขณะที่เป็นคุณแม่ออกชายสองคนและลูกสาวหนึ่งคน เป็นช่วงเดียวกันกับ ที่เธอมีชื่อเสียงไปทั่ววิหารานเพราะเธอมีรูปโฉมที่งดงามและได้ชื่อว่าเป็นสตรีที่มีการศึกษาสูงที่สุดในประเทศ ไม่เคยมีใครถ่ายรูปเธอไว้ ไม่มีศิลปินคนใดเคยวาดภาพ เธอในขณะที่เธอยังมีชีวิต ดังนั้น ภาพเดี่ยวของเธอที่เรามีคือภาพ ทางจิตวิญญาณ

หลังจากการเดินทางไกลจากเมืองกาซวินถึงเมืองคาบิลลา ออะทอล-เอน เดินทางตรงไปยังบ้านของซียิด คาเซม แต่เมื่อไปถึงเธอก็ได้รับความผิดหวัง อันใหญ่ หลวง นั่นก็คือซียิด คาเซม ถึงแก่กรรมภาพไปก่อนหน้านั้นเพียงแค่วันเท่านั้น เธอ ตกอยู่ในความเศร้าและร่ำไห้หลายวัน การไม่ได้พบกับครุคนใหม่ทำให้อเธอ ผิดหวังอย่างยิ่งจนครอบครัวของ ซียิด คาเซม เชิญให้อเธอพักอยู่กับ พวกเขา พวกเขาอนุญาตให้อเธออ่านบทความข้อเขียนธรรมทั้งหมดของซียิด คาเซม ซึ่งหลายชิ้น ไม่เคยได้รับการพิมพ์ออกเลย ออะทอล-เอน อ่านข้อเขียนเหล่านั้นอย่าง กระตือรือร้นและยังได้สอนนักเรียนบางคนของซียิด คาเซม ด้วย เธอจะนั่งหลังมาน ตอนทีเธอสอนซึ่งเป็นไปตามที่เคยปฏิบัติเมื่ออยู่ในชั้นเรียนธรรมของบิดา น่าจะเป็น เรื่องที่แปลกสำหรับนักเรียนซึ่งเป็นชายล้วนของซียิด คาเซม ที่ได้ยินเสียงสอนธรรม ของหญิงจากหลังมานอันหนาที่บ

บทที่ 3

ออะทอล-เอน อาศัยอยู่ที่เมืองคาบิลลาเป็นเวลาสามปี มีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้น ในช่วงเวลานี้ เหตุการณ์หนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งคือ : คืนวันหนึ่งหลังจากที่เธอถือศีลอด และทำสมาธิระหว่างวันแล้วเธอฝันว่าเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งสืบเชื้อสายมาจากพระ ศาสดาโมฮัมหมัดบนสวรรค์ ชายหนุ่มคนนี้กำลังยืนอยู่บนอากาศกำลังท่องพระวจนะ บางบทและสวดมนต์เข้าไปมา ออะทอล-เอน จำพระวจนะบางตอนได้เธอลงจด บันทึกลงไว้เมื่อเธอตื่นขึ้น

สองสามวันต่อมา เธอได้ข่าวว่ามีร์ชา โมฮัมหมัด อาลี ซึ่งเป็นสามีของน้องสาวใกล้ จะเดินทางออกจากเมืองกาซวินเพื่อไปสืบหาพระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญาทันทีที่ เธอได้ทราบข่าวนี้ เธอเขียนจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งพร้อมขอให้เขาถวาย จดหมายฉบับนั้นแด่พระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญาที่เขาจะได้พบ เธอกล่าวกับเขาว่า "นอนใจได้ว่าท่านจะพบพระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญาในการเดินทางครั้งนี้ ถ้าพบ พระองค์แล้วโปรดกราบทูลแทนข้าพเจ้าด้วยว่า "แสงรัศมีจากพระพักตร์ของพระองค์ ปรากฏต่อหน้าของข้าพเจ้า และรังสีของแสงนั้นลอยเด่น อยู่เหนือข้าพเจ้า พระวจนะ ที่ทรงตรัสในฝันมีดังนี้ "เรามีไซเป็นพระผู้เป็นนาย ของเจ้าหรือ" และเราทั้งหมดก็ ตอบว่า "พระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นนาย พระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นนาย"

ในการเดินทางครั้งนี้มีรีซ่า โมฮัมหมัด อาลี นำจดหมายของ อออะทอล-เอน ติดตัวไปด้วย ในเมืองซีราช เมื่อเขาตระหนักในความเป็นพระศาดาของพระบ็อบ เขาก็ได้เป็นอักษรแห่งการมีชีวิตคนที่สิบหก⁴ และในโอกาสนั้น เขาได้ถวายจดหมายและคำกราบบังคมทูลของ อออะทอล-เอน แต่พระบ็อบด้วย ในทันทีที่พระบ็อบทรงอ่านจดหมายฉบับนั้น พระองค์ทรงประกาศให้เธอเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตคนที่สิบเจ็ด อออะทอล-เอนเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตเพียงคนเดียวที่ไม่เคยมาเฝ้าพระบ็อบแต่เธอยอมรับความเป็นพระศาดาของพระองค์ในความฝัน

เมื่อมุลลา อาลี ซึ่งเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตคนที่สี่ออกจากเมืองซีราช เขาได้รับมอบหมายจากพระบ็อบให้นำข่าวเกี่ยวกับศาสนาไปยังเมืองคาบิลลา พระบ็อบทรงส่งสาส์นเป็นภาษาอาหรับไปกับมุลลา อาลี เมื่อ อออะทอล-เอน ได้อ่านสาส์นเหล่านี้ของพระบ็อบ เธอได้พบพระวณะที่ได้ยินในฝันซึ่งตรงกันกับที่เธอได้จดบันทึกไว้ เธอจึงแน่ใจว่าพระบ็อบที่อยู่ในเมืองซีราชเป็นคนเดียวกับบุรุษที่เธอเห็นในฝัน

ความใคร่รู้ของอออะทอล-เอน เกี่ยวกับพระบ็อบทำให้เธอหวังเหนี่ยวมุลลา อาลี ไว้เป็นเวลานาน ตลอดเวลานั้นเธอถามคำถามเขามากมาย และจะไม่ให้มุลลา อาลีได้พักจนกว่าเธอจะทราบทุกสิ่งทุกอย่าง จากเขา เธอศึกษาพระธรรมลิขิตของพระบ็อบซ้ำแล้วซ้ำอีก จากนั้นจึงเริ่มแปลเป็นภาษาเปอร์เซีย ทั้งยังเขียนหนังสือและบทกวีเกี่ยวกับพระบ็อบและพระธรรมคำสอนมากมายของพระองค์

บทที่ 4

อออะทอล-เอน มิใช่เพียงคนเดียวในคาบิลลา แต่ยังมีสตรีอีกหลายคนที่น่าสนใจ เหล่านี้ได้แก่น้องสาวของมุลลา ฮุสเซน⁵ และสตรีอีกคนหนึ่งที่มีชื่อว่าแชม-เซ-โซฮา ซึ่งมีความหมายว่ารุ่งอรุณ แชม-เซ-โซฮา มีชื่อจริงว่าคอซิด เบกัม คนทั่วไปไม่เรียกเธอด้วยชื่อนี้ ต่อมาเธอกลายเป็นคุนยาของมีรีซ่า จาลาล ซึ่งสมรสกับราชาคาร์นา ผู้เป็นบุตรสาวของ พระอับดุลบาฮา

ในไม่ช้า ทุกคนในคาบิลลาก็ทราบว่อออะทอล-เอน กลายเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบและเธอก็สอนศาสนาในเมืองศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามอย่างเปิดเผยไม่เพียงแต่เธอจะสอนศาสนาเท่านั้น หากยังปฏิเสธที่จะไม่ร่วมเฉลิมฉลองวันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาอิสลามอีกต่อไปด้วย ในวันครบรอบวันพลีชีพเพื่อศาสนาของฮุสเซน (เป็นวันศักดิ์สิทธิ์วันหนึ่งของศาสนาอิสลาม) อออะทอล-เอน บอกให้น้องสาวและญาติทั้งหมดเก็บเสื้อผ้าที่ต้องสวมตามประเพณีนิยมประจำในวันนั้นและสวมเสื้อผ้าสีสดใส

⁴ ศาสนิกชนที่ตระหนักในสถานะของพระศาดาบ็อบสิบแปดคนแรกเรียกว่า "อักษรแห่งการมีชีวิต"

⁵ ดูเรื่องราวเกี่ยวกับมุลลา ฮุสเซน

แทน เพราะเหตุใดหรือ เพราะว่า วันนั้นตรงกับวันครบรอบวันคล้ายวันประสูติของ พระบ็อบด้วย วันนั้นจึงเป็นวันที่ควรมีความสุขหรรษามีใช้วันแต่งดา

เมื่อนักบวชในเมืองคาบิลลา ได้ทราบสิ่งที่ออะทอล-เอน ทำเช่นนั้นในวันศักดิ์สิทธิ์ ของอิสลาม พวกเขารายงานสิ่งที่เธอทำไปยังหน่วยงานรัฐและสั่งการให้นำเธอไป สอบสวนในเมืองและเพื่อลงโทษ แต่แทนที่ เจ้าหน้าที่รัฐฯ จะจับตัวเธอ พวกเขา กลับไปจับแซม-เซ-โซฮา ด้วยความเข้าใจผิด เมื่อออะทอล-เอน ทราบข่าวนี้ เธอ เขียนจดหมายถึงผู้ว่าราชการจังหวัดและบอกเขาว่าเจ้าหน้าที่รัฐฯ จับคนผิดพวกเขา จะต้องมาจับเธอแทน ผู้ว่าราชการจังหวัดรู้สึกไม่สบายใจกับหญิงเหล่านี้ เขาจึงสั่ง การให้กักขังตัวออะทอล-เอน ไว้ในบ้านของเธอเอง ออะทอล-เอน ไม่ได้รับ อนุญาตให้ใครมาเยี่ยมเธอเลยตลอดสามเดือน ไม่มีใครสามารถเข้าบ้านเธอได้และ เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากบ้านของตนเอง

จากนั้นไม่นาน ออะทอล-เอน ก็ได้รับข่าวว่าพระบ็อบทรงพระบัญชาให้มีการประชุม บาบิศาสนิกชนคนสำคัญในเมืองคูราซอน ในอิหร่าน ออะทอล-เอน มีความสุข อย่างเปี่ยมล้นด้วยความยินดี! แต่ขณะนั้นเธอเป็นนักโทษในบ้านของตนเอง: แล้วเธอ จะไปร่วมประชุมได้อย่างไร อยากรู้ก็ตาม ไม่มีสิ่งใดที่สามารถยับยั้งเธอจากการ ประชุมครั้งนี้ เธอจึงเขียนจดหมายถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ความว่า เธอกำลังจะออก จากเมืองคาบิลลา เพื่อเดินทางไปยังกรุงแบกแดด ซึ่งอยู่ในประเทศอิรักแต่มีเขตแดน ติดกับอิหร่านมากที่สุด ทั้งยังเป็นเส้นทางตรงไปยังสถานที่ประชุม

พวกนักบวชในคาบิลลา พยายามหยุดยั้งมิให้ออะทอล-เอน ออกจากเมือง พวกเขา บอกเธอว่าการเดินทางไปยังกรุงแบกแดด ในเวลานั้นมีความยากลำบากและอันตราย มาก แต่เหตุผลที่แท้จริงที่พวกนักบวชต้องการให้เธอยังคงอยู่ในเมืองคาบิลลา ก็ เพราะว่าผู้ว่าราชการจังหวัดยังไม่ได้สั่งการว่าเขาจะจัดการอย่างไรกับเธอในการที่ เธอฉลองวันคล้ายวันประสูติของพระบ็อบแทนการร่วมรำลึกในวันศักดิ์สิทธิ์ของ อิสลาม พวกเขาคาดกันว่าเธอจะได้รับการลงโทษทัณฑ์ต่อหน้าสาธารณชน

แน่นอน ความเห็นที่ไม่ลงรอยกันในหมู่นักบวชมิได้มีผลกับออะทอล-เอน เพราะเธอ กลับเขียนจดหมายยาวถึงนักบวชแต่ละคน อธิบายเหตุผลที่เธอจำเป็นต้องไป และ บอกว่าเธอสามารถเดินทางได้เพราะไม่มีสิ่งใดที่จะมาทำอันตรายเธอในยามที่เธอทำ หน้าที่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า!

ในไม่ช้าเธอก็ได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดให้ออกจากเมืองได้ แต่เขาสั่งให้ เธออยู่ในกรุงแบกแดดจนกว่าจะมีคำตัดสินวินิจฉัยชี้ขาดเกี่ยวกับเธอออกมา พวก สตรีช่วยเก็บข้าวของของเธอลงกระเป่าโดยมีชายหลายคนช่วยเฝ้าระวังให้ แล้วพวก เขาทั้งหมดก็เดินทางมุ่งไปยังกรุงแบกแดด มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีซึ่งเป็นอักษรแห่ง การมีชีวิตคนที่สิบหกผู้ซึ่งนำสาส์นของพระบ็อบมาบอกกล่าวก็เป็นหนึ่งในเพื่อนที่

ร่วมเดินทางไปด้วย ขณะที่พวกเขากำลังออกจากเมืองออะทอล-เอน ถูกประชาชน ไปด้วยก้อนหินหลายครั้ง

เมื่อเดินทางถึงกรุงแบกแดด ออะทอล-เอน เริ่มสอนศาสนาทุกวัน บรรดาผู้ที่เคย รู้จักเธอมาก่อนต่างพากันมาฟังการสนทนาธรรมของเธอ แล้วพวกเขาก็ประหลาดใจ ที่ได้เห็นพลังอำนาจจากถ้อยคำของเธอ พวกเขาพูดกันว่า “นี่ไม่ใช่ผู้หญิงที่เราเคย รู้จักมาก่อน” การสนทนาธรรมของเธอดึงดูดฝูงชนให้เข้ามาฟัง คนจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่เป็นสตรีพิจารณาหาความจริงจากพระธรรมนั้นด้วยตนเอง ภายในระยะเวลาอันสั้น กลุ่มนักเรียนทั้งชายและหญิงที่เธอเคยสอนเดินทางออกจาก เมือง คาบิลลา มุ่งหน้าสู่กรุงแบกแดดเพื่อเข้าชั้นเรียนของเธอ นี่คือพลังของเธอที่ ดึงดูดเขาเหล่านั้น

เหตุการณ์ที่กรุงแบกแดดเกิดขึ้นช้ารอยเดิมกับที่เมือง คาบิลลา กล่าวคือ เธอเชิญ นักบวชมายังสถานที่สาธารณะเพื่อเสวนาธรรมเกี่ยวกับศาสนาและคำสอนใหม่นี้ อย่างไรก็ดี บรรดานักบวชต่างขอตัวและปฏิเสธคำเชิญของเธอ แทนที่จะมาร่วม เสวนาพวกเขากลับส่งเสียงโวยวายต่อต้านเธออย่างดั่งจนได้ยื่นไปถึงหูของ หน่วยงานของรัฐฯ ผู้ว่าราชการจังหวัดรีบเข้ามาปกป้องเหล่าสตรีด้วยการส่งพวกเขา ไปอยู่ที่บ้านของผู้พิพากษาในกรุงแบกแดด

ทาเฮเรห์และสตรีคนอื่นๆ อาศัยอยู่ที่บ้านของผู้พิพากษาชั่วระยะหนึ่งผู้พิพากษามี ความประทับใจในความฟ่องแผ้วทางเจตนารมณ์ของพวกเธอเป็นอย่างยิ่ง จนกระทั่ง หลายปีต่อมาเมื่อครั้งที่เขาเขียนบันทึกประสบการณ์ชีวิต เขาได้กล่าวถึง ออะทอล- เอน ในช่วงที่เธอพำนักอยู่ที่บ้านของเขาว่า ทุกๆ เช้าตอน รุ่งสาง ออะทอล-เอน จะ ตื่นขึ้นมาสวดมนต์และทำสมาธิ บ่อยครั้งที่เธอจะถือ ศีลอดด้วย เขาเขียนเพิ่มใน บันทึกนั้นด้วยว่าเขาไม่เคยพบสตรีอื่นใดที่มีความบริสุทธิ์และมีความรู้มากกว่า ออะ ทอล-เอน ไม่เคยเห็นสตรีคนไหนที่กล้าหาญและมีความกระตือรือร้นที่จะพลีชีพเพื่อ ศาสนามากไปกว่าเธอ ครั้งหนึ่ง ผู้พิพากษาคคนนี้ก็กล่าวถึงเธอไว้ว่า “ข้าพเจ้าเห็น ความรู้อันมากล้น เห็นระดับการศึกษา ความสุภาพอ่อนโยนและอุปนิสัยอันดีงามใน ตัวเธออย่างที่ไม่เคยเห็นในมนุษยชนใดในศตวรรษนี้”

ในปี 1847 (พ.ศ. 2390) ตลอดเวลาที่เธออาศัยอยู่ในบ้านผู้พิพากษาสამเดือนเธอ เผื่อรอคำสั่งจากทางการ วันหนึ่ง ผู้พิพากษานำข่าวจากผู้ว่าราชการจังหวัดมาให้ เธอ เขากล่าวกับเธอว่า “ตอนนี้เธอเป็นอิสระแล้ว แต่เธอต้องออกจากอิรักในวัน พรุ่งนี้ และด้วยพระบัญชาขององค์สุลต่าน เธอจะต้องเตรียมสิ่งของสำหรับเดินทาง กลับไปยังอิหร่าน” ข่าวนี้ทำให้ ออะทอล-เอน มีความสุขอย่างยิ่ง เพราะใจของเธอ จดล่ออยู่กับการเดินทางเข้าร่วมประชุมที่เมือง คูราซอน

บทที่ 5

ขณะที่ อออะทอล-เอน เตรียมตัวเดินทางกลับบ้านเกิดนั้น เธอพบว่ามิเพื่อนมากกว่าสามสิบคนที่ต้องการกลับไปกับเธอด้วย บางคนมีถิ่นฐานที่อิรัก บางคนมากับเธอจากประเทศอิหร่าน เธอได้รับอนุญาตให้พวกเขาไปกับเธอได้ ผู้พิพากษาสงทหารม้าที่ชำนาญทางสืบนายภายใต้บัญชาการของนายพลไปอารักขากลุ่มเดินทางนี้ด้วย พวกเขาเดินทางออกจากอิรัก และถึงชายแดนประเทศอิหร่านภายในสองสามวันจากที่นั่น พวกเขาเดินทางต่อไปถึงเมือง เคมันซาร์ ตามลำพังโดยปราศจากทหารม้าคุ้มกัน พวกเขาพักอยู่ที่หมู่บ้าน คาราน เป็นเวลาสามวัน ก่อนเดินทางออกจากคาราน คนหนึ่งพันสองร้อยคนสมัครใจติดตาม อออะทอล-เอน และพร้อมทำตามที่เราขอ

ที่เมือง เคมันซาร์ กลุ่มผู้ชายถูกจัดให้อยู่รวมกันในบ้านหลังหนึ่งส่วนกลุ่มผู้หญิงในอีกบ้านหนึ่ง ทันทีที่ชาวเมืองทราบข่าวว่า อออะทอล-เอน อยู่ที่นั่น พวกเขากรีบบากันมาพบกับเธอ แม้กระทั่งเจ้าชาย นักบวชและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ก็มาเยี่ยม พวกเขาฟังเสวนาธรรมของเธอและประทับใจในความรู้ พลัง และคุณลักษณะทางบุคลิกภาพของเธอ ดูเหมือนว่าเธอไม่มีความรู้สึกหวาดกลัวใดๆ เธออ่านพระธรรมวาจาของพระบ็อบให้ทุกคนที่มาฟัง และตอบทุกคำถามของทุกคน แม้กระทั่งภริยาของผู้ว่าราชการจังหวัดก็เป็นหนึ่งในหมู่สตรีที่มาร่วมรับฟังเสวนานี้ด้วย พอผู้ว่าราชการจังหวัดได้ฟังเธออธิบายศาสนของพระบ็อบเขาก็ยอมรับและบอกทุกคนว่าเขารักและชื่นชม อออะทอล-เอน อย่างยิ่ง

แต่นักบวชบางคนก็ เคมันซาร์ไม่เป็นมิตรกับ อออะทอล-เอน เหมือนกับผู้ว่าราชการจังหวัดและเจ้าชาย กลุ่มนักบวชรายงานเท็จเกี่ยวกับ อออะทอล-เอน ต่อนายกเทศมนตรี นายกเทศมนตรีจึงสั่งการให้ขับไล่บาปิสติกชนออกนอกเมือง ทั้งยังเปิดทางให้ฝูงชนเข้าไปโจมตีบ้านของบาปิสติกชนและขโมยทุกอย่างในบ้านของพวกเขาไป บาปิสติกชนถูกบรรทุกใส่เกวียนที่ใช้ม้าลากไปปล่อยทิ้งไว้ที่ทะเลทรายโดยปราศจากอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ผ้าห่มและพรหมที่ใช้ปู อากาศที่ทะเลทรายหนาวเย็นมาก

อออะทอล-เอน เขียนจดหมายถึงผู้ว่าราชการจังหวัด เคมันซาร์ และอธิบายน

เกี่ยวกับสิ่งที่ นายกเทศมนตรีได้กระทำว่า “พวกเราเป็นแขกของเมือง เคมันซาร์ ท่านคิดว่าการกระทำต่อเราเช่นนี้เป็นความกรุณาหรือ?” หนึ่งในกลุ่มบาปิสติกชนเดินทางไปยังเมือง เคมันซาร์ เพื่อส่งจดหมาย เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับจดหมายฉบับนี้เขารู้สึกประหลาดใจมากเพราะเขาไม่ทราบเกี่ยวกับคำสั่งขับไล่ที่ออกมานี้ เขาจึงเชิญบาปิสติกชนทั้งกลุ่มให้กลับมาอยู่ที่เมือง เคมันซาร์ ในฐานะเป็นแขก

ของเขา แต่ออะทอล-เอน ปฏิเสธ เพราะใจของเธอจดจ่ออยู่กับการประชุมที่บัญชาโดยพระบ็อบ

เมื่อกลุ่มบาปิสติกชนเดินทางถึงหมู่บ้านฮามาตาน ออะทอล-เอน พบกับน้องชายที่มาจากเมือง กาชวิน เขามาส่งข่าวจากบิดาที่ต้องการให้เธอกลับไปเยี่ยมบ้านและพักผ่อนระยะหนึ่ง เธอตกลงตามความต้องการของบิดา ก่อนออกจากหมู่บ้านฮามาตาน เธอให้บาปิสติกชนบางคนเดินทางกลับไปยังอิรัก และให้บางคนอยู่ที่หมู่บ้านฮามาตาน มีบาปิสติกชนบางคนเท่านั้นที่เดินทางต่อไปกับเธอสองในจำนวนนี้ได้แก่ เซค ซาลีห์ และมุลลาห์ อิบราฮิม ซึ่งต่อมาไม่นานคนหนึ่งได้พลีชีพเพื่อศาสนาที่กรุงเตหะราน ส่วนอีกคนหนึ่งในเมืองกาชวิน นอกเหนือจากนี้ยังมี ซาม-ซี-ดูฮาและ มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี ผู้เป็นอักษรแห่งการมีชีวิตรวมทั้ง อับดุล ฮาดี ผู้ซึ่งได้รับการหมั้นหมายว่าจะสมรสกับบุตรสาวของ ออะทอล-เอน สองคนสุดท้ายนี้เดินทางต่อกับ ออะทอล-เอน ตลอดทางจากเมืองคาบิลลา

บทที่ 6

เมื่อ ออะทอล-เอน เดินทางถึงบ้านของบิดา มีการปรึกษากันในกลุ่มครอบครัวซึ่งมีบิดา สามีและลุงซึ่งเป็นพ่อสามีรวมอยู่ด้วย บิดาของเธอตื่นเต้นและแสดงความชื่นชมบุตรสาวอย่างมาก เขากล่าวกับเธอว่า "ถ้าเจ้าผู้ซึ่งมีความรู้และเชี่ยวชาญอย่างสูงยิ่งจะกล่าวอ้างว่าตนเองเป็นพระบ็อบหรือบุคคลที่สูงส่งไปกว่านั้น พ่อก็จะยอมรับและเชื่อถ้อยคำของเจ้าในทันที แต่จะอย่างไรได้เล่าในเมื่อตัวเจ้าเองเลือกที่จะเดินตามชายหนุ่มจากเมืองชีราซคนนี้?"

ออะทอล-เอน ตอบว่า "ด้วยความรู้ที่ข้าพเจ้ามี ย่อมเป็นไปได้ที่จะยอมรับนับถือผิวดวงค์ที่เป็นเจ้านายแห่งโลกทั้งปวง พระผู้ซึ่งประชาชนเฝ้ารอคอยการเสด็จมา ข้าพเจ้ายอมรับพระองค์ด้วยการพิสุจน์ตามเหตุผลและความรู้จริง แต่ความรู้ของข้าพเจ้านี้เป็นแค่หยดเดียวเมื่อเทียบกับมหาสมุทรแห่งความรู้ที่เป็นของพระบ็อบ"

บิดาของเธอมีความประทับใจอย่างยิ่ง แต่เขาไม่สามารถมองเห็นอะไรไกลเกินกว่าตัวตนแห่งความเป็นบุตรสาว เขาจึงกล่าวว่า "ถ้าเจ้าเป็นลูกชายแทนที่จะเป็นลูกสาว และถ้าเจ้าอ้างสิทธิ์ว่าตัวเจ้าเองเป็นพระบ็อบ เราก็จะเชื่อตามนั้น"

มุลลาห์ ฮากี ลุงของ ออะทอล-เอน โกรธมากในเย็นวันนั้น เขาสาปแช่งพระบ็อบ ความโมโหทำให้เขาเสียอารมณ์หลายครั้งแม้กระทั่งกับออะทอล-เอน แต่ออะทอล-เอน ยังคงตั้งอยู่ในความสงบเยือกเย็น เมื่อเธอหันไปยิงเขาเธอกล่าวถ้อยคำเป็นกลางดังนี้ "โอ ท่านลุง ข้าพเจ้าเห็นเลือดกลบปากท่าน"

วันรุ่งขึ้น สามีมองออะทอล-เอน ให้หญิงหลายคนไปพบเธอเพื่อส่งข่าวว่าเธอจะต้องกลับมาอยู่กับเขา แต่ออะทอล-เอน ไม่มีความสนใจที่จะอยู่กับสามีของเธออีกต่อไป เนื่องจากว่าทั้งสองมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน เธอจึงกล่าวกับสตรีกลุ่มนั้นว่า “ขอให้ไปบอกกับสามีของข้าพเจ้าที่หลงตัวและใจไม่ซื่อคนนั้นด้วยว่า ‘ถ้าท่านต้องการเป็นสามีที่ดีและเป็นเพื่อนร่วมชีวิตของข้าพเจ้า ท่านควรจะไปดูแลข้าพเจ้าที่เมืองคาบิลลา และคงจะได้เดินนำทางรถม้าของข้าพเจ้ากลับมาถึงบ้านท่านแล้ว หากท่านทำตามทีกล่าวมานี้ ข้าพเจ้าก็คงจะปลุกท่านให้ตื่นจากความหลับไหลในขณะที่เราเดินทางร่วมกันและคงจะได้ชี้ให้ท่านเห็นทางไปสู่ความจริงแล้ว แต่นี้ไม่เป็นเช่นนั้น เราแยกกันอยู่มาสามปีแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่อยู่กับเขาอีกทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ข้าพเจ้าให้เขาออกไปจากชีวิตแล้วชั่วนิรันดร์”

คำตอบสุดท้ายที่ฝากไปยังสามีของเธอที่เด็ดขาดจนทำให้เขาและบิดาของเขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ทั้งสองพยายามพิสูจน์ให้คนเห็นว่าเธอเป็นหญิงซื่อซำและที่เธอบอกกับทุกคนนั้นไม่เป็นความจริง ออะทอล-เอน สามารถป้องกันตัวเองได้ทุกทางและทำให้ทุกคนเห็นว่ามิใช่เธอ แต่สามีของเธอต่างหากที่ไม่ดีพอ

บิดาของออะทอล-เอน เป็นคนที่โอบอ้อมผ่อนตามและมีความเที่ยงธรรม เขาพยายามเกลี้ยกล่อมให้บุตรสาวและสามีของเธอกลับมาอยู่กินด้วยกันอีก แต่ความพยายามของเขาไม่เป็นผลเพราะสองสามีสัปดาห้ต่อมาสามีของเธอก็หย่าขาดจากเธอ

ช่วงเวลาอันเต็มไปด้วยความยากลำบากนี้เองที่บุคคลชื่อ มุลลาห์ อับดุลลา ก่อเหตุฆาตกรรมที่เมือง กาซวิน ซึ่งส่งผลอันใหญ่หลวงถึงออะทอล-เอน มุลลาห์ อับดุลลา คนนี้เป็นผู้สังหาร มุลลาห์ ทากี ซึ่งเป็นลุงของออะทอล-เอน เหตุเพราะมุลลาห์ ทากี ออกคำสั่งให้ประทัดประหาร มุลลาห์ อิบราฮิม ผู้ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมเดินทางกลับมาของออะทอล-เอน จนถึงแก่ความตาย การฆาตกรรมทำให้ครอบครัวของ มุลลาห์ ทากี ทวีความเกลียดชังและความโกรธออะทอล-เอน มากยิ่งขึ้น พวกเขากล่าวหาว่าออะทอล-เอน คือผู้สั่งการให้สังหารมุลลาห์ ทากี คุณคงยังจำกันได้ว่าออะทอล-เอน เคยกล่าวกับมุลลาห์ ทากีในคืนที่ครอบครัวประชุมกันว่า “โอ ท่านลุง ข้าพเจ้าเห็นเลือดกลบปากท่าน” ครอบครัวจึงกล่าวหาเธอว่า “ไม่มีใครอื่นอีกนอกจากเจ้าที่ต้องรับผิดชอบต่อการฆาตกรรมบิดาของเรา เจ้าคือผู้ออกคำสั่งให้สังหารเขา”

แน่นอน สิ่งที่พวกเขากล่าวหาว่านั้นไม่เป็นความจริง อย่างไรก็ตาม ครอบครัวนี้ก็ประสบความสำเร็จในการกักตัวเธอในบ้านบิดาของเธอภายใต้การควบคุมอย่างใกล้ชิด พวกสตรีที่ได้รับการคัดเลือกให้ควบคุมตัวเธอได้รับคำสั่งมิให้เธอออกจากห้องนอกจากเวลาออกมาชำระล้างร่างกายวันละครั้ง

หลังจากมีเหตุการณ์ฆาตกรรมเกิดขึ้น บาบีสาศนิกชนหลายคนถูกจับ พวกนักบวชฉวยโอกาสนี้จัดการกับبابีสาศนิกชนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ด้วยเหตุนี้เพื่อนبابีสาศนิกชนทั้งกลุ่มจึงถูกส่งไปยังคุกในกรุงเตหะรานซึ่งเป็นเมืองหลวง แต่ครอบครัวของ มุลลาห์ ทากี ยังไม่สนใจที่พวกเขาแค่ถูกจับขังเท่านั้น หากยังต้องการให้พวกเขาทั้งหมดถูกสังหารเพราะหนึ่งในจำนวนนั้นคือผู้ลงมือฆาตของ พวกเขา

คดีนี้ถูกนำไปพิจารณาต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระเจ้าแผ่นดิน พระองค์ทรงพิพากษาให้ประหารฆาตกรเพียงคนเดียวเท่านั้น ส่วนคนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องให้ปล่อยตัวไป ครอบครัวมุลลาห์ ทากี ไม่สามารถซื้อตัวฆาตกรได้เพราะขณะนั้นเขากำลังหลบซ่อนตัวอยู่ ดังนั้น พวกเขาจึงประกาศตัวฆาตกรที่อุปโลกน์ขึ้นมาซึ่งก็คือبابีสาศนิกชนอีกคนหนึ่งที่มีชื่อว่า เซค ซาลีห์ คุณคงยังจำได้ว่า เขาคือผู้ที่ร่วมเดินทางกลับบ้านกับออะฮอล-เอน

เซค ซาลีห์ จึงถูกจับ และได้รับแจ้งว่าเขาจะต้องตายเพราะเขาสังหาร มุลลาห์ ทากี โบริหน้าของเซค ซาลีห์ มีความสุขหรรษาขณะที่เขาเดินไปยังแดนประหาร เขาไม่กลัวตาย เขามีความสุข เขาริบไปหักท่ายเพชรฆาตเสมือนเป็นเพื่อนกันมาตลอดชีวิต ก่อนหน้าที่เขาจะถูกประหาร เขากล่าวสดุดีสรรเสริญพระบอบอย่างไพเราะว่า “ข้าพเจ้าเลิกลืมความหวังและหมดความเชื่อในมนุษย์นับตั้งแต่ข้าพเจ้ามีความศรัทธาในพระองค์ซึ่งเป็นพระผู้เป็นความหวังและเป็นความศรัทธาของข้าพเจ้า” ศพของเซค ซาลีห์ ถูกฝังไว้ที่ลานปูชนียสถานแห่งหนึ่งในกรุงเตหะราน

ครอบครัวของ มุลลาห์ ทากี ไม่พอใจเพียงแค่การที่ เซค ซาลีห์ ถูกประหาร เพราะเมื่อبابีสาศนิกชนที่บริสุทธิ์เดินทางกลับมาถึงเมืองกาซวิน ทั้งหมดก็ถูกสังหาร ผูกขังที่เป็นชายถือมิด ดาบ หอก และขวาน ฟุ่งตรงเข้าเช่นฆาตกับبابีสาศนิกชนที่ไม่มีทางต่อสู้อย่างพวกเขาถูกสับร่างออกเป็นชิ้นๆ ส่วนเศษอวัยวะถูกโยนออกไปทั่วทุกทิศทาง ทำให้ไม่สามารถนำมาต่อติดเป็นรูปร่างเมื่อถึงเวลานำไปฝังตามพิธี การสังหารนี้ทำในนามของพระศาสดาโมฮัมหมัดในเมืองกาซวิน ซึ่งเป็นเมืองที่เป็นที่อยู่อาศัยและใช้ชีวิตของผู้นำมุสลิมระดับสูงไม่น้อยกว่าร้อยละ

กระนั้น ครอบครัวของมุลลาห์ ทากี ก็ยังไม่พอใจ พวกเขาจึงพุ่งเป้าไปที่ตัวออะฮอล-เอน ครอบครัวนี้เรียกร้องให้ประหารออะฮอล-เอน ให้ตายตกไปตามกัน

ช่วงแห่งความยุ่งยากนี้ อดีตสามีของออะฮอล-เอน ดำเนินรอยตามบิดาจนเขากลายเป็นผู้นำศาสนาในระดับสูงในเมืองกาซวิน เมื่อออะฮอล-เอน ทราบว่าศัตรูจะสังหารเธอด้วย เธอเขียนจดหมายถึงอดีตสามี ความว่า “ถ้าศาสนาของข้าพเจ้าเป็นศาสนาที่แท้จริง ถ้าพระผู้เป็นนายที่ข้าพเจ้าบูชามิได้เป็นองค์อื่นใดนอกจากพระผู้ทรงเที่ยงแท้องค์เดียวกันนั้น ก็ขอให้พระองค์ทรงปลดปล่อยข้าพเจ้าจากบ้านนี้

ภายในเก้าวัน แต่ถ้าพระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงปลดปล่อยข้าพเจ้าจากที่นี่ ท่านก็มีอิสระที่จะลงโทษข้าพเจ้าสถานใดก็ได้แล้วแต่ใจท่าน”

พระบาฮาอุลลาห์ทรงทราบจากแหล่งที่ไม่ปรากฏที่มาเกี่ยวกับอันตรายที่ออะฮอล-เอน เผชิญและความกล้าหาญของเธอจากคำที่เธอประกาศต่อสามี พระองค์ทรงส่ง โมฮัมหมัด ฮาดี ซึ่งเป็นพี่ชายคนโตของ ออะฮอล-เอน มาที่เมืองกาซวิน เพื่อช่วยพาเธอหลบหนีในทันที พระบาฮาอุลลาห์ทรงให้เขานำสารไปฝากคาร์ตุณ-แจน ซึ่งเป็นภริยาของเขาเพื่อเธอจะได้ส่งถึงมือของออะฮอล-เอน

คาร์ตุณ-แจน เป็นเพื่อนสนิทของออะฮอล-เอน และเป็นเพียงคนเดียวที่สามารถไปพบออะฮอล-เอน ในระหว่างที่เธอถูกกักตัวในบ้านบิดาของเธอได้ คาร์ตุณ-แจน ใช้ข้ออ้างหลายอย่างเพื่อจะได้เข้าเยี่ยมน้องสะใภ้ บางครั้งเธอก็จะแสร้งทำเป็นว่าต้องนำผ้าไปซักและยังมีข้ออ้างอื่นๆ อีก ด้วยวิธีนี้เธอก็จะสามารถช่วยนำอาหารไปให้ และช่วยออะฮอล-เอน ให้ผ่านพ้นความยากลำบากต่างๆ

พระบาฮาอุลลาห์ ทรงแนะนำให้ คาร์ตุณ-แจน ไปบ้านของออะฮอล-เอน โดยปลอมตัวเป็นวณิก เพราะเธอจะต้องนำสารส่งให้ถึงมือของ ออะฮอล-เอน เธอรออยู่ที่ประตูทางเข้าจนออะฮอล-เอน ออกมาพบ จากนั้นทั้งสองก็รีบไปพบกับ โมฮัมหมัด ฮาดี

พระบาฮาอุลลาห์ทรงพระบัญชาโมฮัมหมัด ฮาดี ว่าทันทีที่ออะฮอล-เอน มาพบเขา เขาจะต้องรีบเดินทางไปยังกรุงเตหะราน เพราะตกตึกคืนนั้นพระบาฮาอุลลาห์จะส่งคนมาที่เมืองกาซวิน พร้อมม้าสามตัว โมฮัมหมัด ฮาดี จะต้องนำ ออะฮอล-เอน ไปยังจุดที่กำหนดไว้นอกประตูเมือง ให้เธอขึ้นม้าแล้วพยายามเดินทางให้ถึงกรุงเตหะรานก่อนรุ่งสาง ทันทีที่ประตูเมืองเปิดพวกเขาจะต้องรีบมาที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ พระบาฮาอุลลาห์ทรงพระบัญชาโมฮัมหมัด ฮาดี ว่าเขาจะต้องระวังมิให้ใครจำออะฮอล-เอน ได้ และทรงให้ความมั่นใจด้วยว่า “พระผู้ทรงความยิ่งใหญ่จะนำทางเจ้าและรายล้อมเจ้าด้วยการปกป้องที่ไม่มีวันพลาดพลั้ง”

ปฏิบัติการทุกอย่างเป็นไปตามพระบัญชาของพระบาฮาอุลลาห์ เมื่อออะฮอล-เอน อ่านสารจากพระบาฮาอุลลาห์ เธอพูดกับคาร์ตุณ-แจน ว่า “ท่านไปก่อน ข้าพเจ้าจะตามไปภายหลัง” ภายในหนึ่งชั่วโมงออะฮอล-เอน ก็ออกเดินทาง พวกเขาพาเธอไปยังบ้านของช่างไม้ซึ่งเป็นสถานที่ที่ไม่มีใครสนใจเธอ จากนั้นพวกเขาข้ามกำแพงเมืองและเดินทางต่อไปยังโรงฆ่าสัตว์ที่มีม้ารออยู่ พวกเขาเดินทางถึงกรุงเตหะรานอย่างราบรื่นและพบว่าถึงบ้านพระบาฮาอุลลาห์ภายในเวลาที่กำหนดไว้

โมฮัมหมัด ฮาดีและคาร์ตุน-แจนเป็นข้ามกำแพงเมือง

อย่างที่เห็น คือยังไม่ทันครบเก้าวันออะทอล-เอน ก็ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากอันตรายในที่กักกันตัวที่ในเมืองกาซวิน ชาวเมืองกาซวินตื่นตะลึงกับข่าวนี้ พวกเขาพากันค้นบ้านของออะทอล-เอน และปล้นของมีค่าในบ้านของบิดาของคาร์ตุณ-แจน สัตยาธิษฐานที่เธอตั้งไว้ว่าเธอจะหลุดพ้นจากมือของผู้ควบคุมตัวภายในเก้าวันทำให้ทุกคนประหลาดใจเพราะเกิดขึ้นจริง ผลที่ตามมาก็คือหลายคนก็เริ่มตระหนักในความยิ่งใหญ่ของศาสนาที่เธอนับถือก็กลายเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบ

บทที่ 7

เมื่อออะทอล-เอน เดินเข้าบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ เธอตระหนักรู้พระองค์ในทันที และทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับสถานะในอนาคตของพระองค์ ทั้งนี้เพราะเธอมีความเชื่อและความศรัทธาในพระบ็อบทุกๆ ที่ยังไม่เคยพบพระองค์มาก่อน การตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ทางจิตวิญญาณทั้งสองครั้งที่เหมือนกันนี้ทำให้เธอยอมรับนับถือความรุ่งโรจน์ที่จะสำแดงออกมาในอนาคตของพระบาฮาอุลลาห์ กระทั่งในปี 1844 (พ.ศ. 2387) ขณะที่เธอกำลังพำนักอยู่ที่เมืองคาบิลลา เธอได้เขียนบทกวีที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าเธอทราบว่าทั้งพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ต่างก็ทรงเป็นพระศาสดา

ณ เวลานั้น พระอับดุลบาฮายังทรงเป็นเด็กชายที่มีวัยแค่สามสี่ขวบ มีผู้คงแก่เรียนคนหนึ่งชื่อว่าฮิด มาเยี่ยมออะทอล-เอน ฮิดเป็นศาสนิกชนรุ่นแรกๆ ซึ่งต่อมาภายหลังถูกประหารชีวิตที่เมืองเนริช ฮิดรออยู่นานกว่าจะได้พบกับออะทอล-เอน เพราะขณะนั้นออะทอล-เอน กำลังอุ้มพระอับดุลบาฮาอยู่บนตักของเธออย่างที่เคยปฏิบัติอยู่บ่อยๆ เวลาผ่านไปนานแต่ออะทอล-เอน ก็ยังไม่ออกมา

ทักทายฮิดผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ สตรีคนหนึ่งในบ้านเห็นเหตุการณ์และรู้สึกกังวล จึงกล่าวกับออะทอล-เอน ว่า “ท่านจะไม่วางเด็กลงแล้วไปพูดคุยกับฮิดก่อนหรือ?” แต่ออะทอล-เอน กลับกอดพระอับดุลบาฮาแน่นยิ่งขึ้น แล้วกล่าวถามว่า “ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะทิ้งท่านซึ่งเป็นพระผู้ปกป้องศาสนาแล้วไปพบกับศาสนิกชนแค่คนเดียว?”

บรรดาผู้ที่ได้ยินออะทอล-เอน ต่างพากันประหลาดใจเพราะไม่มีใครเข้าใจว่าเธอหมายความว่าอย่างไร ณ ปัจจุบัน แม้ยังไม่มีการยืนยันความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่บางคนก็เชื่อว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงบอก ออะทอล-เอน หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับอนาคตโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความสำคัญของพระอับดุลบาฮาในฐานะที่ท่านเป็นผู้ปกป้องพระบาฮาอุลลาห์จากศัตรูตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาผ่านไป

หลังจากที่ออะทอล-เอน เดินทางมาถึงกรุงเตหะรานได้สองสามวัน พระบาฮาอุลลาห์ทรงตัดสินใจส่งเธอไปยังเมืองคูราซอน ซึ่งเป็นสถานที่จัดการประชุมที่เรียกโดยพระบ็อบ การประชุมที่รอคอยกันมานานนี้ใกล้จะเริ่มขึ้นแล้ว พระบาฮาอุลลาห์เองก็จะทรงตามเธอไปในอีกสองสามวัน ดังนั้น พระองค์จึงทรงเรียกน้องชายของพระองค์ที่มีชื่อว่าอากาเย คาลิมมาเข้าเฝ้าและทรงชี้แนะเกี่ยวกับการเดินทางของออะทอล-เอน พระองค์ทรงกำชับอากาเย คาลิมว่า เขาจะต้องระมัดระวังอย่างมาก เวลาพาออะทอล-เอน ออกจากเมืองเพราะยามรักษาการณ์ได้รับคำสั่งห้ามสตรีผ่านออกจากประตูเมือง ถ้ายามรักษาการณ์พบว่าออะทอล-เอน คือใคร พวกเขาจะไม่ยอมให้ออะทอล-เอนผ่าน

อากาเย คาลิมปฏิบัติตามคำสั่งของพระบาฮาอุลลาห์อย่างเคร่งครัด ทั้งอากาเย คาลิม และออะทอล-เอน ต่างวางพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของตัวเอง เมื่อทั้งสองเดินทางถึงประตูเมืองจึงไม่มียามรักษาการณ์คนใดให้ความสนใจ พวกเขาขี่ม้าออกจากเมืองอย่างราบรื่นปลอดภัยโดยไม่หยุดพักเป็นเวลาหลายกิโลเมตร

หลังจากที่เดินทางสองชั่วโมง ทั้งสองก็มาถึงสวนผลไม้ที่เชิงเขาแห่งหนึ่ง ที่กลางสวนมีบ้านหลังหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะไม่มีใครอาศัย ขณะที่อากาเย คาลิมมองหาเจ้าของบ้านเขาก็พบกับชายชราคนหนึ่งซึ่งกำลังรดน้ำต้นไม้ อากาเย คาลิมถามชายคนนั้นว่า "เจ้าของบ้านนี้อยู่ที่ไหน?" ชายชราคนนั้นตอบว่า "เจ้าของไม่อยู่ที่นี่ เพราะขณะนี้มือขี้เถ้าที่ยังไม่ชัดเจนว่าใครคือเจ้าของกันแน่ ระหว่างนี้ข้าพเจ้าจึงได้รับการร้องขอให้เข้ามาดูแลบ้านสวนนี้เป็นการชั่วคราว"

อากาเย คาลิมดีใจมากที่ทราบข่าวนี้ เพราะนั่นหมายความว่าออะทอล-เอน จะมีที่ปลอดภัยอยู่ในช่วงเวลานี้ ทั้งสองเชิญชายชราคนนั้นมาร่วมทานอาหารเที่ยงด้วยกัน แล้วอากาเย คาลิมก็ถามชายชราผู้นั้นว่าจะสะดวกไหมถ้าเขาจะช่วยดูแลออะทอล-เอน สักสองสามชั่วโมงในขณะที่เขาจัดเตรียมทุกอย่างเพื่อเดินทางต่อไปยังเมืองคูราซอน ชายชราคนนั้นตอบตกลงและแล้วทุกอย่างก็เรียบร้อย

ช่วงที่อากาเย คาลิม ฝากออะทอล-เอน ไว้ที่บ้านสวนแห่งนั้น เขาเดินทางกลับไปยังกรุงเตหะรานโดยผ่านประตูเข้าเมืองเดิมเพื่อทูลรายงานพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น พระบาฮาอุลลาห์ทรงส่งมุลลาห์ บาเกอร์ ผู้ซึ่งเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตคนหนึ่งออกเดินทางไปอยู่เป็นเพื่อนออะทอล-เอน ที่บ้านสวนแห่งนั้น พระบาฮาอุลลาห์ทรงโสมนัสอย่างยิ่งที่ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี พระองค์ทรงพระราชทานนามสวนแห่งนั้นว่า "สวนสวรรค์" พระองค์ทรงตรัสว่า "บ้านหลังนั้นได้ถูกเตรียมไว้เพื่อการนี้แล้วโดยพระผู้ทรงมหิธานุภาพ เพื่อเจ้าจะได้ใช้รับรองบุคคลอันเป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้มีความสุขสราญ" ออะทอล-เอน พักอยู่ที่บ้านหลังนี้เป็นเวลาเจ็ดวัน จากนั้นก็เดินทางร่วมกับอีกหลายคนไปยังการประชุมครั้งใหญ่ที่พระบ็อบทรงบัญชาให้จัดขึ้น

บทที่ 8

การประชุมที่จัดขึ้นโดยพระบ็อบในเมืองคราซอน มีขึ้นในหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีชื่อว่าบาดาซ ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างกรุงเตหะรานและเมืองมาซานดาราน บาดาซ เป็นสถานที่พักผ่อนที่ออกนอกเส้นทางหลักแต่เต็มไปด้วยสวน มีต้นไม้ใบหญ้าขึ้นมากมายแต่กลับมีบ้านที่อยู่อาศัยเพียงไม่กี่หลัง นับเป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับการจัดประชุมแบบส่วนตัว การจัดประชุมลักษณะนี้ในกรุงเตหะราน น่าจะเสี่ยงอันตรายมากกว่า พระบาฮาอุลลาห์จึงทรงเลือกบาดาซ เพราะเป็นหมู่บ้านที่เงียบสงบ

ตอนที่พระบาฮาอุลลาห์เดินทางมาถึงบาดาซ นั้นตรงกับต้นฤดูหนาว พระองค์ทรงเช่าสวนไว้สามแห่ง แห่งหนึ่งสำหรับโคดุต ซึ่งขณะนั้นเป็นหัวหน้าของกลุ่มบาบีสตานิคน⁶ ส่วนแห่งที่สองสำหรับออะฮอล-เอนและหญิงที่ดูแลเธอ ส่วนแห่งที่สามนั้นสำหรับพระองค์เอง ตรงกลางสวนทั้งสามแห่งนี้มีที่ว่างเป็นลานเปิดโล่ง ซึ่งศาสนิกชนสามารถใช้เป็นที่ปรึกษาหารือและผู้ที่เข้าร่วมประชุมยังเคลื่อนไหวได้อย่างสะดวก

พระบ็อบไม่ทรงสามารถเข้าร่วมการประชุมครั้งนี้ได้เพราะพระองค์ทรงถูกคุมขังอยู่ในขณะนั้น

บรรดาผู้ที่มารวมตัวกันที่บาดาซ ในที่ประชุมครั้งแรกแห่งศาสนศักราชใหม่มีจำนวนรวมกันทั้งสิ้นแปดสิบเอ็ดคน ในแต่ละวันพระบาฮาอุลลาห์จะทรงลิขิตพระธรรมหนึ่งบท หรือบทอธิบายพระธรรม แล้วบาบีสตานิคนคนหนึ่งจะท่องบทนั้นเป็นทำนองเสนาะให้ทุกคนได้ยิน ในพระธรรมลิขิตเหล่านี้พระองค์ทรงพระราชทานสมญานามใหม่แก่ทุกคนเพื่อเป็นนิมิตหมายของศาสนศักราชใหม่ พระองค์เองทรงรับพระนามาภิไธย "บาฮา" ซึ่งพระบ็อบได้ทรงพระราชทานให้พระองค์ก่อนหน้านั้นแล้วสำหรับออะฮอล-เอน พระองค์ทรงพระราชทานนามว่า "ทาเฮเรห์" ซึ่งมีความหมายว่า "ผู้บริสุทธิ์" แต่การประชุมช่วงต่อมาเมื่อทาเฮเรห์ได้ทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งศาสนิกชนหลายคนเห็นว่าไม่น่าจะบริสุทธิ์สมชื่อ พวกเขาจึงมีข้อกังขาว่าชื่อที่พระบาฮาอุลลาห์พระราชทานให้แก่เธอนั้นมีความเหมาะสมหรือไม่ เมื่อพระบ็อบทรงทราบภายหลังว่ามีผู้ชายบางคนตั้งข้อสงสัยในพระปรีชาญาณของพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์จึงทรงส่งสารจากที่คุมขังถึงพวกเขา ความว่า "เราจะกล่าวถึงเธอผู้ซึ่งพระชีวหาแห่งอำนาจและความรุ่งโรจน์ตั้งชื่อให้ว่าทาเฮเรห์ ได้อย่างไร?" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระบ็อบทรงตรัสอย่างชัดเจนว่า พระองค์ไม่ทรงตั้งคำถามเป็นเชิงสงสัยในพระปรีชาญาณของพระบาฮาอุลลาห์และทรงเห็นด้วยกับนามที่พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงตั้งให้เธอ นับแต่นั้นเป็นต้นมาออะฮอล เอน ก็เป็นที่รู้จักกันในนามทาเฮเรห์

⁶ ดูเรื่องราวเกี่ยวกับโคดุต

ผู้ชายหลายคนที่อยู่ในที่ประชุมแห่งนั้นต่างฉงนว่าเหตุใดทาเฮเรห์ ซึ่งเป็นสตรีคน เดียวจึงได้รับอนุญาตให้มาร่วมปรึกษาจากหลังม่านกับบรรดาผู้ชายได้ เมื่อมีชายคน หนึ่งถามเธอเกี่ยวกับประเด็นนี้ เธอตอบว่า "การหารือของเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระผู้ เป็นเจ้า เกี่ยวกับศาสนา เกี่ยวกับเรื่องทางจิตวิญญาณ และที่สำคัญยิ่งก็คือ เกี่ยวกับ การสละชีพของเราในวิถีทางธรรม เราต้องตระหนักไว้ว่าทุกก้าวอย่างของเราอยู่บน หนทางของพระผู้เป็นเจ้า ท่านพร้อมแล้วหรือยังที่จะมากับเรา?"

ในระยะแห่งพัฒนาการของศาสนาช่วงนี้ พระบ็อบมีได้ทรงเผยให้บาปิสานิกชนเห็น ความสำคัญอย่างเต็มที่ของพระองค์ พระองค์ทรงประกาศเพียงแค่ว่าพระองค์คือพระ บ็อบ (ประตุ) แต่พระองค์มิได้บอกกับพวกเขาว่าพระองค์คือพระผู้เป็นจุดเริ่มของศา สนส์กราชยุคใหม่ มิได้ทรงประกาศให้พวกเขาทราบว่า มีความจำเป็นต้อง ปรับเปลี่ยนกฎของศาสนาแต่พระองค์ทรงให้อยู่ภายใต้การจัดการดูแลของพระบาฮา อุลลาห์ ทาเฮเรห์ และโคดุส มีหน้าที่เตรียมศาสนิกชนทั้งหมดให้พร้อมยอมรับแนว ปฏิวัติทางความคิดใหม่เหล่านี้

ต่อมาวันหนึ่ง พระบาฮาอุลลาห์ทรงพระประชวรและทรงไม่สามารถออกมาจาก กระโถมได้ นับเป็นปรากฏการณ์ที่แฝงสิ่งดีๆ ไว้รอการเปิดเผยโคดุส รีบออกมาจาก สวนและตรงไปเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ในทันที ส่วนคนอื่นๆ ยกเว้นทาเฮเรห์ ก็เฝ้า รายล้อมพระบาฮาอุลลาห์ เนื่องจากทาเฮเรห์เป็นสตรีเธอจึงไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ใน หมู่มุชายเว้นเสียแต่ว่าเธอจะอยู่หลังม่านที่ไม่มีใครเห็นเธอ

ในขณะที่ทุกคนอยู่กับพระบาฮาอุลลาห์อย่างพร้อมหน้าพร้อมตาทาเฮเรห์ ส่ง ข้อความถึงโคดุสให้เขาออกมาพบเธอที่สวนของเธอโคดุสปฏิเสธที่จะไปพบซึ่งมิใช่ เป็นเรื่องแปลก แต่สิ่งที่เกิดตามมาที่ทำให้ทุกคนพากันประหลาดใจเพราะเมื่อโคดุส ไม่ไปพบเธอ เธอกลับเป็นฝ่ายไปพบเขาเอง และไม่เพียงแต่ที่เธอจะไปยังสวนของพระ บาฮาอุลลาห์ที่มีผู้ชายด้วยกันแค่นั้น แต่เธอออกมาโดยไม่มีผ้าคลุมหน้าทั้งยังแต่งกาย อย่างงดงามอีกด้วยทาเฮเรห์ก้าวเข้าไปนั่งข้างๆ โคดุสอย่างสงบเงียบ

ไม่เคยมีผู้ชายคนใดเห็นหญิงที่เปิดผ้าคลุมหน้าเช่นนี้มาก่อน ทุกคนเกิดความ หวาดกลัว โกรธ และสับสนจนถึงกันบึงแห่งจิตวิญญาณ ผู้ชายคนหนึ่งออกสั่งขวัญ หนีจนถึงกับกรีดคอตนเอง ในขณะที่คนอื่นวิ่งหนีหน้าทาเฮเรห์ คนที่เหลื่อมองหน้า ทาเฮเรห์แล้วพูดไม่ออก สวนโคดุสยังคงนั่งอยู่ที่เดิมแต่มีสีหน้าโกรธจัดจนดูราวกับ ว่าพร้อมจะชกดาบสังหารเธอได้ทุกเมื่อ

แต่ความโกรธของพวกเขาก็ได้มีผลต่อทาเฮเรห์เลยแม้แต่น้อย ใบหน้าของเธอเต็ม ไปด้วยความปิติและความภาคภูมิใจ เธอลุกขึ้นยืนโดยที่ไม่สนใจกับความหวาดกลัว และความโกรธของบรรดาเพื่อนศาสนิกชน แล้วเธอก็เริ่มกล่าวกับพวกเขาโดยใช้ ถ้อยคำที่มีท่วงทำนองเดียวกับที่เขียนในพระคัมภีร์โคโรอัน ทาเฮเรห์เป็นกวี ไม่มี

ถ้อยคำใดที่เธอเคยใช้ไฟเรามากไปกว่านี้แล้ว เธอจบการพูดด้วยประโยคหนึ่งจากพระคัมภีร์ โกรฮาน ดังนี้ "ที่จริงแล้ว จะมีผู้เคร่งศาสนาธรรมเข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์ของพระผู้ทรงเป็นมหากษัตริย์ในท่ามกลางอุทยานและแม่น้ำ"

ทาเอเรห์ก้าวไปข้างหน้าอย่างเงียบ ๆ และนั่งลงข้าง โคดส

ความเป็นจริงในขณะนั้นคือพวกเขากำลังนั่งอยู่ในอุทยานใกล้แม่น้ำ ขณะที่เธอพูด เธอเหลือบมองทั้งพระบาฮาอุลลาห์และโคดუს เพื่อที่จะไม่มีใครเดาออกว่าใครในประโยคคือกษัตริย์ แล้วเธอก็กล่าวต่อไปอีกว่า “ข้าพเจ้าเป็นถ้อยคำที่พระเจ้าทรงเสด็จมาตามพันธสัญญาจะกล่าว เป็นคำที่จะทำให้บรรดาผู้มีอำนาจและผู้สูงศักดิ์ทางโลกหวาดกลัว! เสียงแตรกำลังดังขึ้นแล้ว แตรอันยิ่งใหญ่ถูกเป่าแล้ว!” ทาเฮเรห์ปลุกคนที่กำลังหลับไหลด้วยถ้อยคำนี้ หลังจากที่เธอพูดจบ พระบาฮาอุลลาห์ทรงพระบัญชาให้ใครบางคนอ่านซูเราะห์แห่งการหนีไม่พ้น (Súrih of Inevitable) จากพระคัมภีร์โครออ่าน ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการฟื้นคืนมาของยุคใหม่ เป็นการแสดงให้เห็นความสำคัญของช่วงเวลานั้นว่า :

ยุคแห่งการฟื้นคืนมาใหม่ได้เริ่มขึ้น ณ บัดนั้นแล้ว!

จากนั้นทาเฮเรห์ หนีไปหาโคดუსและกล่าวว่า “ท่านมิได้ระมัดระวังเท่าที่ควรในตอนที่ได้รับใช้ศาสนาที่เมืองคูราซอน โคดუსตอบว่า “ข้าพเจ้าทำเท่าที่คิดว่าดีที่สุดแล้ว ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องทำตามใครหรือทำให้เพื่อนศาสนิกชนคนใดมีความพอใจในตัวข้าพเจ้า” ทาเฮเรห์หันหน้าจากโคดუსไปพูดกับศาสนิกชนคนอื่นๆ ว่า “วันนี้คือวันแห่งความสุข เป็นวันที่ลืมทุกอย่างในอดีต ขอให้พวกเราที่มารวมในโอกาสอันยิ่งใหญ่นี้จงลุกขึ้นและสวมกอดกันและกัน”

นับเป็นโอกาสที่สำคัญยิ่งที่สตรีคนหนึ่งถูกเลือกให้กล่าวนำการมาของยุคใหม่แก่ศาสนิกชนของพระบ๊อบ เป็นการแสดงออกให้เห็นจริงๆ ว่า ยุคใหม่นี้มีความแตกต่างจากยุคในอดีตอย่างสิ้นเชิง ตัวอย่างเช่น นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่สตรีมีความเท่าเทียมกับบุรุษ เพราะการที่สตรีได้รับมอบหมายให้ประกาศการสิ้นสุดลงของกฎระเบียบเก่าๆ เท่ากับเป็นการแสดงให้เห็นว่า การปฏิวัติอย่างใหญ่หลวงกำลังจะเกิดขึ้นกับทุกสิ่งทุกอย่าง

แต่การเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงนี้นำมาซึ่งการทดสอบอย่างสาหัสเช่นกัน ขณะที่ที่ประชุมยกเลิกกฎระเบียบเก่าไปในแต่ละวัน บรรดาบุรุษส่วนใหญ่ก็มีความสับสนยิ่งขึ้นเช่นกัน หลายคนคิดว่าการทิ้งกฎระเบียบเก่านั้นเป็นการกระทำที่ผิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่พระบ๊อบมิได้ทรงประทับรวมประชุมอยู่ด้วยในขณะนั้น คนอื่นๆ รู้สึกว่าโคดუსเป็นคนที่เหมาะสมที่จะตัดสินใจเพราะเขาได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวแทนที่แท้จริงของพระบ๊อบในที่ประชุมแห่งนั้น สองสามคนคิดว่าทั้งโคดუსและทาเฮเรห์ ต่างก็เป็นฝ่ายที่ถูกต้อง ความเห็นต่างนี้ทำให้การประชุมครั้งนี้เป็นเครื่องทดสอบศรัทธาความเชื่อในศาสนาของเขาเหล่านั้น

การถกเถียงกันระหว่างทาเฮเรห์กับโคดუს ดำเนินต่อไปหลายวันทาเฮเรห์ กล่าวต่อบาบีศาสนิกชนว่า “โคดუსทำพลาดหลายอย่าง พระบ๊อบทรงส่งข้าพเจ้ามาที่นี่เพื่อสอนสิ่งที่เขาทำ” โคดუს ตอบว่า “ทาเฮเรห์ คือผู้ที่ทำพลาดโดยแท้ ใครที่ทำตามทา

เฮเรห์เท่ากับว่ากำลังเดินในหนทางที่ผิดพลาด” หลังจากนั้นสองสามวันพระบาฮาอุลลาห์ ทรงเข้ามาแทรกและทรงยุติข้อถกเถียงด้วยวิธีที่ดีเลิศอย่างน่าพิศวงของพระองค์ คือการให้ทาเฮเรห์และโคดุสเริ่มรับใช้ด้วยกันอย่างสร้างสรรค์อีก

การประชุมที่บาดาซ ใช้เวลายี่สิบเอ็ดวันเท่านั้น จากนั้นบาปิสตินิกชนก็ออกเดินทางมุ่งตรงไปยังเมือง มาซานดาราน โดยมีทาเฮเรห์และโคดุสร่วมเดินทางไปด้วย แต่วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปอย่างมากของบาปิสตินิกชนจากที่ประชุมทำให้ประชาชนจำนวนมากที่อยู่บริเวณใกล้เคียงพากันต่อต้านพวกเขา

บาปิสตินิกชนถูกโจมตีที่หมู่บ้านนิยาลา ทำให้พวกเขาต้องสูญเสียทรัพย์สินจำนวนมาก ผู้ว่าราชการจังหวัดเมืองอามูลออกคำสั่งจับพระบาฮาอุลลาห์ ส่วนทาเฮเรห์ถูกควบคุมตัวกลับไปยังกรุงเตหะราน เธอถูกกักตัวอยู่ในบ้านของโมฮัมหมัด คาน ซึ่ง เป็นนายกเทศมนตรีแห่งกรุงเตหะราน

บทที่ 9

วันหนึ่ง ทาเฮเรห์ ถูกนำตัวไปเข้าเฝ้ากษัตริย์นาซีริน-ดิน-ซาร์ เมื่อกษัตริย์ทรงเห็นเธอพระองค์ทรงตรัสว่า “เราชอบรูปร่างหน้าตาเธอ ปล่อยเธอไป เธอจะทำอะไรก็ได้ตามใจเธอ” แต่ทาเฮเรห์ก็ยังคงถูกคุมตัวอยู่ในบ้านของนายกเทศมนตรี

ระหว่างที่ถูกกักตัว ในระยะแรกทาเฮเรห์ถูกกักขังอยู่ในห้องเล็กๆ ที่ไม่มีบันได ทุกครั้งที่เข้าออกเธอต้องใช้บันไดลิงซึ่งเวลาจะขึ้นหรือลง เจ้าหญิงองค์หนึ่งของอิหร่านซึ่งเป็นนักกรีเสต์จึงดำเนินผ่านบ้านหลังนี้อย่างจงใจด้วยหวังว่าจะได้พบกับทาเฮเรห์ แต่โชคเข้าข้างเจ้าหญิงแค่เพียงได้เห็นทาเฮเรห์เดินบนระเบียงห้องของเธอเท่านั้น ต่อมาภายหลัง เจ้าหญิงองค์นี้ทรงเขียนในหนังสือเล่มหนึ่งของพระองค์ว่าเห็นทาเฮเรห์มีความสุขอย่างยิ่ง ไม่ว่าเราจะอ่านประวัติหรือเรื่องราวเกี่ยวกับทาเฮเรห์ เรามักจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะนิสัยที่มีความสุขเต็มไปด้วยความปิติในศาสนาของเธอเสมอ ทาเฮเรห์ดูสดใสและกระตือรือร้นเสมอแม้ว่าตนเองจะตกอยู่ในอันตรายอันใหญ่หลวง ความกล้าหาญของเธอส่งแรงดลบันดาลใจแก่ผู้อื่น เธอมิได้เป็นแค่ผู้พลีชีพเพื่อศาสนาเท่านั้น หากยังเป็นสตรีวัยเยาว์ที่ยิ้มแย้มแจ่มใสและงดงามด้วย

มีข่าวลือด้วยว่ากษัตริย์ส่งสารถึงทาเฮเรห์ โดยผ่านทางนายกเทศมนตรี ทรงขอให้เธอเลิกมีศรัทธาความเชื่อในพระบ๊อบและกลับเป็นมุสลิมที่เคร่งครัดอีก พระองค์ทรงตรัสว่าถ้าเธอทำได้ตามนี้ พระองค์ก็จะทรงสถาปนาให้เธอมีตำแหน่งเป็นพระมเหสีของพระองค์และจะทรงให้เธอเป็นผู้ปกครองบรรดาสตรีทั้งหมดในพระราชวัง แต่ทาเฮเรห์เขียนตอบพระองค์บนด้านหลังของสารฉบับนั้นเป็นบทกวี แปลเนื้อหาของกวีถอดความเป็นภาษาดังนี้ :

ขอให้อาณาจักร ความมั่งคั่ง และการได้เข้าครองเป็นของพระองค์

การร่อนเร่ไปในสภาพยากไร้และตกอยู่ในหายนะเป็นของข้าพเจ้า

หากตำแหน่งนั้นดี ก็ขอให้เป็นของพระองค์

และหากตำแหน่งนี้ที่เลวร้าย ข้าพเจ้าก็เผื่อรอ ขอให้เป็นของตนเอง!

เมื่อกษัตริย์ได้ทรงอ่านคำตอบจากเธอ พระองค์ทรงตรัสเกี่ยวกับความกล้าหาญและจิตใจที่นายกองของเธอว่า “นับแต่อดีตในประวัติศาสตร์ トラบจนบัดนี้ ยังไม่ปรากฏว่ามีสตรีใดที่มีคุณลักษณะเช่นนี้”

วันหนึ่ง มีการชุมนุมครั้งใหญ่ที่บ้านนายกเทศมนตรีซึ่งตรงกับวันที่บุตรของนายกเทศมนตรีสมรส นับเป็นเหตุการณ์ปกติที่จะมีสตรีระดับจังหวัดอย่างเช่น เจ้าหญิง ภริยาของรัฐมนตรีและสตรีที่เป็นบุคคลสำคัญมาร่วมงาน นายกเทศมนตรีใช้จ่ายเงินจำนวนมากสำหรับงานเลี้ยงต้อนรับอย่างหรูหราที่มีทั้งการแสดงดนตรีและการเต้นรำ ทาเฮเรห์ได้มาเริ่มพูดในช่วงเลี้ยงต้อนรับ บรรดาแขกที่เป็นสตรีสนใจสิ่งที่เธอพูดจนลืมเกี่ยวกับเรื่องดนตรีและการเต้นรำและใช้เวลาทั้งหมดฟังคำของทาเฮเรห์

หลังจากที่ทาเฮเรห์มาอยู่ที่บ้านของนายกเทศมนตรีในกรุงเตหะรานได้ไม่นาน สตรีที่อยู่ในครอบครัวก็มีความรักเธอมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาขออนุญาตให้ทาเฮเรห์ ออกจากห้องเล็กๆ ที่ไม่มีบันไดและมาอยู่ร่วมกับพวกเธอที่บ้านทาเฮเรห์ได้พักอยู่ในห้องที่สวยงาม มีระเบียงบนชั้นสองของบ้าน แม้ว่าเธอจะยังคงเป็นนักโทษที่ไม่สามารถออกจากบ้านนี้ได้ แต่เธอก็ได้รับอนุญาตให้รับแขกได้โดยไม่จำกัดจำนวน

ณ กรุงเตหะราน มีทั้งชายและหญิงที่มาพบและพูดคุยกับทาเฮเรห์ เธออยู่ที่บ้านนายกเทศมนตรีเป็นเวลาสามปี กล่าวได้ว่าเป็นสามปีที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการรับใช้ศาสนาของเธอ

เธอพูดกับบรรดาสตรีและชี้ให้เห็นว่าสถานะของพวกเธอในศาสนาอิสลามนั้นด้อยเพียงใด และพวกสตรีที่เป็นบาปิกาสสิกชนได้รับอิสรภาพและความเคารพนับถือมากเพียงไหน สตรีหลายคนได้ฟังแล้วเกิดความเชื่อถือศรัทธาและกลายเป็นบาปิกาสสิกชน

ชีวิตของทาเฮเรห์ น่าจะดำเนินในวิถีแห่งการรับใช้เช่นนี้ต่อไปอีกหลายปี แต่เนื่องจากมีเยาวชนคนหนึ่งพยายามลอบปลงพระชนม์พระเจ้าแผ่นดิน บาปิกาสสิก

ชนหลายคนถูกกล่าวโทษว่ามีส่วนร่วมในการก่อการร้ายครั้งนี้ นายกรัฐมนตรีออกคำสั่งให้นักบวชสองคนไปเยี่ยมทาเฮเรห์ เพื่อสืบสวนว่าเธอกำลังสอนอะไร นักบวชทั้งสองนี้ไปเยี่ยมทาเฮเรห์เจ็ดครั้ง ทุกครั้งที่ทาเฮเรห์พูดยืนยันกับนักบวชทั้งสองว่าพระบ็อบก็คืออิหม่ามที่ศาสนิกชนของพระโมฮัมหมัดเฝ้ารอคอย นักบวชทั้งสองพยายามอธิบายให้เธอเห็นว่าพระบ็อบมิใช่พระผู้ทรงเสด็จมาตามพันธสัญญา เพราะตามคำทำนายในศาสนาอิสลาม อิหม่ามองค์นั้นจะต้องมาจากเมืองจาบูลกา และเมืองจาบูลซา แต่พระบ็อบมาจากเมืองซีราช ทาเฮเรห์ตอบว่าคำทำนายที่ว่านั้นถูกเขียนไว้แบบปลอมแปลงและไม่มีเมืองที่ชื่อ จาบูลกา หรือเมืองจาบูลซา ทั้งยังไม่เคยมีเมืองดังกล่าว เมืองที่กล่าวมานี้มาจากสมอที่มีความเชื่อผิดๆ เท่านั้น ไม่ว่าทาเฮเรห์จะอธิบายเกี่ยวกับคำสอนมากเพียงไรก็ตามทาเฮเรห์ก็จะถูกโต้แย้งจากนักบวชทั้งสองเสมอว่า พระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญาจะต้องมาจากเมืองจาบูลกาและเมืองจาบูลซา

ในที่สุดทาเฮเรห์ก็หมดความอดทนกับนักบวชทั้งสอง เธอกล่าวว่า “เหตุผลของท่านเหมือนกับของเด็กที่ยังไม่รู้ความ ท่านจะพูดจาเหลวไหลอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ อีกนานเท่าไร เมื่อไรที่ตาของท่านจะหันไปสูดวงตะวันแห่งสัจจะ?”

นักบวชทั้งสองต่างตกใจที่ได้ยินเช่นนั้น ทั้งสองจึงลุกขึ้นและกล่าวว่า “เราจะพูดเรื่องนี้กับคนที่ไม่เชื่อต่อไปทำไม?” จากนั้นทั้งสองก็กลับบ้านและเขียนคำสั่งประหารชีวิตของเธอในนามของพระคัมภีร์โกรอ่านอันทรงความศักดิ์สิทธิ์!

ญาติของทาเฮเรห์คนหนึ่งเล่าว่า หนึ่งวันก่อนที่ทาเฮเรห์จะถูกประหารเธอถูกเรียกไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อตอบคำถามที่กษัตริย์ทรงถามว่า “เหตุใดเจ้าจึงมีความเชื่อและความศรัทธาในพระบ็อบ?” ทาเฮเรห์หยิบยกประโยคหนึ่งจากพระคัมภีร์โกรอ่านมาตอบดังนี้ “ข้าพเจ้ามิได้ศรัทธาบุคคลที่พระองค์ศรัทธา และพระองค์ก็มิได้ทรงบูชาบุคคลที่ข้าพเจ้าบูชา ข้าพเจ้าจะไม่มีวันศรัทธาบุคคลที่พระองค์ศรัทธาและพระองค์ก็จะไม่มีวันบูชาบุคคลที่ข้าพเจ้าบูชา ดังนั้นโปรดให้ข้าพเจ้ามีความศรัทธาบุคคลที่ข้าพเจ้าบูชาตามแต่ใจของข้าพเจ้า ส่วนพระองค์ก็ศรัทธาบุคคลที่พระองค์บูชาตามแต่พระทัยของพระองค์”

เมื่อกษัตริย์ได้ฟังวลีนี้จากพระคัมภีร์โกรอ่าน พระองค์ทรงก้มพระเศียรลงเป็นเวลานาน จากนั้นก็ทรงลุกขึ้นและเสด็จพระราชดำเนินออกจากห้องพระโรงไปโดยมิได้ทรงตรัสแม้แต่คำเดียว กษัตริย์มิได้ทรงพระบัญชาให้ประหารชีวิตทาเฮเรห์ คำสั่งประหารนั้นออกโดยที่พระองค์มิได้ทรงทราบ ต่อมาภายหลังที่พระองค์ทรงทราบว่าเกิดอะไรขึ้นกับทาเฮเรห์ พระองค์ก็ทรงโหม่นสและทรงกรรแสง

บทที่ 10

มีเรื่องเล่ามากมายเกี่ยวกับความตายของทาเฮเรห์ แต่ละเรื่องเล่าไม่เหมือนกัน แต่ที่เหมือนกันคือทาเฮเรห์รับทราบว่าจะวาระสุดท้ายของเธอมาถึงแล้ว แต่ละเรื่องเล่าเกี่ยวกับการเตรียมตัวเป็นเจ้าของสาวของเธอในศุภวาระอันสูงสุดนั้นตลอดจนทำที่อันกล้าหาญของเธอ ในยามเผชิญหน้ากับการถูกฆาตกรรมอย่างกล้าหาญโดยปราศจากความสะทกสะท้าน

เรื่องหนึ่งเล่าไว้ว่า เมื่อชั่วโมงแห่งความตายมาถึงเธอพูดกับผู้คุมว่า “ท่านจะสังหารเราเมื่อใดก็ได้ แต่ท่านไม่สามารถหยุดยั้งการปลดปล่อยสตรีให้เป็นอิสระ”

เรื่องที่ถือได้ว่าสมบูรณ์ที่สุดน่าจะเป็นจากคำบอกเล่าของภริยาและบุตรชายของนายกเทศมนตรีซึ่งอยู่กับเธอในคืนวันสุดท้าย

หลังจากที่ทาเฮเรย์เข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินได้หนึ่งวัน นักบวชทั้งสองมอบคำสั่งตัดสินประหารชีวิตอย่างลับๆ แก่นายกเทศมนตรีและตำรวจ

บุตรชายของนายกเทศมนตรีเล่าเรื่องนี้อย่างนี้ “ดูเหมือนว่าทาเฮเรห์ได้รับข่าวในวันที่เธอถูกสังหารแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ วันนั้นทาเฮเรห์อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าและลงมาพบกับครอบครัว เธอขอโทษสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวที่เธอมาพักอาศัยที่บ้านพวกเขาเป็นเวลานานและทำให้เกิดความยุ่งยากมากมาย เหมือนเธอเป็นคนเดินทางที่กำลังเตรียมตัวออกเดินทาง ดูเธอสบายใจและเต็มไปด้วยความสุขหรรษา พอใกล้เวลาตะวันตกดินเธอก็เดินไปเดินมาบนระเบียงอย่างที่เคยปฏิบัติตามปกติ เธอไม่ได้พูดคุยกับใคร ได้แต่กระซิบเบาๆ กับตัวเองตลอดเวลาสามชั่วโมงหลังตะวันตกดิน

“ตกเย็นวันนั้น บิดาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าและกล่าวว่า “พ่อได้จัดการทุกสิ่งไว้พร้อมแล้วทั้งยังได้สั่งการให้ยามรักษาการณ์เฝ้ายามตลอดคืนนี้เพื่อป้องกันผู้ที่รู้เห็นคำสั่งสังหารทาเฮเรห์ มิให้เข้ามาขัดขวางการสังหารเธอ ตอนนี่พ่อขอให้เจ้าไปสถานีตำรวจพร้อมกับยามรักษาการณ์และทาเฮเรห์ จงอยู่ที่สถานีตำรวจจนกว่าคดีนี้จะปิดจึงกลับมาพร้อมรายงานพ่อ เพื่อว่าพ่อจะได้ไปกราบบังคมทูลพระเจ้าแผ่นดิน”

แม้ว่าภริยาของนายกเทศมนตรีจะมีได้เป็นศาสนิกชนที่มีความเชื่อและศรัทธาในพระบ๊อบ แต่เธอก็มีความรักทาเฮเรห์มาก เรื่องราวตอนท้ายของคืนนี้มีดังนี้ “คืนวันนั้นทาเฮเรห์ขอให้ข้าพเจ้าไปพบในห้องเธอ เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปก็พบว่าเธอสวมเสื้อผ้าไหมสีขาวดั่งหิมะ ห้องของเธอหอมอบอวลไปด้วยน้ำหอมที่ส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ข้าพเจ้าประหลาดใจที่เห็นเธอสวยงามเช่นนี้จึงถามเธอว่า “เหตุใดจึงสวมเสื้อและพรมน้ำหอม

อย่างนี้?” เธอตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังเตรียมตัวไปพบกับพระผู้เป็นที่รักยิ่ง แล้วข้าพเจ้าก็จะไม่เป็นนักโทษในบ้านของท่านอีกต่อไป” ข้าพเจ้าตกใจกับความคิดเกี่ยวกับการจากพวกเราไปของเธอ น้ำตาของข้าพเจ้าไหลอย่างไม่ยอมหยุด ทาเฮเรห์พยายามปลอบโยนข้าพเจ้าด้วยการกล่าวว่า “ท่านไม่ต้องร้องไห้ เวลาแห่งการรำไห้ยังไม่มาถึง โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีเรื่องจะขอร้องท่านเป็นครั้งสุดท้ายเพราะเวลาที่ข้าพเจ้าจะถูกจับและถูกประหารกำลังใกล้เข้ามาแล้ว คำขอของข้าพเจ้าคือข้าพเจ้าใคร่ขอให้บุตรชายของท่านไปยังแดนประหารกับข้าพเจ้าเพื่อว่าเขาจะได้ปกป้องข้าพเจ้าจากการถูกผู้คุมเปลื้องเสื้อผ้าชุดนี้ของข้าพเจ้าออก และขอให้โยนศพของข้าพเจ้าลงในหลุมแล้วกลบด้วยดินและหิน หลังจากที่ข้าพเจ้าตายจากไปสามวันจะมีสตรีคนหนึ่งเดินทางมาเยี่ยมท่าน ขอให้ท่านมอบห่อที่ข้าพเจ้าจะมอบให้ท่านนี้แก่เธอ ความปรารถนาสุดท้ายก็คือ ท่านจะไม่อนุญาตให้ใครเข้ามาในห้องของข้าพเจ้าจนกว่าข้าพเจ้าจะออกจากบ้านนี้ไป จะไม่มีใครมาหาข้าพเจ้าในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสวดมนต์อธิษฐานครั้งสุดท้าย วันนี้คือวันที่ข้าพเจ้าตั้งใจสวดและจะไม่ละสวดจนกว่าเวลาที่ข้าพเจ้าจะได้เข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์ของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้าจะมาถึง”

หลังจากกล่าวจบ ทาเฮเรห์ก็ขอให้ข้าพเจ้าปล่อยเธอไว้ตามลำพังในห้อง ปิดประตูและไม่เปิดอีกเลยจนถึงนาทีสุดท้าย และเธอยังขอให้ข้าพเจ้าเก็บความลับเรื่องความตายที่กำลังจะมาถึงของเธอจนกว่าศัตรูจะประกาศเรื่องนี้เอง

ข้าพเจ้าปฏิบัติตามที่เธอร้องขอ ข้าพเจ้าปิดประตูและกลับห้อง ข้าพเจ้าไม่สามารถกลืนน้ำตาไว้ได้ ข้าพเจ้านอนบนเตียงนานนับเป็นชั่วโมงๆ ในความคิดมีแต่เรื่องทาเฮเรห์ ผู้ยิ่งใหญ่และจุดจบของเธอที่กำลังใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าสวดมนต์ “ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ข้าแต่พระผู้เป็นนาย หากเป็นความปรารถนาของพระองค์ ขอพระองค์ทรงปิดถ้ำที่เธอปรารถนาจะตีมือออกไปจากริมฝีปากของเธอด้วยเถิด”

“ในวันและคืนวันนั้น ข้าพเจ้าย่องไปฟังที่หน้าประตูห้องของเธอหลายครั้ง แต่ครั้งข้าพเจ้าได้ยินเสียงทอฆบทสวดมนต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้ทรงเป็นที่รักของเธอ ท่วงทำนองอันแสนหวานของเธอทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถยินอยู่ได้ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเคาะประตูหลังจากดวงอาทิตย์ตกสี่ชั่วโมง ข้าพเจ้าจึงรีบบอกบุตรชายของข้าพเจ้าเกี่ยวกับความประสงค์ของทาเฮเรห์ ในทันทีซึ่งเขาก็ให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตามนั้นอย่างละเอียดจนจบ บุตรชายของข้าพเจ้าไปที่ประตูและพบว่ายามรักษาการณ์กำลังยืนอยู่ที่รั้วบ้าน พวกเขายื่นคำขาดให้ส่งมอบตัว ทาเฮเรห์ให้กับพวกเขา

“ข้าพเจ้าหวาดกลัวมากเมื่อได้ยินเสียงของเหล่ายามรักษาการณ์ ข้าพเจ้าเดินไปที่ห้องของทาเฮเรห์ อย่างช้าๆ ไขกุญแจและพบว่าเธอคลุมหน้าและพร้อมที่จะไป เธอเดินลงกรมอยู่ในห้องขณะที่ทอฆบทสวดมนต์ทำนองที่ฟังแล้วเศร้าและก้องอย่างมีชัย

ควบคู่กันไป ทันทีที่เธอเห็นข้าพเจ้า เธอตรงเข้ามาจูบข้าพเจ้าพร้อมกับมอบกุญแจตู้เสื้อผ้าพร้อมกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีสิ่งของบางอย่างในตู้เสื้อผ้าเพื่อมอบแก่ท่าน เมื่อใดก็ตามที่ท่านเปิดและเห็นสิ่งที่ข้าพเจ้ามอบให้ก็จะเป็นเครื่องเตือนใจว่าครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้เคยมาอยู่ในบ้านของท่าน ข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะระลึกถึงข้าพเจ้าและจะมีความสุขกับความปิติยินดีของข้าพเจ้า”

นี่คือคำอำลาครั้งสุดท้าย แล้วเธอก็ออกไปจากบ้านพร้อมบุตรชายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายืนที่ประตูขณะที่เธอขึ้นหลังม้าซึ่งผู้บัญชาการตำรวจส่งมารับเธอ จากนั้นม้าตัวนั้นก็นำเธอออกจากสนามหน้าบ้านมุ่งไปยังแดนประหารพร้อมด้วยบุตรชายของข้าพเจ้ากับเหล่ายามรักษาการณ์”

บุตรชายของข้าพเจ้ากลับมาหลังสามชั่วโมงผ่านไป ใบหน้าของเขาเปื้อนไปด้วยน้ำตา เขาสาปแช่งตำรวจและยามรักษาการณ์ ต่อไปนี้คือเรื่องที่เขาเล่า

“ท่านแม่ ยากที่ข้าพเจ้าจะเล่าสิ่งที่ตาของข้าพเจ้าเห็นคืนนี้ จากที่นี่เราเดินทางตรงไปยังอุทยานอิลคานี ซึ่งอยู่นอกประตูเมือง ข้าพเจ้าไปที่สถานีตำรวจและรายงานตัวต่อผู้การตำรวจซึ่งกำลังรอเราอยู่ในขณะนั้นในสภาพที่อยู่ในอาการมึนเมา ผู้กำกับการตำรวจถามว่า “ระหว่างทางที่มีใครจำท่านได้หรือเปล่า?” ข้าพเจ้าตอบว่า “ไม่มี” แล้วเขาก็เรียกคนรับใช้คนหนึ่งออกมาแล้วสั่งว่า “เอาผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ไปปิดให้เป็นเกลียวแล้วนำไปรดคอผู้หญิงคนนั้นจนเธอถึงแก่ความตาย เพราะเธอเป็นต้นเหตุที่ทำให้คนจำนวนมากหลงออกไปจากหนทางธรรมของพระโมฮัมหมัด” คนรับใช้คนนั้นออกจากห้องไป ข้าพเจ้าตามเขาไปแล้วยืนรออยู่ที่หน้าประตู ตอนที่เขาเข้าใกล้ทาเฮเรห์ เธอมองเขาแล้วพูดอะไรบางอย่างกับเขา ทันใดนั้นเขาก็คอดกและหันหลังกลับและพูดเบาๆ เป็นภาษาตุรกีกับตัวเอง จากนั้นก็เดินออกจากห้องและไม่กลับมาอีกเลย

“ทาเฮเรห์เรียกข้าพเจ้าเข้าไปและขอให้ข้าพเจ้าไปพบกับผู้กำกับการตำรวจเพื่อขออะไรบางอย่างเป็นพิเศษ เธอกล่าวว่า “ดูเหมือนว่าพวกเขาต้องการจะรัดคอข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเก็บผ้าเช็ดหน้าผ้าไหมผืนหนึ่งไว้มานานแล้วเพื่อจะได้ใช้ในวันนี้ที่มาถึง ข้าพเจ้าขอส่งมอบผ้าเช็ดหน้าผืนนี้แก่ท่านและขอให้ท่านแจ้งกับผู้กำกับการ ชีเมาคคนนั้นใช้สังหารข้าพเจ้า”

“ผู้กำกับการตำรวจกำลังเมาหัวราน้ำตอนที่ข้าพเจ้าไปพบเขา เขาตะโกนใส่ข้าพเจ้าว่า “อย่ามาขัดจังหวะงานเลี้ยงฉลองอันสนุกสนานของเรา รัดคอสตรีที่เป็นบาปึศา สนิทชนคนนั้นเสียแล้วโยนศพของเธอลงไปในหลุม” ข้าพเจ้าประหลาดใจอย่างมากที่ได้ยินคำสั่งนี้ เพราะนี่คือวิธีที่ตรงกับความประสงค์ของทาเฮเรห์ ข้าพเจ้ามิได้เอ่ยปากขออนุญาตผู้กำกับการตำรวจให้เพชฌฆาตใช้ผ้าไหม แต่ตรงไปยังยาม

รักษาการณ์สองคนและพวกเขาก็ยอมรับว่าเหมาะแล้วที่จะใช้ผ้าเช็ดหน้าผ้าไหมผืนนั้น

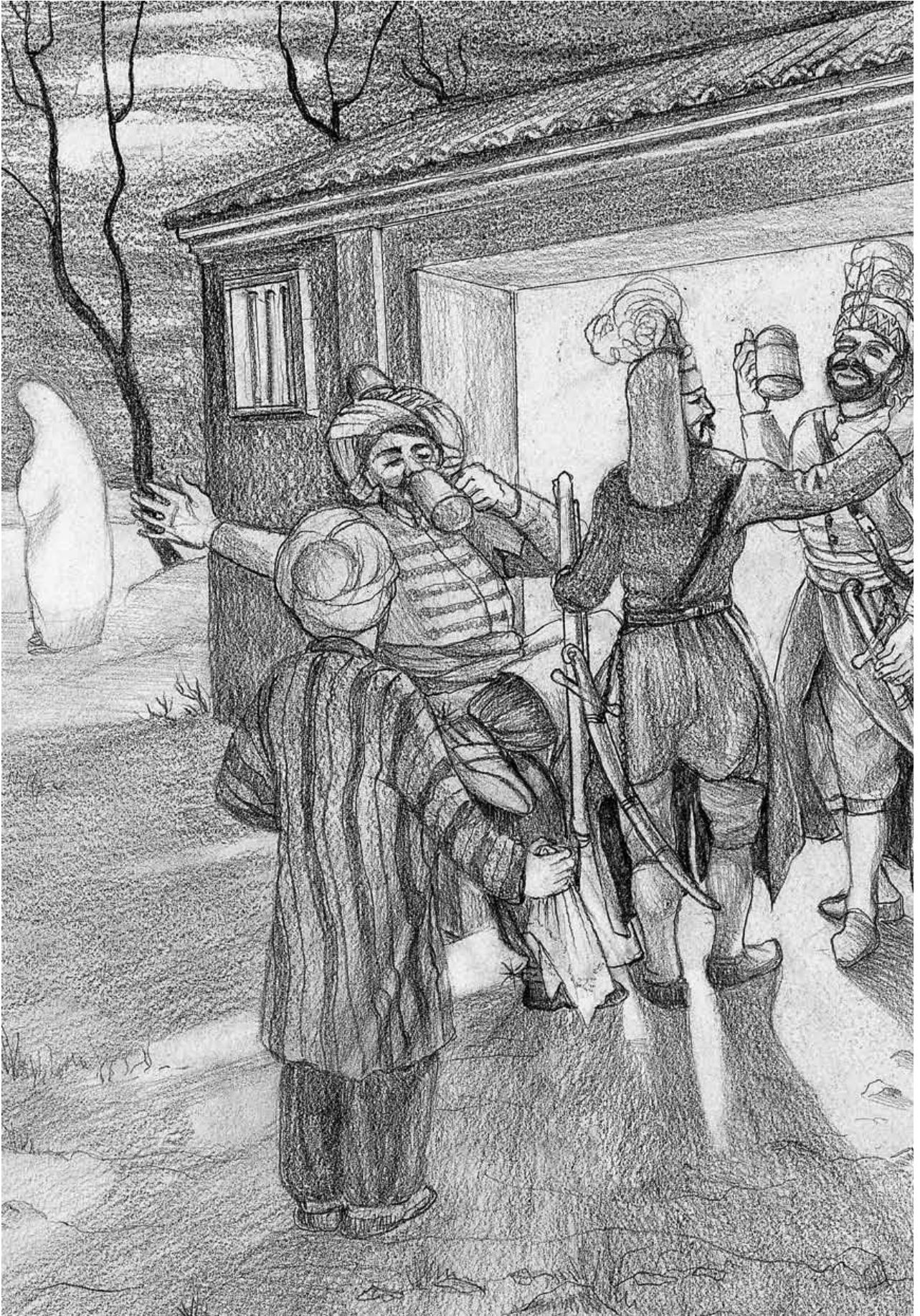
ผู้กำกับการตำรวจคนนั้นเรียกคนรับใช้ที่กำลังเมาหัวราน้ำคนหนึ่งเข้ามาแล้วมอบผ้าเช็ดหน้าผ้าไหมผืนนั้นให้และกล่าวว่า “เจ้าเป็นคนกล้า เจ้ารัดคอผู้หญิงคนนี้ได้ไหม?” คนรับใช้คนนั้นตอบว่า “ได้” ทันทีที่เขาถึงตัว ทาเฮเร่เขาเอาผ้าไหมรัดคอเธออย่างรวดเร็ว แน่นจนเธอหมดสติและล้มลง ดูเหมือนว่าจะใช้เวลาไม่นานก่อนที่เธอจะตายอย่างช้าๆ ท้ายที่สุด เขาก็เตะเธอที่ศีรษะและหน้าอกของเธอ และแล้วการฆาตกรรมนี้ก็สิ้นสุดลง

จากนั้นข้าพเจ้าก็รีบตรงไปหาคนสวนของอุทยานแห่งนี้พร้อมขอคำแนะนำเกี่ยวกับจุดที่จะฝังร่างของ ทาเฮเร่ เขานำข้าพเจ้าไปยังบ่อๆ หนึ่งที่เพิ่งขุดแต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าหย่อนร่างของเธอลงในหลุมนั้นโดยมีอีกสองสามคนเข้ามาช่วยแล้วปิดบ่อนั้นด้วยดินและหินอย่างที่เราสั่งเสียไว้”

นี่คืออวสานแห่งชีวิตอันเกริกเกียรติของทาเฮเร่ หลังจากวันสังหารผ่านไปสามวัน มีสตรีคนหนึ่งมาเยี่ยมภรรยาของนายกเทศมนตรี ภรรยาของนายกเทศมนตรีเล่าว่า “ข้าพเจ้าถามชื่อเธอและพบว่าเป็นคนๆ เดียวกับที่ทาเฮเร่ได้สั่งเสียไว้ ข้าพเจ้าจึงมอบห่อที่ทาเฮเร่ฝากไว้ให้กับเธอ ข้าพเจ้าไม่เคยพบสตรีคนนี้อีกก่อนและก็ได้ไม่ได้พบเธออีกเลยหลังจากนั้น”

การประหารทาเฮเร่เกิดขึ้นในเดือน สิงหาคม (ค.ศ. 1852 (พ.ศ. 2395) เธอเกิดปี 1817 (พ.ศ. 2360) ซึ่งเป็นปีเกิดเดียวกับของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เธอมีอายุสามสิบหกปีตอนที่เธอพลีชีพเพื่อศาสนาที่กรุงเทพฯ ระยะเวลาจากวันที่เธอได้ยื่นเกี่ยวกับการมาปรากฏของพระบ็อบจนถึงปีที่เธอพลีชีพเพื่อศาสนาเกินเวลาเกือบเก้าปี พันธกิจของเธอช่างน่าพิศวงและสั่นยิ่งนัก เป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยไสยศาสตร์และเหตุการณ์สำคัญๆ คนส่วนมากของโลกยังคงไม่รู้เกี่ยวกับชีวิตส่วนใหญ่ของศาสนิกชนรุ่นแรกๆ ของพระบ็อบตราบจนถึงทุกวันนี้ แต่ชีวิตของ ทาเฮเร่กลับเป็นที่เลื่องลือระบือไกลไปทั่วมืองใหญ่ๆ ในยุโรป บรูซและสตรีในสาขาวิชาชีวะและวัฒนธรรมอันหลากหลายในประเทศต่างๆ ต่างสรรเสริญและ ชื่นชมในวีรกรรมและความเสียสละของเธอ

โลกจดจำทาเฮเร่ในฐานะที่เธอเป็นสตรีคนแรกที่พลีชีพเพื่อเรียกร้องสิทธิ บำไฮศาสนิกชนรำลึกและเคารพเธอในลักษณะเดียวกับที่ศาสนาอื่นๆ ให้ความเคารพ ซาราห์ อลิเยห์ ฟาติเม และพระนางแมรี ข้อเรียกร้องที่เธอเสนอในที่ประชุมบาตาซา ในกรุงเทพฯ นับเป็นจุดสิ้นสุดของกฎอิสลามที่มีอายุมานานนับ 1200 ปี ยุคใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ทหารเมาและผู้รับใช้กับผ้าเช็ดหน้าผ้าไหม

ปัจฉิมบท

[Epilogue]

ต่อไปนี้เป็น หมาเหตุดุสน์ๆ ที่คัดลอกเพิ่มเติมมาจากเพื่อนนักประวัติศาสตร์ เกี่ยวกับ ความสำคัญของ ทาเฮเรห์ที่มีต่อโลก

ขณะที่ข่าวแห่งการพลีชีพเพื่อศาสนาของทาเฮเรห์แพร่สะพัดไปทั่วโลก ข่าวนี้ก็ได้ ยินไปถึงหูของนักแสดงสตรีชื่อดังคนหนึ่งที่มีนามว่าซาราห์ เบอรรันฮาธา เธอขอให้มีการเขียนบทเกี่ยวกับชีวิตของทาเฮเรห์ แต่น่าเสียดายที่ยังไม่มีการเขียนบทละคร

เจ้าชายชาวอิหร่านที่มีชื่อเสียงองค์หนึ่งได้ตรัสถึงทาเฮเรห์ในที่ประชุมสันนิบาตชาติ ในปี 1927 (พ.ศ. 2470) ว่า “ข้าพเจ้ายังอยู่ในวัยเยาว์ในตอนที่ได้ข่าวการประหาร ชีวิตนักกวีสตรีที่มีชื่อว่าทาเฮเรห์ ซึ่งเป็นบุคคลที่เปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์ ข้าพเจ้าขอ เรียนต่อพวกท่านว่าข่าวนี้ทำให้ข้าพเจ้าร้องไห้ติดต่อกันเป็นเวลาสามวัน”

สุไลมาน นาซิม บิก ซึ่งเป็นทั้งนักเขียนและกวีที่มีชื่อของประเทศตุรกี เขียนไว้ใน หนังสือชื่อ นาซิ-ริ-ดิน ซาห์ และบาบิศาสนิกชน (*Násiri'd-Dín Sháh and the Bábís*) สรุปเรื่องราวชีวิตของทาเฮเรห์ ไว้ดังนี้ “โอ ทาเฮเรห์ ท่านมีคุณค่ามากกว่า นาซิ-ริ-ดิน ซาห์ นับร้อยเท่าพันทวี!”

นางมาเรียนนา ไฮนิช (Marianna Hainisch) แห่งกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย กล่าวถึงทาเฮเรห์ เมื่อปี (ค.ศ. 1925 (พ.ศ. 2468) ไว้ดังนี้ “สำหรับข้าพเจ้า สตรีใน อุดมคติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้าคือ ทาเฮเรห์ (ออะฮอล-เอน) แห่งเมือง กาชวิน ประเทศอิหร่าน ข้าพเจ้าได้ยืมเกี่ยวกับชีวิตของท่านตลอดจนการพลีชีพ ของท่านในขณะที่ข้าพเจ้ามีอายุเพียงสิบเจ็ดปี ข้าพเจ้าเคยพูดไว้ว่า ข้าพเจ้าจะ พยายามทำงานเพื่อสตรีในออสเตรียให้เหมือนกับที่ทาเฮเรห์ได้สละชีพเพื่อสตรีใน เปอร์เซีย” ไม่เคยมีสตรีคนใดในออสเตรียที่ทำงานเพื่อเสรีภาพและการศึกษาสำหรับ สตรีมากเท่ากับที่นางมาเรียนนา ไฮนิช ทำ

ศาสตราจารย์ เอเดเวอร์ด จี บราวน์ นักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษ ซึ่งศึกษาศาสนา บาบีและศาสนาบาไฮได้เข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระบาฮาอูลลาห์ ได้ กล่าวถึงทาเฮเรห์ ไว้ดังนี้ “การมีสตรีเช่น ออะฮอล-เอน ในประเทศใดประเทศหนึ่ง ในยุคใดยุคหนึ่งนั้นนับเป็นปรากฏการณ์ที่หาได้ยากยิ่ง แต่ถ้าบุคคลเช่นนี้เกิดใน ประเทศอย่างเปอร์เซียก็นับได้ว่าเป็นอารยะบุคคลที่เลิศล้ำจนแทบจะเรียกได้ว่าเป็น ปรากฏการณ์อัศจรรย์ คุณลักษณะของเธอ เช่นความน่าพิศวงทางด้านความมั่งคั่ง ด้านพรสวรรค์ ทางปัญญาอันทรงคุณค่าและหายาก ตลอดจนทางด้านสำนวนโวหาร อันคมคายและลึกซึ้งกินใจ ความมีจิตตวิสัยอย่างไม่เกรงกลัวภัยอันตราย ตลอดจนการพลีชีพอย่างเกริกเกียรติเพื่อศาสนา เหล่านี้ส่งผลให้เธอเด่นแตกต่าง

อย่างสุดจะหาที่เปรียบมิได้ เธอกลายเป็นอมตะในท่ามกลางสตรีร่วมชาติ หากศาสนาของพระบ็อบมิได้กล่าวอวดอ้างถึงความยิ่งใหญ่ แต่การได้กล่าวว่าศาสนาของพระองค์ทำให้เกิดวีรสตรีเช่น อออะทอล-เอน-ซันมาได้ แค่นั้นก็นับว่าเพียงพอที่จะนำมาอ้างได้ว่าศาสนาของพระบ็อบทรงความยิ่งใหญ่เพียงใด”

บันทึกที่ลงนามโดย จานาปี อาติบ ซึ่งเป็นครูสอนศาสนาบาไฮที่มีชื่อเสียงและได้เคยเข้าเฝ้าพระบาฮาอูลลาห์ที่เมืองอักคาเซียนไว้ว่า “ทั้งบุรุษและสตรีต่างกล่าวสรรเสริญและเชิดชูเกียรติของทาเฮเรห์ ในทุกที่ประชุมที่จัดขึ้นในกรุงเตหะราน สตรีที่เกิดในตระกูลสูงและจิตใจดีมาพบเธอและได้รับความปิติจากคำพูดอันเต็มไปด้วยความหวังของเธอ ทั้งหมดต่างติดใจในวาทีศิลป์ของเธอ ผู้คนจากทุกระดับชั้นตั้งแต่ราชวงศ์เสนาบดี น้อมคำนับเมื่อพบกับเธอ สนุทรพจน์และการอธิบายของเธอเผยแพร่ไปทั่วอิหร่าน ภูมิความรู้ทางด้านการเรียน การอ่านและวิทยาศาสตร์ของเธอเป็นความรู้อันแท้จริงอย่างไม่เป็นที่สงสัย

ขณะที่ข้าพเจ้ายังอยู่ในวัยเยาว์ ข้าพเจ้าเคยเรียนวิชาปรัชญากับมีร์ซา अबดุล วาฮับ ซึ่งเป็นพี่ชายของ ทาเฮเรห์ ข้าพเจ้ามักจะขอความช่วยเหลือจากทาเฮเรห์เมื่อมีข้อสงสัยหรือมีข้อผิดพลาด วันหนึ่งในฤดูร้อน ข้าพเจ้าไปพบกับมีร์ซา अबดุล วาฮับ ในสวนที่บ้านเขา เขากำลังอยู่ตามลำพังในขณะนั้น วันนั้นอากาศร้อนเขาจึงสวมเสื้อแบบบางเบา หลังจากที่นั่งได้พักหนึ่ง ข้าพเจ้าเอ่ยถามเขาในช่วงโอกาสเหมาะว่า “ข้าพเจ้าเคยตั้งใจจะถามท่านแต่ขณะนั้นยังลังเลจึงไม่ได้ถาม ตอนนี้ถ้าท่านไม่ขัดข้อง ข้าพเจ้าขออนุญาตถามท่าน” ท่านก็ให้อนุญาตข้าพเจ้าจึงถามต่อว่า “ประชาชนทั่วไปต่างที่ที่ได้ข่าวเลื่องระบือด้านความรู้และความสมบูรณ์แบบของทาเฮเรห์ ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ดีไปกว่าท่าน ข้าพเจ้าจึงใคร่อยากทราบจากท่านว่าเรื่องนี้มีความเท็จจริงประการใด?”

เขาถอนหายใจและตอบว่า “ท่านได้ยินแต่ข่าวเกี่ยวกับทาเฮเรห์ แต่ท่านยังไม่เคยพบตัวจริงของเธอ ขอให้รู้ความจริงว่า ในที่ชุมนุมที่มีเธออยู่ จะไม่มีใครคนใดคนหนึ่ง แม้แต่ข้าพเจ้าที่สามารถเอ่ยปากพูดสิ่งใดได้เลย ดูราวกับว่าสรรพหนังสือแห่งความรู้ที่มีมาแต่ในอดีตตลอดจนในอนาคตทั้งหมดอยู่ในตัวเธอ เธออธิบายหัวข้อที่หยิบยกมาด้วยการนำเสนอข้อพิสูจน์จากหนังสือที่ศึกษาหน้าต่อหน้ามาอย่างดีแล้วจนไม่มีใครมีปัญญาปฏิเสธเธอได้....”

“จากนั้นเป็นต้นมา นักบวชก็คิดกันมิให้สตรีได้รับการศึกษาด้วยเกรงว่าพวกเธอจะกลายเป็นศาสนิกชนเหมือนที่ทาเฮเรห์เป็น”

บันทึกที่เขียนไว้ตลอดจนกิตติกรรมประกาศและข้อพิสูจน์ความยิ่งใหญ่ของเธอนับตั้งแต่อดีตที่ผ่านมาคือเครื่องวัดความสำคัญและแรงโน้มถ่วงของเธอที่มีต่อยุคปัจจุบันอย่างแท้จริง ไม่มีสิ่งใดที่จะแสดงออกซึ่งความเสียสละที่ซึบซาบชีวิตของ

อิหร่านยุคใหม่อย่างลึกซึ้งซึ่งมากไปกว่าคำพังเพยดังนี้ : ปัจจุบัน ถ้าบิดาในอิหร่านต้องการผลักดันให้บุตรสาวก้าวไปสู่ความเจริญก้าวหน้า เขาก็จะพูดกับลูกสาวว่า “จงเป็นอย่างทาเฮเรห์ จงเป็นอย่างที่ออะฮอล-เอนเป็น!”

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

[Sources]

‘Abdu’l-Bahá, *Memorials of the Faithful* (Wilmette, 1971)

Bahá’u’lláh and ‘Abdu’l-Bahá, *Bahá’í World Faith* (Wilmette, 1956) Shoghi Effendi, *God Passes By* (Wilmette, 1944)

J. E. Esslemont, *Bahá’u’lláh and the New Era* (London, 1974 and Wilmette, 1950)

Nabíl, *The Dawn-Breakers* (Wilmette, 1932)

Martha L. Root, *Ṭáhirih the Pure, Írán’s Greatest Woman* (Karachi, 1938) Moojan Momen, *The Bábí and Bahá’í Religions, 1844-1944: Some Contemporary Western Accounts* (Oxford, 1981)

All the quotations in the Epilogue are from *Ṭáhirih the Pure*, pages 84 and 85, except the one from Jináb-i-Adíb, which is on pages 69-71 of the same book.

มุลลา ฮุสเซน

[Mullá Husayn]

บทที่ 1

เรื่องราวของมุลลา ฮุสเซน เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2383 (ค.ศ. 1840) ที่เมืองคาบิลา ประเทศอิรัก ในช่วงที่เขาเป็นลูกศิษย์ของซียิด คาเซม ได้ห้าปีแล้ว ซียิด คาเซม เป็นครูสอนพระคัมภีร์โบราณ เขาเป็นผู้เตรียมให้ประชาชนพร้อมรับการเสด็จมาของพระศาสดาพระองค์ใหม่ของพระเจ้า

วันหนึ่ง ซียิด คาเซม กล่าวกับลูกศิษย์ทั้งหลายว่า “เราปรารถนาจะมีใครสักคนหนึ่งในหมู่เจ้าที่จะเดินทางไปยังเมืองอิสฟาฮาน เพื่อส่งข่าวสารให้กับบุรุษผู้คงแก่เรียนท่านหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ ถ้าหนึ่งในหมู่เจ้าสามารถ โน้มน้าวให้ท่านสนับสนุนคำสอนของเราก็จะเป็นการช่วยแพร่กระจายความศรัทธาในศาสนาของเราต่อไป” ซียิด คาเซม ร้องขออาสาสมัครหลายครั้งแต่ไม่มีใครเสนอตัวที่จะเดินทาง

ในช่วงนั้น มุลลา ฮุสเซน มีอายุเพียงยี่สิบสองปีและเป็นลูกศิษย์ของ ซียิด คาเซม ที่มีอายุน้อยที่สุดและดีเด่นที่สุด เขานั่งในชั้นเรียนของซียิด คาเซม อย่างเงียบๆ และสุภาพ และมักจะเข้าชั้นเรียนเป็นคนสุดท้ายก่อนที่ชั้นเรียนจะเริ่มและจะเป็นคนแรกที่ออกจากชั้นเมื่อเลิกเรียนแล้ว เขาไม่เคยอยู่ในชั้นหลังเลิกเรียนเพื่อถามคำถามหรืออภิปรายปัญหาต่างๆ เหมือนกับนักเรียนคนอื่นๆ นับตั้งแต่อยู่วัยเด็ก เขาขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้เกี่ยวกับศาสนาและกฎหมาย

วันหนึ่งในปี พ.ศ. 2383 (ค.ศ. 1840) ซียิด คาเซม ถามนักเรียนเข้าไปมาหลายครั้งด้วยคำถามนี้ “มีใครใหม่ที่จะนำสารนี้ไปมอบให้ฮัจญ์ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ ที่เมืองอิสฟาฮาน?” เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ไม่มีการเสนอตัว ยกเว้นคนหนึ่งที่อาสาสมัคร แต่ซียิด คาเซม เห็นว่าเขายังไม่เหมาะที่จะทำงานชิ้นนี้ให้ลุล่วงไปได้ ชั่วขณะนั้น ซียิด คาเซม หันไปยังมุลลา ฮุสเซน พร้อมกล่าวว่า “เจ้านั้นแหละที่เราเลือก จงลุกขึ้นและทำภารกิจนี้ เจ้าจะประสบความสำเร็จด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า”

มุลลา ฮุสเซน มีความรู้สึกเต็มตื่นด้วยความสุขหรรษา! ที่เขาไม่ตอบคำถามก่อนหน้านี้เพราะว่าเขาสุภาพและถ่อมตนมากจนไม่อาจเสนอตัวเองได้ แต่เมื่อเขาถูกเรียกให้รับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วยวิธีนี้ เขาจึงรีบลุกขึ้นยืนแล้วเข้าไปจูบชายเสื้อคลุมของซียิด คาเซม จากนั้นเขาก็กล่าวคำอำลาและออกเดินทางมุ่งตรงไปยังเมืองอิสฟาฮานทันที

สองสามวันถัดมา ซียิด คาเซม ได้รับจดหมายจากมุลลา ฮุสเซน แจ้งว่าฮัจลี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ ประกาศสนับสนุนความถูกต้องในคำสอนของซียิด คาเซม เมื่อจดหมายถึง ซียิด คาเซมกำลังสอนนักเรียน เขาจึงอ่านคำประกาศรับรองนั้นให้นักเรียน ทั้งชั้นฟังพร้อมเขียนจดหมายตอบ มุลลา ฮุสเซน ในทันทีและอ่านจดหมายตอบนั้น ให้นักเรียนในชั้นได้รับทราบด้วย เขาเขียนสรรเสริญมุลลา ฮุสเซน สำหรับการปฏิบัติภารกิจนี้ด้วยถ้อยคำอันสูงส่งจนทำให้ลูกศิษย์บางคนของ ซียิด คาเซม เข้าใจ ผิดคิดว่ามุลลา ฮุสเซน นั้นแหละคือพระศาสดาตามพันธสัญญา จดหมายตอบมุลลา ฮุสเซน ฉบับนี้เขียนด้วยความรักและละมุนละไมจนรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเป็น จดหมายลาตาย เพราะซียิด คาเซม รู้ตัวว่าเขาจะไม่มีโอกาสได้พบกับมุลลา ฮุสเซน บนโลกนี้อีกแล้วซียิด คาเซม ถึงแก่กรรมภาพเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2386 (ค.ศ. 1843)

วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) หลังจากที่ซียิด คาเซม ถึงแก่กรรมภาพ ไปยี่สิบสองวัน มุลลา ฮุสเซน ก็เดินทางกลับจากเมืองคาบิลา เขาต้อนรับผู้มาเยือนที่ บ้านสามวัน ทั้งหมดแสดงความเสียใจต่อการจากไปของซียิด คาเซม หลังจากได้ยิน เสียใจแล้วเขาขอให้ลูกศิษย์ของซียิด คาเซม เล่าเกี่ยวกับคำสั่งเสีย พวกเขาบอกว่าซียิด คาเซม พูดแล้วพูดอีกก่อนถึงแก่กรรมว่า “พวกเจ้าจะต้องละจากบ้านเรือน ท่องไปยังที่กว้างห่างไกล ชำระหัวใจให้บริสุทธิ์ และแสวงหาพระศาสดาตามพันธ สัญญา ทางเดียวที่หาพบพระองค์ได้คือเราต้องแสวงหา พวกเจ้าจะต้องสวดมนต์ให้ บริสุทธิ์ก่อน...แล้วจึงออกไปค้นหา”

เมื่อมุลลา ฮุสเซน ได้ฟังแล้ว เขาถามว่า “แล้วเหตุใดพวกท่านจึงยังอยู่ที่นี้ ที่เมืองคา บิลาแห่งนี้? เหตุใดจึงยังไม่แยกย้ายออกไปทั่วดินแดนนี้? เหตุใดพวกท่านจึงยังไม่ ปฏิบัติตามความปรารถนาของท่านซียิด คาเซม?”

พวกเขาตอบว่า “จริงอยู่ที่เรายังไม่ได้ปฏิบัติตาม แต่ดูความโดดเด่นของท่านแล้วเรามั่นใจว่าถ้าท่านบอกกับเราว่าท่านเองนั้นแหละคือพระศาสดาตาม พันธสัญญาเราก็ จะเชื่อตามนั้นและจะเชื่อฟังทุกอย่างที่ท่านบอกให้เราทำ”

มุลลา ฮุสเซน ตอบว่า “ไม่เป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน! เพราะเราเป็นเพียงผงฝุ่นเมื่อ เทียบกับพระศาสดาตามพันธสัญญาพระองค์นั้น ถ้าพวกท่านเข้าใจคำพูดของท่าน ซียิด คาเซม อย่างแท้จริง ท่านจะไม่พูดถ้อยคำเหล่านั้น! ขออย่าเชื่อเช่นนั้นอีกเลย! สิ่งที่คุณจะทำ และสิ่งที่ตัวเราจำต้องทำก็คือลุกขึ้นปฏิบัติตามคำสั่งเสียของท่าน ซียิด คาเซม ณ บัดนี้”

เพื่อทำตามทีลั่นวาจาไว้ มุลลา ฮุสเซน ลุกขึ้นในทันทีและออกไปแบ่งปันข่าวสารนี้ กับบรรดาเหล่าลูกศิษย์ที่เป็นที่รู้จักกันดีของซียิด คาเซม บางคนขอตัวว่าพวกเขาไม่

สามารถละทิ้งเมืองคาบิลาไปได้ในขณะนี้ บางคนยอมรับว่าถ้อยคำของมุลลา ฮุสเซน เป็นความจริง

มุลลา ฮุสเซน ไม่ยอมเสียเวลาอีกต่อไป เขาออกเดินทางไปยังเมืองนาจาฟพร้อมกับน้องชายคือ โมฮัมหมัด-ฮาซัน และบุตรชายของน้องชายคือ โมฮัมหมัด บาเกอร์ พวกเขาหยุดระหว่างทางไปนาจาฟเป็นเวลาสี่สิบวันเพื่อถือศีลอดและสวดมนต์ขอให้มีจิตที่บริสุทธิ์ในการเสาะแสวงหาพระบ็อบ หลังจากนั้นพวกเขาจึงเดินทางต่อไปยังเมืองบูเชร์ซึ่งตั้งอยู่บนอ่าวเปอร์เซีย

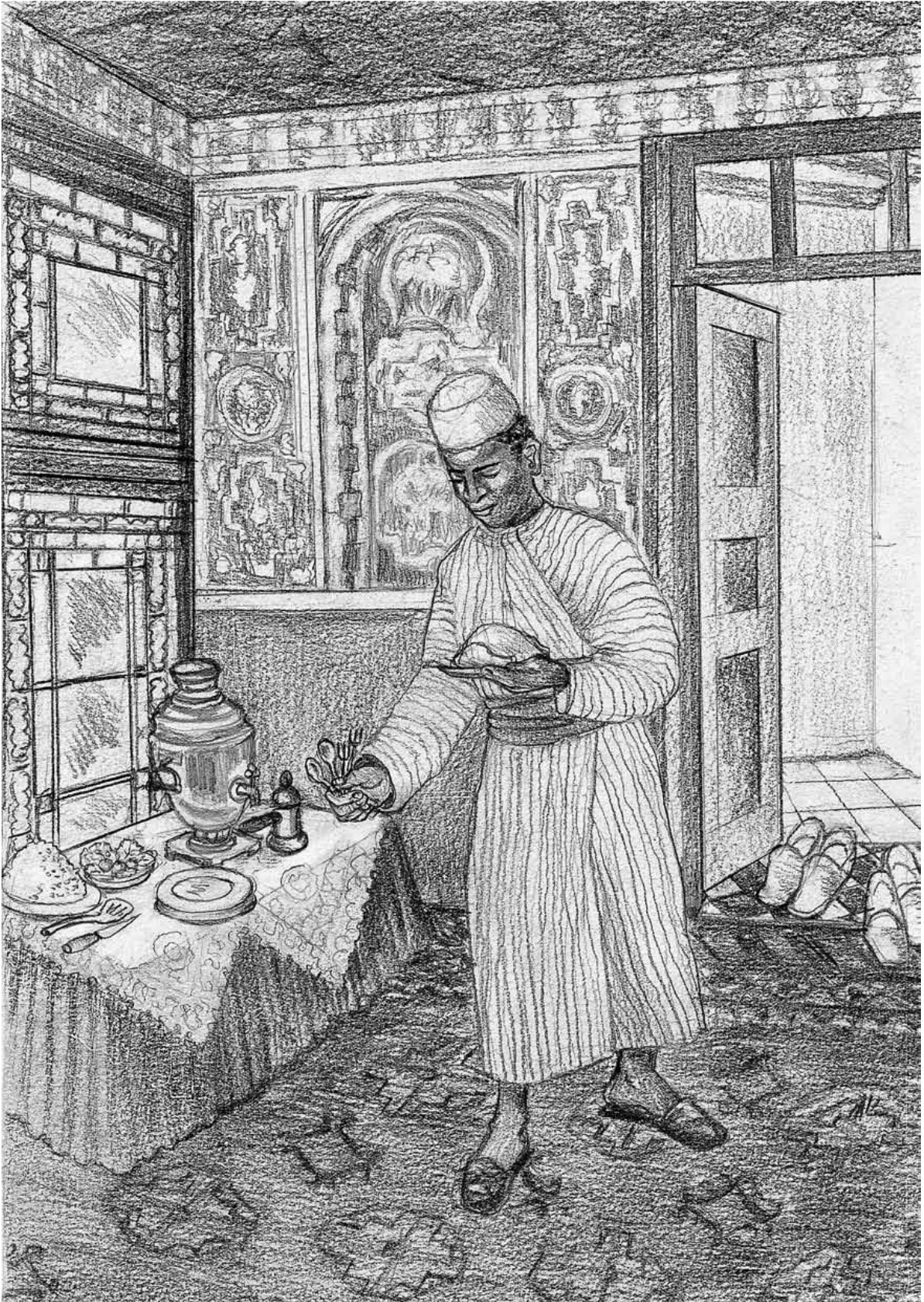
บทที่ 2

ระหว่างที่มุลลา ฮุสเซน อยู่ที่เมืองบูเชร์ เขารู้สึกรากับถูกแม่เหล็กดึงดูดให้เขามุ่งหน้าไปทางภาคเหนือ ดังนั้นเขาจึงเดินทางไปยังเมืองซีราช ขณะที่เขาเดินทางเกือบถึงเมืองซีราช เขาให้เพื่อนร่วมทางทั้งสองเดินทางล่วงหน้าไปรอที่มัสยิดและอยู่ที่นั่นจนกว่าเขาจะกลับมารวมตัวภายหลัง มุลลา ฮุสเซน กล่าวกับเขาทั้งสองว่า “หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเราจะได้มารวมตัวกันตอนสวดมนต์เย็น”

จากนั้นไม่นาน ขณะที่มุลลา ฮุสเซน กำลังเดินอยู่นอกประตูเมืองซีราช ทันใดนั้นเขาเห็นเขาวงกตรูปงามคนหนึ่ง โปกศิระชะด้วยผ้าสีเขียวเดินตรงมา เขาเข้ามาสวมกอดมุลลา ฮุสเซน ไว้ในวงแขนราวกับเป็นเพื่อนกันมาตลอดชีวิต

ตอนแรก มุลลา ฮุสเซน คิดว่า เขาวงกตคนนี้น่าจะเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของซียิด คาเซม ที่เดินทางมาจากเมืองซีราชเพื่อพบกับเขา แต่เขาวงกตผู้นี้เชิญ มุลลา ฮุสเซน ไปที่บ้านเขาเพื่อพักและเพื่อผ่อนคลายจากการเดินทางไกล มุลลา ฮุสเซน พยายามขอตัวโดยกล่าวว่าเขามีเพื่อนร่วมเดินทางอีกสองคนที่กำลังรอเขาอยู่ แต่เขาวงกตคนนั้นกล่าวว่า “ปล่อยให้พวกเขาอยู่ในความดูแลของ พระเจ้า พระองค์จะทรงปกป้องและเฝ้าดูแลพวกเขาอย่างแน่นอน”

มุลลา ฮุสเซน ไม่สามารถกล่าวคำปฏิเสธว่า “ไม่” ต่อหนุ่มน้อยคนนี้ ดังนั้นเขาจึงเดินตามไปจนถึงประตูทางเข้าบ้านของหนุ่มน้อย ไม่นานนักคนรับใช้ ชาวเอธิโอเปียก็เปิดประตูให้ แล้วเขาวงกตผู้นี้ก็กล่าวว่า “จงเข้ามา ณ ที่นี้ สุขความสงบ ความปลอดภัย” นี่คือประโยคหนึ่งที่ลิขิตไว้ในพระคัมภีร์โคโรอันอันอุดมพร เป็นพระดำรัสของพระศาสดาโมฮัมหมัด มุลลา ฮุสเซน คิดว่าการได้ยินถ้อย พระวณะเหล่านั้นที่บ้านหลังแรกที่เขาเข้ามาในเมืองซีราชคือนิมิตหมายอัน อุดมฤกษ์ ดังนั้น เขาจึงเต็มไปด้วยความเบิกบานหรรษาและความสุขที่ได้มาที่บ้านหลังนี้

ผู้รับใช้เตรียมเสิร์ฟอาหารเย็น

ทันทีที่มุลลา ฮุสเซน นั่งลง คนรับใช้ก็นำเหยือกน้ำมาให้ และเขาวชนผู้นี้ก็เชิญมุลลา ฮุสเซน ให้ล้างมือและเท้าเพื่อที่เขาจะได้สดชื่นขึ้น มุลลา ฮุสเซน ขออนุญาตออกไปชำระล้างในห้องติดกัน แต่หนุ่มน้อยคนนี้ปฏิเสธคำขอและรดน้ำที่มือของมุลลา ฮุ

สเซน ด้วยตนเอง จากนั้นก็ให้มุลลา ฮุสเซน ตีเครื่องตีมอันเย็นสดชื่น เสร็จแล้วก็ชงชา

หลังจากที่ได้ดื่มน้ำชาเสร็จ มุลลา ฮุสเซน ลุกขึ้นพร้อมกล่าวว่า“เวลาสวดมนต์เย็นใกล้เข้ามาแล้ว ข้าพเจ้าสัญญาว่าเพื่อนร่วมเดินทางว่าจะไปพร้อมกับพวกเขาที่มีสยิดตอนสวดมนต์”

เยาวชนผู้นี้ตั้งอยู่ในความสงบและมีความสุขอย่างยิ่ง แล้วกล่าวกับมุลลา ฮุสเซนว่า ที่เขานัดกับเพื่อนร่วมเดินทางทั้งสองว่าจะไปรวมตัวกับพวกเขานั้นขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเขาว่าจะทรงให้เป็นไปตามนั้นหรือไม่ แต่ดูเหมือนว่าพระผู้เป็นเจ้าของเขามีแผนอย่างอื่นสำหรับเขาแล้ว ชายหนุ่มกล่าวกับมุลลา ฮุสเซนว่าอย่าได้กังวลกับการรักษาสัญญา ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้มุลลา ฮุสเซน สงบและมีความสุขขึ้น ดังนั้น เขาก็เตรียมตัวสวดมนต์

มุลลา ฮุสเซน และหนุ่มน้อยยืนเคียงข้างกันขณะสวดมนต์ มุลลา ฮุสเซน สวดดังนี้ : “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้เพียรพยายามอย่างสุดจิตวิญญาณแล้ว แต่จนถึงบัดนี้ ข้าพเจ้าก็ยังไม่พบพระศาสดาตามพันธสัญญา ข้าพเจ้าทราบดีว่าพระวณะของพระองค์ไม่มีวันผิดพลาด และต้องเป็นไปตามคำสัญญาของพระองค์อย่างแน่นอน”

หลังจากที่สวดมนต์เสร็จ เยาวชนผู้นี้ถามมุลลา ฮุสเซน ว่าเขาคิดว่าใครจะเหมาะเป็นผู้นำคนใหม่เพราะบัดนี้ซียิด คาเซม ได้ถึงแก่กรรมแล้ว

มุลลา ฮุสเซน ตอบว่า “ซียิด คาเซม บอกให้ลูกศิษย์ละทิ้งบ้านเรือนและเดินทางไปทั่วทุกแห่งหนเพื่อค้นหาพระศาสดาตามพันธสัญญา”

เยาวชนถามมุลลา ฮุสเซน ต่อไปอีกว่าอาจารย์ของเขาให้สังเกตอะไรเป็นสัญญาณที่จะบ่งบอกให้รู้ว่านี่คือพระศาสดาตามพันธสัญญา

มุลลา ฮุสเซน ตอบว่า “ซียิด คาเซม บอกกับลูกศิษย์ไว้ว่า พระศาสดาตามพันธสัญญาทรงสืบเชื้อสายอันบริสุทธิ์มาจากพระศาสดาโมฮัมหมัดและจากครอบครัวของฟาติเมห์ พระองค์ทรงมีพระชนมายุมากกว่ายี่สิบแต่น้อยกว่าสามสิบพระชั้นชาทรงมีความรู้โดยไม่ต้องได้รับการศึกษา ทรงสูงระดับปานกลาง ไม่ทรงโอสม้วนทรงมีพระวรกายสมบูรณ์แบบ

ความเงิบแผ่ปกคลุมชั่วขณะ จากนั้นชายหนุ่มก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันหนักแน่นว่า “จงดู สัญญาณเหล่านั้นปรากฏอยู่ในเรา!” แล้วท่านก็ทบทวนข้อสังเกต พระผู้ทรง

อยู่ในคำสัญญาแต่ละข้อ และแสดงให้เห็นว่าสัญญาแต่ละข้อนั้นตรงกันกับที่เห็นในเราเพียงใด ตอนแรก มุลลา ฮุสเซน ยังไม่เชื่อ เขาจำที่ ซียิด คาเซม เคยบอกเขาว่า พระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาทรงความศักดิ์สิทธิ์อย่างล้นพ้น ทรงประปรีชาญาณอย่างยิ่ง ทรงรอบรู้มากกว่าบุคคลใดในโลกนี้ เขาบอกสิ่งที่ ซียิด คาเซม พูดกับเขา พอพูดขาดคำ เขาก็รู้สึกเสียใจและเกรงกลัวอย่างมาก อย่างไรก็ตาม มุลลา ฮุสเซนก็ตั้งใจไว้แล้วตอนที่เริ่มออกค้นหาว่าเขาจะทดสอบพระศาสดาตามพันธสัญญาสองข้อ คือ พระศาสดาตามพันธสัญญาจะทรงเปิดเผยคำอธิบายส่วนที่ปรากฏในพระคัมภีร์โบราณซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อพระธรรมบทซูเรห์แห่งโจเซฟ แก่เขาโดยที่เขาไม่ต้องขอ และจะต้องอธิบายความหมายในหนังสือที่ มุลลา ฮุสเซน เขียน

แม้ว่า มุลลา ฮุสเซน จะครั้นคร้ามมาก แต่เขาก็ขอให้ชายหนุ่มผู้นี้อ่านหนังสือที่เขาเขียนและอธิบายความหมายแก่เขา ชายหนุ่มเต็มใจอ่านส่วนที่มุลลา ฮุสเซนต้องการพร้อมพูดกับมุลลา ฮุสเซน ท่านอธิบายแนวคิดและตอบคำถามทั้งหมดภายในไม่กี่นาที และก่อนที่ มุลลา ฮุสเซน จะตอบ ชายหนุ่มพูดต่อว่า "บัดนี้ ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยเกี่ยวกับพระธรรมบทซูเรห์แห่งโจเซฟ"

มุลลา ฮุสเซน ไม่ต้องการข้อพิสูจน์ต่อไปอีกแล้ว เขานั่งนิ่งอยู่ต่อหน้า ชายหนุ่มมองท่านเขียนคำอธิบายและฟังถ้อยคำอันไพเราะ เมื่อชายหนุ่มเขียนเสร็จแล้วบอกกับมุลลา ฮุสเซน ว่า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าต่างหากที่เป็นฝ่ายทดสอบคนรับใช้ของพระองค์ มิใช่คนรับใช้ที่จะตัดสินพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วยมาตรฐานอันต่ำต้อยของตน ท่านกล่าวกับมุลลา ฮุสเซน ว่าถ้ามุลลา ฮุสเซน มิได้เป็นแขกในบ้านของท่าน ป่านนี้ มุลลา ฮุสเซน ก็คงต้องตกอยู่ในอันตรายอย่างใหญ่หลวงไปแล้ว แต่ พระมหากษัตริย์คุณของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ช่วยเขาไว้ และกล่าวต่อไปอีกว่า ในยุคนี้ ปวงประชาชาติในโลกทั้งทางตะวันออกและตะวันตกควรรีบไปยังประตูของพระองค์และขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้ทรงเมตตา ใครก็ตามที่ยังลังเลก็จะหลงทาง ทุกคนควรจะลุกขึ้นด้วยใจสมัครเหมือนกับมุลลา ฮุสเซน ซึ่งก็คือ ออกไปเสาะแสวงหาพระผู้เป็นที่รัก พระศาสดาตามพันธสัญญาด้วยจิตที่มุ่งมั่น

มุลลา ฮุสเซน รู้สึกหวัหวัมนเมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ เขารู้สึกว่าต้องขอลาไปแล้ว แต่ชายหนุ่มยิ้มและบอกกับเขาว่าถ้าเขากลับตอนนี้ ใครก็ตามที่เห็นเขาจะพากันพูดว่า "หนุ่มคนนี้เสียสติไปแล้ว"

ขณะนั้นเป็นเวลาสองชั่วโมงสิบเอ็ดนาทีหลังดวงอาทิตย์ตกของ วันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2397 (ค.ศ. 1844) ชายหนุ่มหันไปหามุลลา ฮุสเซนและกล่าวว่า "คำคินนี้ ณ ชั่วโมงนี้ ในอนาคตที่จะมาถึง จะเป็นหนึ่งในบรรดาวันเวลาแห่งเทศกาลเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่และสำคัญกว่าเทศกาลใดๆ ทั้งหมด จงขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าที่ได้ทรงกรุณาช่วยให้ท่านได้ค้นพบสิ่งที่หัวใจปรารถนา...."

หลังจากนั้นอีกสี่สิบห้านาทีก ชายหนุ่มก็สั่งให้คนรับใช้นำอาหารเย็นมาเสิร์ฟ อาหารอันเป็นมงคลนั้นทำให้ร่างกายของมุลลา ฮุสเซน พันท้วและจิตวิญญาณอ่อนคลาย ชายหนุ่มสนทนาต่อในระหว่างรับประทานอาหารและในช่วงหลังจากนั้น ส่วนมุลลา ฮุสเซนนั่งและฟังจนลืมนเวลา ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงเรียกให้สวดมนต์เข้า ทำให้มุลลา ฮุสเซน นึกขึ้นได้ว่าทั้งสองได้พูดคุยกันตลอดทั้งคืนโดยไม่หยุดและอย่างไม่รู้สึกรเหน็ดเหนื่อย นับเป็นครั้งแรกที่มุลลา ฮุสเซน เข้าถึงความสงบ เขาได้แต่คิดถึง "สันติภาพ! สันติภาพ! ขอความรุ่งโรจน์จงมีแด่พระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! สันติภาพ! ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นนายของสรรพสิ่งทั้งปวง!"

แล้วชายหนุ่มผู้นี้ ก็กล่าวกับ มุลลา ฮุสเซน ว่า "ดูกร เจ้าผู้เป็นคนแรกที่มีศรัทธา ความเชื่อในเรา แท้จริงแล้ว เรากล่าวว่า เราคือพระบ๊อบ เป็นประตูดของ พระผู้เป็นเจ้า และเจ้าคือบาบูล-บ๊อบ เป็นประตูดของประตูนั้น ในตอนแรกอีกสิบแปดคนจะยอมรับและตระหนักในความจริงแห่งพระธรรมที่เผยโดยเราด้วยสัญญาชาติญาณภายในของตนเองและด้วยใจสมัคร แต่ละคนจะแสวงหาเราด้วยตนเองโดยไม่มีใครแจ้งล่วงหน้า โดยไม่มีผู้ใดเชิญชวน เมื่อครบจำนวนแล้วหนึ่งในนั้นจะได้รับเลือกให้ไปแสวงบุญกับเราที่นครเมกกะและเมดิना เราจะประกาศข่าวสารจากพระผู้เป็นเจ้าแก่ผู้สืบสกุลของพระโมฮัมหมัดที่นั่น"⁷

พระบ๊อบทรงมีพระบัญชาให้มุลลา ฮุสเซน นำเรื่องที่พบเห็นและได้ยินในคำคืนวันนี้ไปบอกกับเพื่อนคนใด ทรงบัญชาให้เขาไปยังมัสยิดและสวดมนต์ ส่วนพระบ๊อบเองจะทรงไปร่วมสวดมนต์กับเขาในภายหลัง มุลลา ฮุสเซนจะต้องสร้างทำเป็นไม่รู้จักพระองค์ เขาจะต้องเก็บเรื่องนี้เป็นความลับจนกว่าทั้งหมดจะออกจากเมืองนี้ไป จากนั้น พระบ๊อบทรงตรัสว่า "ก่อนที่จะจากกัน เราจะมอบหมายพันธกิจแก่ทั้งสิบแปดคนและจะส่งพวกเขาไปปฏิบัติหน้าที่จนสำเร็จ เราจะมอบหมายให้พวกเขาไปสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อปลุกจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งปวง"

เมื่อพระบ๊อบทรงตรัสเสร็จ พระองค์ทรงให้มุลลา ฮุสเซน ลากาไปและทรงมอบเขาไว้ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 3

คุณเคยรู้สึกสงสัยไหมว่าความรู้สึกของการได้เป็นศาสนิกชนคนแรกที่มีความเชื่อ ความศรัทธาต่อศาสนาใหม่นี้เป็นอย่างไร? ต่อไปนี้คือความรู้สึกของมุลลา ฮุสเซน เขากล่าวว่า

⁷ ผู้สืบสกุลของพระโมฮัมหมัดที่นครเมกกะคือผู้ดูแลสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของศาสนาอิสลาม

“พระธรรมที่พระองค์ทรงเผยต่อข้าพเจ้านั้นเป็นไปอย่างฉับพลันทันทีโดยที่ข้าพเจ้ายังมีทันได้เตรียมตัว ประหนึ่งดังฟ้าผ่าเปรี้ยง ทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถเห็น รู้สึก หรือได้ยิน ยิ่งใหญ่จนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นจริง ข้าพเจ้าไม่ทันตั้งตัวรับสิ่งที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและมีความสุขมาก ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าอ่อนแอและไร้พลัง มาบัดนี้ข้าพเจ้าสุขใจและเข้มแข็ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองมีความกล้าหาญและมีพลังมากจนแม้ว่าถ้าทั้งโลกลุกฮือขึ้นมาต่อต้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะสามารถตั้งรับการโจมตีและสามารถเผชิญหน้ากับความยากลำบาก โลกและทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนเป็นผงฝุ่นในกำมือของข้าพเจ้า” มุลลา ฮุสเซน เปรียบประดุจดั่งเสียงของเทพดาคาเบรียลที่เรียกให้มนุษย์ชาติตื่นขึ้น ทั้งนี้เพราะแสงแห่งรุ่งอรุณฉายแล้ว และประตูสู่พระกรุณาธิคุณของพระเจ้าก็เปิดออกกว้าง ดูเหมือน มุลลาห์ ฮุสเซน กำลังกล่าว ว่า “ดูกร ประชาชนชาวโลก! จงเข้ามา เพราะพระองค์ ผู้ ทรงเป็นพระผู้อยู่ในคำสัญญาของท่านได้เสด็จมาแล้ว!”

นี่คือความรู้สึกของมุลลา ฮุสเซน ในขณะที่เขาออกจากบ้านของพระบ็อบในวันที่แสนวิเศษวันนั้น เขาได้กลับไปรวมตัวกับน้องชายและหลานชายที่มีสยิดในสภาพเช่นที่กล่าวมานี้ มีคนจำนวนมากมาชุมนุมกันเพื่อต้อนรับเขา แม้เขามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่อยากจะบอกทุกคนเกี่ยวกับเรื่องนี้มากเพียงใด แต่เขาเชื่อฟังพระบัญชาของพระบ็อบที่มีให้เขาแพร่พรายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ใด เขาจึงสวดมนต์และเริ่มจัดชั้นเรียนตามพระบัญชาของพระบ็อบ

คนที่เริ่มเข้าชั้นเรียนของมุลลา ฮุสเซน มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เขามีได้สนทนากับผู้มาเรียนเกี่ยวกับพระบ็อบแต่นำเสนอเรื่องอื่นๆ ที่ทำให้จิตใจของพวกเขาได้รับการกระตุ้น คำพูดของเขาจับใจคนผู้นำศาสนาและเจ้าหน้าที่ระดับเมืองพากันมาฟังเขา มุลลา ฮุสเซน ไม่ใช่คนพูดที่ช้าชองมาก่อน แต่บัดนี้คำพูดของเขาเต็มไปด้วยเจตนารมณ์แนวใหม่ซึ่งเป็นพระพรที่พระบ็อบทรงประทานให้แก่เขา

ช่วงเวลานี้เองที่พระบ็อบทรงอนุญาตมุลลา ฮุสเซน ให้มาเข้าเฝ้าพระองค์หลายครั้ง พระบ็อบจะทรงมอบหมายให้คนรับใช้นำสารต้อนรับอันเปี่ยมไปด้วยความรักไปส่งให้มุลลา ฮุสเซน ที่มีสยิดแล้วมุลลา ฮุสเซน ก็จะค้างคืนกับพระบ็อบทุกครั้ง มุลลา ฮุสเซนจะฟังพระองค์จนลืมนึกว่าเวลาที่อรุณจะรุ่งนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

พระบ็อบทรงตรัสในคืนหนึ่งที่เขาได้ไปค้าง ว่า “ในวันพรุ่งนี้ เพื่อนสิบสามคนของเจ้า จะมาถึงที่นี่ ขอให้แสดงความรักใคร่ความเมตตาอย่างที่สุดกับทุกคน อย่าปล่อยให้พวกเขาไว้ตามลำพัง ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้อุทิศถวายชีวิตให้กับการค้นหาพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่รักของพวกเขา จงสวดมนต์ขอให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงช่วยให้พวกเขาสามารถเดินบนหนทางที่ละเอียดอ่อนกว่าเส้นผมและแหลมคมกว่าดาบ ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ บางคนในหมู่พวกเขาจะได้รับการนับว่าเป็นสานุศิษย์ที่ผ่านการคัดเลือกและ

เป็นที่โปรดปราน บางคนอาจก้าวเดินในทางสายกลาง ชะตาของที่เหลือจะยังไม่ประกาศให้ล่วงรู้จนกว่าจะถึงเวลาที่สิ่งซึ่งซ่อนเร้นไว้จะถูกแสดงให้เป็นที่ประจักษ์”

ยามรุ่งอรุณของเช้าวันเดียวกันนั้น หลังจากที่มุลลา ฮุสเซนเดินทางถึงมัสยิดได้ไม่นาน บรุซหั่งสิบสามคนก็เดินทางมาถึงตรงตามคำที่พระบ็อบทรงตรัสไว้

คืนวันหนึ่งหลังจากสองสามวันต่อมามุลลา อาลี ซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มสิบสามคนไม่สามารถทนกับความเงิบได้อีกต่อไป เขาพูดคุยกับมุลลา ฮุสเซน ว่า “ท่านทราบดีว่าข้าพเจ้าไว้วางใจท่านมากแค่ไหน ถ้าเพียงท่านกล่าวว่าตัวท่านเองคือพระศาสดาตามพันธสัญญาองค์นั้น เราก็คงเชื่อตามคำของท่านอย่างแน่นอน เพราะท่าน พวกเราจึงละทิ้งบ้านเรือนตามอย่างท่านเพื่อเสาะแสวงหาพระผู้เป็นที่รัก เราทำตามท่าน เราจึงมาที่นี่ และพวกเราพร้อมที่จะรับผู้ที่ท่านยอมรับว่าเป็นพระศาสดาตาม พันธสัญญา เราพร้อมที่จะรับความยุ่งยากทั้งหมดที่ตามมา

แต่ตอนนี้พวกเราอยู่กับท่านแล้ว และเราก็เห็นว่าท่านสอนประชาชน ท่านสวดมนต์อย่างสงบ ดูเหมือนท่านจะไม่ตามหาพระศาสดาตามพันธสัญญาต่อไปอีกแล้ว โปรดบอกพวกเราว่าเหตุใดท่านจึงหยุดแสวงหาเพื่อที่เราจะได้เข้าใจ”

มุลลา ฮุสเซน ตระหนักรู้ความรู้สึกในหัวใจของพวกเขา จึงตอบอย่างอ่อนโยนว่า “เพื่อนๆ อาจจะเห็นว่าความสุขสงบของข้าพเจ้ามาจากการที่ข้าพเจ้าเป็นที่รู้จักและประสบความสำเร็จในเมืองนี้ แต่ความจริงมีมากกว่านั้น ความสำเร็จในโลกนี้มิได้อยู่ในความสนใจของข้าพเจ้า มุลลา ฮุสเซน สนใจแต่พระผู้ทรงเป็นที่รักยิ่งเพียงองค์เดียวเท่านั้น นับตั้งแต่เริ่มแสวงหาพระศาสดาตามพันธสัญญา ข้าพเจ้าให้สัตยาธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าจะสละชีพแต่ศาสนาของพระองค์ หากข้าพเจ้ายังมีได้หลังโลหิตอุทิศให้ในพระนามของพระองค์ เพลงที่ลুকอยู่ภายในข้าพเจ้าก็มีอาจดับลงได้ ข้าพเจ้าขออธิษฐานให้ท่านมีชีวิตยืนยาวจนได้เห็นวันนั้น

ข้าพเจ้าสงสัยว่าเพื่อนๆ จะไม่คิดเลยหรือว่าบางทีพระผู้เป็นเจ้าอาจจะได้เปิดประตูแก่มุลลา ฮุสเซน แล้วก็เป็นไปได้ แต่เนื่องจากว่าเขาไม่สามารถบอกใคร เขาจึงได้แต่แค่สวดมนต์และจัดชั้นเรียน”

ถ้อยคำช่วงสุดท้ายปลุกให้มุลลา อาลี ตื่นขึ้น เขารู้ความหมายที่แฝงอยู่ในทันที และแล้วน้ำตาก็เอ่อขึ้นมาในดวงตาของเขา เขาขอให้มุลลา ฮุสเซน บอกเขาว่าใครคือพระศาสดาตามพันธสัญญาองค์นั้น แต่มุลลา ฮุสเซน บอกปิดเขาไปว่า “โปรดอย่าถามคำถามนี้ ขอให้ท่านวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะพระองค์จะทรงนำก้าว่างของท่านอย่างแน่นอนและจะทรงทำให้ความว้าวุ่นใจของท่านได้รับสิ่งที่ท่านปรารถนา”

มุลลา อาลี รีบกลับไปยังกลุ่มเพื่อนและบอกพวกเขาเกี่ยวกับการสนทนาระหว่างเขากับมุลลา ฮุสเซน ชาวนี้นำให้หัวใจของพวกเขาเต้นเต้น ทั้งหมดต่างแยกกันไปสวดมนต์ในห้องทันทีเพื่อขอให้พวกเขาดูว่าใครคือพระผู้เป็นที่รักของพวกเขา

มุลลา อาลี เห็นภาพนิมิตในคืนที่สามของการสวดมนต์ เขาเห็นแสงอยู่ตรงหน้าและแสงนั้นเคลื่อนไหวไปข้างหน้าเขา เขาติดตามขณะที่แสงนั้นเคลื่อนไหว ในความฝันนั้น การติดตามของเขาไปสุดอยู่ในอ้อมแขนของพระศาสดาตาม พันธสัญญาอันเป็นที่รัก เขาตื่นจากความฝันตอนเที่ยงคืนด้วยความผ่องแผ้ว อย่างมีความสุข ทรหษาและด้วยความปีติยินดี เขารีบไปยังห้องของมุลลา ฮุสเซน และ โผเข้ากอดเขาแน่น มุลลา ฮุสเซน สวมกอดเขาด้วยความรักและกล่าวว่า "ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงนำเรามาที่นี่ หากพระผู้เป็นเจ้ามิได้นำทางเรา เราก็คงจะไม่ได้รับการชี้ทาง"

มุลลา ฮุสเซน และ มุลลา อาลี รีบไปยังบ้านของพระบ็อบตอนอรุณรุ่งของวันนั้น บ้านของพระบ็อบเปิดรออยู่แล้ว และคนรับใช้ของพระบ็อบก็รอต้อนรับเขาอยู่ที่ประตู คนรับใช้หักทายเขาทั้งสองทันทีว่า

"ก่อนรุ่งสาง ท่านนายทรงให้ข้าพเจ้าเปิดประตูบ้านรอรับการเข้ามาของ "ผู้มาเยี่ยมสองท่าน" พระองค์ทรงตรัสว่า "ซึ่งจะมาถึงเข้าวันนี้ จงต้อนรับเขาในนามของเรา จงบอกกับเขาทั้งสองว่า "จงเข้ามาในนามของพระผู้เป็นเจ้า"

มุลลา อาลี ถูกนำไปเข้าเฝ้าพระบ็อบผู้เป็นที่รักเป็นครั้งแรก ความสุขและความปีติยินดีของเขาเหมือนกันกับของมุลลา ฮุสเซน เมื่อสองสามวันก่อนหน้านี้ ทุกสิ่งในห้องดูเหมือนจะบอกว่า "โดยแท้แล้ว โดยแท้แล้ว อรุณแห่งวันใหม่ได้รุ่งขึ้นแล้ว"

ระหว่างช่วงสองสามวันต่อมา เพื่อนผู้ร่วมทางแต่ละคนของมุลลา อาลี ต่างมองหาและก็ได้พบพระผู้เป็นที่รัก บางคนพบตอนหลับ บางคนพบตอนตื่น สองสามคนพบในระหว่างสวดมนต์ และบางคนพบในระหว่างนั่งวิปัสสนา แต่ละคนถูกนำไปรับรู้อำนาจแห่งความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้าตามวิถีทางของแต่ละคน แต่ละคนมาหา มุลลา ฮุสเซน ด้วยความปรีดาและเปี่ยมสุขอย่างยิ่ง และมุลลา ฮุสเซน ก็นำพวกเขาไปเข้าเฝ้าพระบ็อบ

บทที่ 4

พระบ็อบกำลังทรงตรัสกับมุลลา ฮุสเซน ในคืนวันหนึ่งว่า "ณ เวลามีมีสิบเจ็ดรายชื่อผู้อยู่ภายใต้ธงแห่งความศรัทธาในศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ยังมีอีกหนึ่งคนที่จะทำให้รายชื่อนี้ครบบริบูรณ์ อักษรแห่งการมีชีวิตเหล่านี้จะลุกขึ้นประกาศและ

สถาปนาศาสนาของเรา อักษรลำดับสุดท้ายที่เหลืออยู่นั้นจะเดินทางมาถึงในตอนคำ
ของวันพรุ่งนี้ และจะทำให้สานุศิษย์ที่เราเลือกไว้ครบจำนวน”

เย็นวันรุ่งขึ้นโมฮัมหมัด อาลี ซึ่งต่อมาได้รับสมญานามว่า โคดุส คืออักษรแห่งการมีชีวิต
ลำดับสุดท้ายที่มีความเชื่อถือและศรัทธาในพระบ็อบในขณะที่เขาเดินอยู่กับ
มุลลา ฮุสเซน นอกเขตประตูเมืองซีราช⁸

หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตสิบแปดคนที่ได้รับการเลือกสรรแล้วและเป็นสตรีคือทา
เฮเรห์ เธอไม่เคยได้พบกับพระบ็อบ แต่เธอเชื่อถือและศรัทธาพระบ็อบในความฝัน
เธอส่งจดหมายถึงพระองค์ซึ่งพิสูจน์ว่าเธอมีค่าควรแก่การได้รับพิจารณาให้เป็นหนึ่ง
ในบรรดาอักษรแห่งการมีชีวิต⁹

หลังจากที่อักษรแห่งการมีชีวิตทั้งสิบแปดคนได้พบกับพระบ็อบแล้ว องค์พระบ็อบเอง
คือลำดับที่สิบเก้า พระบ็อบทรงมีโองการให้พวกเขามารวมตัวกันเพื่อมอบหมายให้
แต่ละคนรับพระบัญชาพิเศษและรับศาสนกิจเฉพาะส่วนของแต่ละคน ก่อนที่จะลา
จากกันพระองค์ทรงพระราชทานพระบรมราโชวาทที่ให้ แรงดลบันดาลใจแก่ทุกคน
ตอนแรกมุลลา ฮุสเซน คิดว่าตนเองจะได้รับเลือกให้ไปแสวงบุญกับพระบ็อบที่นคร
เมกกะและเมดีนา แต่พระบ็อบทรงเลือกโคดุสแทน มุลลา ฮุสเซน มิได้ผิดหวังเพราะ
พระบ็อบได้ทรงกันเขาไว้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น

พระบ็อบทรงตรัสกับมุลลา ฮุสเซน ว่าอย่าได้เสียใจที่มีได้ไปแสวงบุญกับพระองค์
เพราะพระองค์จะส่งเขาไปยังเมืองที่เก็บความลับอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่าในเฮ
ลาซ หรือ ซีราช หน้าที่ของเขาคือเพื่อเปิดตาของผู้ที่ยังไม่เชื่อและช่วยชำระล้าง
จิตใจของพวกเขาให้สะอาดด้วยความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าของเขา พระบ็อบทรง
สัญญาว่ามุลลา ฮุสเซน จะได้รับประสาทพลังอันยิ่งใหญ่และเหล่าเทพดาของพระผู้
เป็นเจ้าของเขา พระพาทหาอันทรงพลังของพระผู้เป็นเจ้าของเขาจะโอบกอดเขา
และพระจิตที่ไม่เคยทำให้ผิดหวังของพระผู้เป็นเจ้าของเขาก็นำทางเขา พระบ็อบทรงตรัสว่า
“ใครก็ตามที่รักเจ้า เขาคอนั้นรักพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ใครก็ตามที่ต่อต้านเจ้า ก็เท่ากับว่า
เขาต่อต้านพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยเช่นกัน ใครก็ตามที่เป็นมิตรกับเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็จะ
เป็นมิตรกับเขา และใครก็ตามที่ปฏิเสธเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็จะปฏิเสธเขา”

ด้วยพระบรมราโชวาทอันเป็นมงคลที่ก้องในหุมุลลา ฮุสเซน เริ่มปฏิบัติศาสนกิจที่
ได้รับมอบหมายเป็นพิเศษ ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน ไม่ว่าจะได้สนทนากับคนกลุ่มใด
มุลลา ฮุสเซน ก็จะบอกให้พวกเขาทราบข่าวจากพระศาสดาตาม พันธสัญญาโดย
ปราศจากความหวาดหวั่น เมื่อพูดกับคนทั่วไปมุลลา ฮุสเซน ก็จะบอกกับพวกเขาว่า
พระผู้เป็นครูของศาสนาใหม่ได้มาปรากฏองค์แล้ว พระองค์ได้ทรงลิขิตพระคัมภีร์

⁸ ดูเรื่องราวเกี่ยวกับโคดุส

⁹ ดูเรื่องราวเกี่ยวกับทาเฮเรห์

ทำนองเดียวกันกับพระคัมภีร์โบราณอันศักดิ์สิทธิ์ เวลามีคนบอกว่าไม่เห็นมีความน่าอัศจรรย์ใจอะไรเลย มุลลา ฮุสเซน ก็จะกล่าวว่า "ถ้าท่านเป็นคนที่ยึดถือความจริง ขอให้ท่านชี้ให้ข้าพเจ้าเห็นว่า ใครคนไหนที่สามารถเขียนเช่นนี้ได้ วันที่ทั่วทั้งเมืองจะยอมรับศาสนาของพระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว"

เมื่อบรรดานักบวชชาวมุสลิมได้ยินคำกล่าวขวัญถึงมุลลา ฮุสเซน พวกเขารู้สึกทั้งโกรธและกลัว เพราะพวกเขาไม่เคยได้ยินว่าจะมีใครที่มีความยิ่งใหญ่เทียบเท่ากับพระโมฮัมหมัดหรือมีพระคัมภีร์เล่มใดที่มีความศักดิ์สิทธิ์เหมือน พระคัมภีร์โบราณ พวกนักบวชโกรธที่มุลลา ฮุสเซน กล่าวเช่นนี้ และเกรงว่าประชาชนจำนวนมากจะเชื่อมุลลา ฮุสเซน และละทิ้งศาสนาอิสลามไป ด้วยเหตุนี้ บรรดานักบวชจึงเข้าไปพบกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลและให้การเท็จที่ยังพยายามหยุดยั้งการสอนของมุลลา ฮุสเซน

ตอนแรกเจ้าหน้าที่ประจำเมืองไม่ให้นำหนักกับคำให้การของเหล่านักบวช พวกเขา กลับบอกให้นักบวชมีความรอบคอบและฟังคำของมุลลา ฮุสเซน เพราะบางทีสิ่งที่เขาพูดอาจถูกต้องก็ได้ ด้วยประการฉะนี้ มุลลา ฮุสเซน จึงได้สอนความเชื่อของศาสนาใหม่นี้อยู่นานโดยมิได้ถูกห้าม อย่างไรก็ตาม ทั้งเมืองอิสฟาฮาน มีเพียงคนเดียวที่ยอมรับนับถือพระธรรมคำสอนนี้ในทันที เขาเป็นคนร่อนข้าวสาลี (สองสามปีต่อมาเมื่อเขาได้ข่าวเกี่ยวกับการสู้รบที่ป้อมเซค ทาบาสี เขารีบไปร่วมต่อสู้เพื่อป้องกันตัวกับเพื่อนๆ ที่ป้อม เขาก็รีบเดินทางจากเมืองอิสฟาฮานโดยในมือยังคงถือตะแกรงร่อนข้าว คนในเมืองพยายามหยุดยั้งเขา พวกเขาถามว่า "อะไรทำให้ท่านรีบร้อนเช่นนี้?" คนร่อนข้าวสาลีตอบว่า ข้าพเจ้ากำลังรีบไปช่วยเพื่อนๆ บาบีสตานิคนต่อสู้เพื่อป้องกันตัวเองที่ป้อมทาบาสี ข้าพเจ้าถือตะแกรงนี้ติดตัวไปด้วยเพื่อใช้ร่อนประชาชนในทุกเมืองที่ผ่าน ใครก็ตามที่ข้าพเจ้าเห็นว่าพร้อมยอมรับนับถือศาสนานี้ ข้าพเจ้าก็จะเชิญพวกเขาให้รีบไปสู่นามแห่งการอธิษฐานเพื่อศาสนาร่วมกับข้าพเจ้า") นี่คือการกระทำของคนร่อนข้าว ผู้ซึ่งพระบ็อบได้ทรงลิขิตเกี่ยวกับเขาไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิลอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

บทที่ 5

ณ กรุงเตหะรานนี้เองที่มุลลา ฮุสเซน ได้ค้นพบ "ความลับอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่าในเฮจาซ หรือชีราซ" ต่อไปนี้คือความเป็นมาของสิ่งที่เกิดขึ้น

วันหนึ่ง ขณะที่มุลลา ฮุสเซน กำลังสนทนากับอาจารย์ใหญ่ผู้ช่ำชองเกี่ยวกับพระคัมภีร์โบราณ นักเรียนคนหนึ่งของเขาได้ยินคำสนทนา เขาจึงมาหา มุลลา ฮุสเซน ที่ห้องกลางดึก มุลลา ฮุสเซน สอบถามนักเรียนคนนั้นว่า "ท่านชื่ออะไร มาจากเมืองไหน?"

นักเรียนคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าชื่อ มุลลา โมฮัมหมัด นามสกุลของข้าพเจ้าคือมูอัลลิม บ้านของข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองนุร์ ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งของ แคว้นมาซินดารอน

มุลลา ฮุสเซน กล่าวว่า “ขอท่านบอกข้าพเจ้าชื่อว่าครอบครัวของมีร์ซา บูเซอร์ก อยู่ที่ไหนใหม่? ลักษณะนิสัยของคนในครอบครัวเป็นอย่างไร มีสติปัญญาและคุณลักษณะเป็นที่ดึงดูดใจดังเช่นบิดาที่ถึงแก่กรรมไปแล้วไหม?”

มุลลา โมฮัมหมัด ตอบว่า “มี ในบรรดาบุตรชายทั้งหมดที่อยู่ที่นี่ มีอยู่บุคคลท่านหนึ่งที่มีคุณลักษณะนิสัยเหมือนบิดาของเขา ท่านใช้ชีวิตที่เพียบพร้อมด้วยความรักและความเมตตา มีความกรุณาและมีสติปัญญาสูงยิ่ง”

มุลลา ฮุสเซน ถามว่า “ ท่านผู้นั้นมีอาชีพอะไร?”

คำตอบคือ “ ทำให้คนมีความสุขและเลี้ยงดูคนยากไร้”

มุลลา ฮุสเซน ถามต่อไปว่า “และท่านผู้นั้นมียศหรือตำแหน่งอะไร?”

นักเรียนตอบว่า “ไม่มียศหรือตำแหน่งใดๆ ท่านช่วยคนยากจนและเป็นมิตรกับคนแปลกหน้า”

มุลลา ฮุสเซน ถามว่า “บุคคลท่านนั้นมีชื่อว่าอะไร?”

นักเรียนตอบว่า “ฮุสเซน อาลี”

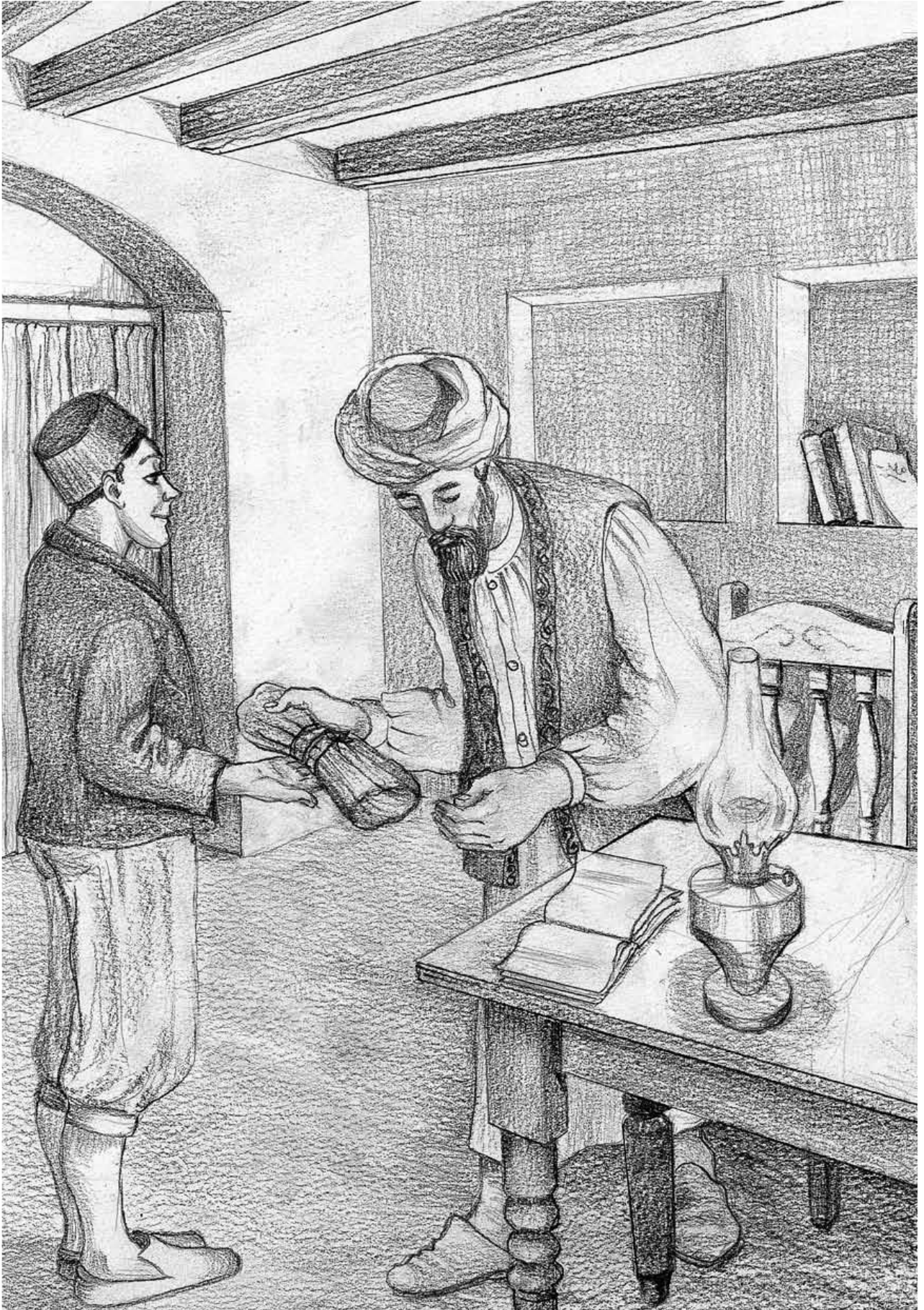
มุลลา ฮุสเซน ถามต่อไปอีกว่า “ ท่านใช้เวลาทำอะไรบ้าง?”

นักเรียนตอบว่า “ ท่านชอบท่องเที่ยวไปตามป่าดงพงไพร รักความงามตามธรรมชาติของชนบท”

มุลลา ฮุสเซน ถาม “ มีอายุเท่าไร?”

นักเรียนตอบว่า “ยี่สิบแปด”

ความตื่นเต็นของ มุลลา ฮุสเซน ทวีมากขึ้นทุกทีระหว่างการสนทนาซึ่งท่านจะทราบเหตุผลต่อไป ก่อนที่มุลลา โมฮัมหมัด จะลาจากไป มุลลา ฮุสเซน ถามเขาว่า “ ท่านคงจะไปพบบุคคลผู้นี้บ่อยๆ ”

มุลลา โมฮัมหมัดได้รับพัสดุจากมุลลา ฮุสเซน

นักเรียนตอบว่า “ใช่ ข้าพเจ้าไปพบกับท่านบ่อยๆ ที่บ้าน”

มุลลา ฮุสเซน ถามเขาว่า “ถ้าฉัน ขอท่านช่วยมอบสิ่งนี้ให้ถึงมือของท่านผู้นี้ได้ไหม”

นักเรียนตอบว่า “ด้วยความยินดี”

มุลลา ฮุสเซน หยิบม้วนพระธรรมสาส์นที่ห่อหุ้มด้วยผ้าออกมา แล้วขอให้มุลลา โมฮัมหมัดไปมอบให้ ฮุสเซน อาลี ด้วยตนเองในเช้าวันรุ่งขึ้น และถ้า ฮุสเซน อาลี ต้องการส่งคำตอบกลับมา ก็ขอให้มุลลา โมฮัมหมัด นำมาส่งให้เขาโดยตรง

แน่นอน พวกเราย่อมรู้ว่าฮุสเซน อาลี คือใคร ฮุสเซน อาลี คือผู้ที่พวกเราารู้ภายหลังว่าคือ พระบาฮาอุลลาห์ เมื่อมุลลา โมฮัมหมัด มอบม้วนพระสาส์นแด่พระบาฮาอุลลาห์ พระบาฮาอุลลาห์ทรงอ่านพระธรรมสาส์นของพระบ็อบฉบับนั้น แล้วทรงผินพระพักตร์ไปยังน้องชายของพระองค์ที่มีชื่อว่ามิร์ซา มูซา แล้วทรงตรัสถามว่า “ที่จริงแล้ว เรากล่าวว่า ใครก็ตามที่มีศรัทธาและมีความเชื่อใน พระคัมภีร์โบราณ และยอมรับที่มาของพระคัมภีร์นั้นแต่ยังลังเลแม้เพียงขณะเดียวที่จะยอมรับพระวจนะที่กระตุ้นจิตวิญญาณเหล่านี้ว่ามีพลังฟื้นฟูเจกเช่นเดียวกัน เขาก็จะได้ชื่อว่าผิดพลาดอย่างแน่นอนที่สุดในการตัดสินใจ และได้หลงไปไกลจากหนทางแห่งความยุติธรรม” จากนั้นพระองค์ก็ทรงหยุดด่ารัสต่อ แล้วพระองค์ก็ทรงมอบหมายให้ข้าพเจ้านำของขวัญจากพระองค์ ได้แก่ ขนบปังรัสเซียแถวหนึ่ง น้ำตาล และชาห่อหนึ่งไปมอบให้แก่มุลลา ฮุสเซน และขอให้ข้าพเจ้าส่งความรักและคำขอบใจจากพระองค์แก่เขาด้วย ในสมัยนั้น ชาและน้ำตาลขาดแคลนอย่างมากในอิหร่าน ด้วยการพระราชทานของขวัญนี้ พระบาฮาอุลลาห์ทรงแสดงให้มุลลา ฮุสเซน ตระหนักว่าสาส์นที่พระองค์ทรงได้รับนั้นทรงคุณค่ามากเพียงใด

มุลลา ฮุสเซน มีความเข้าใจอย่างซาบซึ้งเมื่อมุลลา โมฮัมหมัด กลับมาพร้อมชาและน้ำตาล เขาลุกขึ้นกระโดดด้วยความดีใจ เขาคำนับตอนที่กระโดดรับและจุมพิตของขวัญนี้ จากนั้น เขาก็เข้าสวมกอดมุลลา โมฮัมหมัด และจุมพิตตาทั้งสองข้างของเขา พร้อมกล่าวว่า “มิตรที่รักยิ่งของข้าพเจ้า! ข้าพเจ้าสวดมนต์ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงพระราชทานความสุขแก่ท่านชั่วนิรันดร์และขอพระองค์ทรงเติมเต็มหัวใจของท่านด้วยความสุขสรรหาอย่างมิรู้คลายตลอดไปชั่วนิรันดร์”

สองสามวันต่อมามุลลา ฮุสเซน เดินทางไปกรุงเตหะรานและโคราซาน เขาพูดกับมุลลา โมฮัมหมัดตอนที่ไปบอกกล่าว “ท่านจะต้องไม่บอกใครเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านเห็นหรือได้ยิน ขอให้เก็บเป็นความลับไว้ในหัวใจของท่าน เพราะคนบางคนจะพยายามทำอันตรายบุคคลผู้นั้น เมื่อท่านสวดมนต์ จงสวดขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องพระองค์ด้วย หน้าที่ของเราคือบอกทุกคนเกี่ยวกับยุคใหม่นี้ หลายคนในทุกเมืองจะ

สละชีวิตเพื่อศาสนา แต่โลหิตของพวกเขาจะรดพฤษภาของ พระผู้เป็นเจ้าของ ให้ เจริญเติบโต กลายเป็นร่มเงาของประชาชนในทุกภาคส่วนของโลก”

การที่ได้ติดต่อกับพระบาฮาอูลลาห์ ทำให้มุลลา ฮุสเซน สอนศาสนาแก่ประชาชนใน มณฑลโคราซานได้ดีกว่าการสอนที่อื่นๆ ในช่วงที่ผ่านมามุลลา ฮุสเซน เป็นครูที่แข็ง ขันมาก เขาสอนจนประมุขของมุสลิมตลอดจนคนจำนวนมากมายในภาคพื้นโครา ซานต่างรับเป็นบาปิสตินิกชน จนดูเหมือนว่าในช่วงเวลานี้ประชากรในเมืองมาช ฮาสซึ่งเป็นเมืองสำคัญของมณฑลโคราซานจะรับเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบทั่วทั้ง เมือง

เมื่อเวลาผ่านไปพอสมควร มุลลา ฮุสเซน ตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะส่งข่าวถึงพระ บ็อบเพื่อรายงานทุกอย่างที่เกิดขึ้นในระหว่างเดินทางสอนศาสนา มุลลา ฮุสเซน เขียนรายชื่อคนที่รับเป็นศาสนิกชนและเล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับการส่งสาส์นจากพระ บ็อบถึงพระบาฮาอูลลาห์

วันที่พระบ็อบทรงได้รับรายงานจากมุลลา ฮุสเซน ตรงกับช่วงวันศกดีสิทธิ์ที่สุดของ ศาสนาอิสลาม เป็นวันที่โคดุสกับพระบ็อบอยู่ร่วมฉลองข่าวดีนี้ด้วยกัน ทั้งพระบ็อบ และโคดุสต่างเต็มไปด้วยความเกษมสำราญกับรายงานนี้ ส่วนที่มาของความสุชนั้น ชัดเจนอยู่แล้ว บัดนี้ พระบ็อบทรงนอนพระทัยได้แล้วว่า หากพระองค์ทรงถูกปลงพระ ชนม์ ณ บัดนี้ ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของก็ยังคงเจริญก้าวหน้าต่อไปภายใต้การทำงาน ของพระบาฮาอูลลาห์ พระทัยของพระบ็อบจึงทรงเต็มไปด้วยความผ่องแผ้วและ ความหวังนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) หลังจากที่ทรงได้รับจดหมายจากมุลลา ฮุสเซน พระบ็อบทรงดำริว่าถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะเสด็จไปแสวงบุญที่ นครเมกกะ และเมดิना

ส่วนมุลลา ฮุสเซน ยังคงสอนศาสนาต่อที่เมืองมาชฮาส

บทที่ 6

ก่อนที่พระบ็อบจะทรงเสด็จไปแสวงบุญ พระองค์ทรงตรัสกับเพื่อนบาปิสตินิกชนว่า พระองค์จะทรงเสด็จกลับโดยผ่านทางอิรักและจะทรงหยุดที่เมืองและคาบิลา ดังนั้น เมื่อใกล้ถึงเทศกาลนอว์รูซ¹⁰ ปี พ.ศ. 2388 (ค.ศ. 1845) บาปิสตินิกชนจึงมา รวมตัวกันที่เมืองคาบิลาเพื่อต้อนรับพระองค์ แต่พวกเขากลับได้รับข่าวจากพระองค์

¹⁰ วันขึ้นปีใหม่ของประเทศเหล่านี้ ตรงกับวันที่ 21 มีนาคม

ว่าพระองค์จำเป็นต้องเปลี่ยนแผนการเดินทางคือแทนที่จะเสด็จมายังคาบิลา พระองค์จะทรงเสด็จตรงไปยังบ้านที่เมืองซีราช พระองค์ทรงขอให้บรรดาผู้ที่มีมารอรับพระองค์เดินทางไปยังเมืองอิสฟาฮานซึ่งอยู่ทางเหนือของซีราชและให้รออยู่ที่นั่นจนกว่าจะมีคำแนะนำต่อไป บรรดาผู้ที่มีความจงรักภักดีปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์และได้พบกับมุลลา ฮุสเซนในระหว่างทาง และมุลลา ฮุสเซนได้ร่วมเดินทางต่อไปกับพวกเขา

หลังจากไปถึงอิสฟาฮานสองสามวัน ชาวาก็ตั้งมาเข้าหูปพวกเขาว่า เจ้าเมืองซีราชหัวเสียมากกับการมาถึงของพระบ็อบ ใครก็ตามที่เข้าเมืองเพื่อมาพบกับพระบ็อบถือว่าคนๆ นั้นตกอยู่ในอันตรายมุลลา ฮุสเซน ทราบข่าวนี้แต่เขาไม่ยอมเลื่อนการเดินทางออกไป เขาบอกเพื่อนร่วมทางบางคนอย่างเงียบๆ เกี่ยวกับสิ่งที่เขาจะทำ เขาถอดเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะออกแล้วสวมเสื้อผ้าแบบเดียวกันกับที่ประชาชนที่มาจากต่างถิ่นในอิหร่านสวมใส่ให้ดูเหมือนกับนักขี่ม้า จากนั้นมุลลา ฮุสเซน พร้อมน้องชายและหลานชายก็ออกเดินทางไปยังเมืองซีราชอย่างกระหึ่ม

ขณะที่กำลังเข้าใกล้ประตูเมืองซีราช มุลลา ฮุสเซนบอกให้น้องชายเข้าเมืองในตอนดึกและให้ตรงไปยังบ้านลุงของพระบ็อบและขอให้ลุงไปกราบทูลพระองค์ว่าพวกเขามาถึงแล้ว วันรุ่งขึ้นมุลลา ฮุสเซน ได้รับข่าวดีว่าคุณลุงของพระบ็อบจะพบเขาที่นอกประตูเมืองตอนหนึ่งชั่วโมงหลังตะวันตกดิน คืนวันนั้น ลุงของพระบ็อบและมุลลา ฮุสเซน ก็ได้พบกันตามนัดและได้พาเขาไปที่บ้านอย่างปลอดภัย พระบ็อบทรงมาเยี่ยมมุลลา ฮุสเซน ซึ่งพักอยู่ที่บ้านลุงของพระองค์ในหลายโอกาส ทั้งสองได้พักอยู่ด้วยกันทั้งคืนเพื่อพูดคุยกันเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่าง จากนั้นอีกสองสามวัน พระบ็อบทรงอนุญาตให้มุลลา ฮุสเซน เชิญเพื่อนจาก เมืองอิสฟาฮานให้ค่อยๆ ตามกันมาอยู่ในเมืองเหมือนคนเดินทางจากต่างถิ่นและทำงานเท่าที่จะหาได้

คนที่มาเข้าเฝ้าพระบ็อบบางคนมิได้เป็นศาสนิกชนที่มีความศรัทธาอย่างแรงกล้า พวกเขาคิดว่า ถ้าเขาเป็นบาปศาสนิกชนแล้วพวกเขาจะได้รับอภิสิทธิ์และเป็นที่โปรดปราน เมื่อพวกเขาเห็นว่า ในขณะที่พระบ็อบทรงเลือกมุลลา ฮุสเซนเป็นสาวกเอก พวกเขาจึงมีความริษยามาก พวกเขาเริ่มซุบซิบนินทามุลลา ฮุสเซน กับบรรดาเพื่อนๆ ของมุลลา ฮุสเซน หากแต่การซุบซิบนี้มิได้ทำให้เพื่อนเหล่านั้นหันเหแต่ประการใด แต่กลับส่งผลให้เพื่อนเหล่านั้นตีตัวออกห่างจากบรรดาผู้ที่ก่อปัญหาและความยุ่งยากเหล่านั้น พวกเขาจึงค่อยๆ ได้คิดว่าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่มีความจงรักภักดีต่อไปอีกแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงถอนตัวออกจากกลุ่มอย่างเด็ดขาดและกลับไปรวมกับกลุ่มผู้ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์กับพระบ็อบที่เมืองซีราช พวกเขาก่อปัญหามากมายในเมืองนั้นและท้ายที่สุดทางการก็ได้บีบบังคับให้พวกเขาออกไปจากเมือง แต่ก็ยังมีได้ทำให้พวกเขาหยุดอธิบายหรือเลิกล้มแผนการ ชั่วร้าย

ในไม่ช้า ประชาชนในเมืองซีราชเริ่มประท้วงอันเนื่องมาจากการกลับมาของมุลลา ฮุสเซน การประท้วงทวีมากขึ้นจนในที่สุดพระบ็อบต้องขอให้ศาสนิกชนทั้งหมดยกเว้นคนหนึ่งออกจากเมือง เมื่อพวกเขาไปแล้ว พระบ็อบจึงค่อยอยู่อย่างสงบชั่วระยะเวลาหนึ่ง และแล้วคนที่มีคุณธรรมความดีหลายคนกลายเป็น ศาสนิกชนที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์

ต่อมาในช่วงหลังๆ หลายคนเริ่มกลับมาหาพระบ็อบอีก นักบวชและบรรดาผู้ตั้งตัวเป็นศัตรูจึงโน้มน้าวให้รัฐบาลท้องถิ่นอิหร่านเชื่อว่าจะต้องกักขังหรือสังหารพระบ็อบเสีย รัฐบาลฯ จึงตัดสินใจให้คุมขังพระองค์ พระบ็อบจึงถูกส่งไปขังที่ คุกมาห์คู ซึ่งตั้งอยู่ที่ภูเขาทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของอิหร่านในเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2390 (ค.ศ. 1847)

ตอนที่พระบ็อบทรงสั่งให้ศาสนิกชนออกจากเมืองซีราช พระองค์ทรง พระบัญชาให้มุลลา ฮุสเซน กลับไปสอนศาสนาต่อที่มณฑลโคราซาน ต้นปี พ.ศ. 2391 (ค.ศ. 1848) มุลลา ฮุสเซน ตกลงใจว่าเขาจะต้องไปเข้าเฝ้าพระบ็อบที่คุก เขาจึงเดินจากเมืองมาซฮาส มุ่งสู่กรุงเตหะราน เพื่อนบางคนพยายามให้ม้าและแคร่เพื่อช่วยให้การเดินทางง่ายขึ้น แต่มุลลา ฮุสเซน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าสัญญาต่อ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า" เพื่อนคนนั้นยังพยายามจะให้คนรับใช้ของเขาที่มีชื่อว่า กัมบา อาลี ไปด้วยเพื่อจะกลับมายังเมืองมาซฮาส แต่มุลลา ฮุสเซน ก็ปฏิเสธความช่วยเหลือนี้อีก ดังนั้น มุลลา ฮุสเซน และเพื่อนๆ จึงเดินโดยทางเท้าตลอดหลายร้อยกิโล

มุลลา ฮุสเซน เดินทางผ่านหลายเมือง ในแต่ละเมืองมีศาสนิกชนที่มีใจเบิกบานออกมาต้อนรับ เมื่อมุลลา ฮุสเซน เดินทางถึงกรุงเตหะรานเขาแสดงออกซึ่งคุณลักษณะนิสัยและความรักต่อศาสนาอย่างมากจนคนทั่วไปกล่าวว่า เขาสามารถสถาปนาศาสนาขึ้นมาด้วยตนเองในอิหร่านได้โดยปราศจากผู้ช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เกิดขึ้นกับมุลลา ฮุสเซน คือการเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ เขาได้รับการนำไปเข้าเฝ้าพระองค์อย่างเจียมๆ ไม่มีใครทราบว่าจะพระบาฮาอุลลาห์ทรงดำรัสอะไรกับเขาในการสนทนากันครั้งนั้น

หลังจากที่ได้เข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์แล้ว มุลลา ฮุสเซน เดินทางต่อไปยังคุกมาห์คู เพื่อเข้าเฝ้าพระบ็อบ เขาเดินทางถึงที่นั่นซึ่งตรงกับวันที่สี่ของเทศกาลนอว์รูซหลังการประกาศศาสนาของพระบ็อบ อาลี คาน ผู้คุมคุกเป็นผู้ไปพบกับ มุลลา ฮุสเซน ใกล้กับประตูคุก เขานำม้าจะไปให้มุลลา ฮุสเซน ซึ่งจนถึงที่คุมขัง แต่มุลลา ฮุสเซน ปฏิเสธการขี่ม้าของเขา เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าตั้งสัตยาธิษฐานกับ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า" ดังนั้น มุลลา ฮุสเซน จึงเดินขึ้นภูเขาไปเข้าเฝ้าพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ที่คุกแห่งนั้น

ตราบจนกระทั่งเวลานั้น พระบ็อบก็ยังมีได้รับอนุญาตให้มีใครพักแรมกับพระองค์ในที่คุมขัง แต่อาลีคาน ประทับใจในมุลลา ฮุสเซนมาก เขาจึงทูลพระบ็อบว่า “หากเป็นความประสงค์ของพระองค์ที่จะให้มุลลา ฮุสเซน ค้างด้วยคินนี้ ข้าพเจ้าพร้อมอนุญาตตัวข้าพเจ้าเองไม่มีความประสงค์อื่นใด เขาจะพักอยู่นานเท่าใดก็ได้ตามบัญชาของท่าน” นี่คือวิถีทางที่มุลลา ฮุสเซน ได้พำนักกับพระบ็อบในคืนวันที่สี่ของเทศกาลนอว์รูซหลังจากการประกาศศาสนาของพระองค์ และได้พำนักต่ออีกเก้าวันหลังจากวันนั้น

ระหว่างที่มุลลา ฮุสเซน อยู่กับพระบ็อบนั้น สานุศิษย์เดินทางมาเฝ้าที่คุมขังมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาได้รับการต้อนรับให้เข้าเฝ้าพระบ็อบในทันทีโดยปราศจากปัญหาหรือความยุ่งยากใดๆ ทั้งสิ้น พระบ็อบทรงตรัสกับมุลลา ฮุสเซน ถึงเหตุการณ์ที่ดีอย่างพิเศษหลายอย่างที่เกิดขึ้นในวันเวลาที่นาพิศวงเหล่านั้น ทำให้ความสุข ของมุลลา ฮุสเซนกลับคืนมา มุลลา ฮุสเซน ได้รับการชี้แนะหลายประการจากพระบ็อบ พระองค์ทรงตรัสให้เขาทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พระดำรัสสุดท้ายของพระองค์คือ “หลังจากที่เจ้าออกไปจากที่นี่แล้ว พวกเขาจะย้ายเราไปยังภูเขาอีกแห่งหนึ่ง ก่อนที่เจ้าจะถึงจุดหมายปลายทาง เจ้าจะได้ข่าวว่าเราได้ออกจากคุกมาห้คุณไปแล้ว”

มุลลา ฮุสเซนเริ่มออกเดินทางไปยังมณฑลมาชินดาร์อน ตามพระบัญชาของพระบ็อบ

ข่าวเกี่ยวกับการย้ายสถานที่คุมขังพระบ็อบเกิดขึ้นจริงๆ ใครบางคนจาก คุกมาห้คุณ รายงานต่อรัฐบาลว่าอาลี คาน มีความกรุณาต่อพระบ็อบมากเกินไป และจำนวนคนมาเข้าเฝ้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืนก็ทวีมากขึ้นเรื่อยๆ มีข่าวแม้กระทั่งว่า อาลี คาน ต้องการให้บุตรสาวของเขาสมรสกับพระบ็อบแต่พระบ็อบทรงปฏิเสธ ย่อมเป็นธรรมดาที่เมื่อนายกรัฐมนตรีอาคาซี ได้ทราบข่าวนี้ ปฏิบัติการของเขาคือการออกคำสั่งการให้ส่งพระองค์ไปยังคุกที่มีสภาพเลวร้ายกว่า นั่นคือ คุกป้อมเซห์ริค

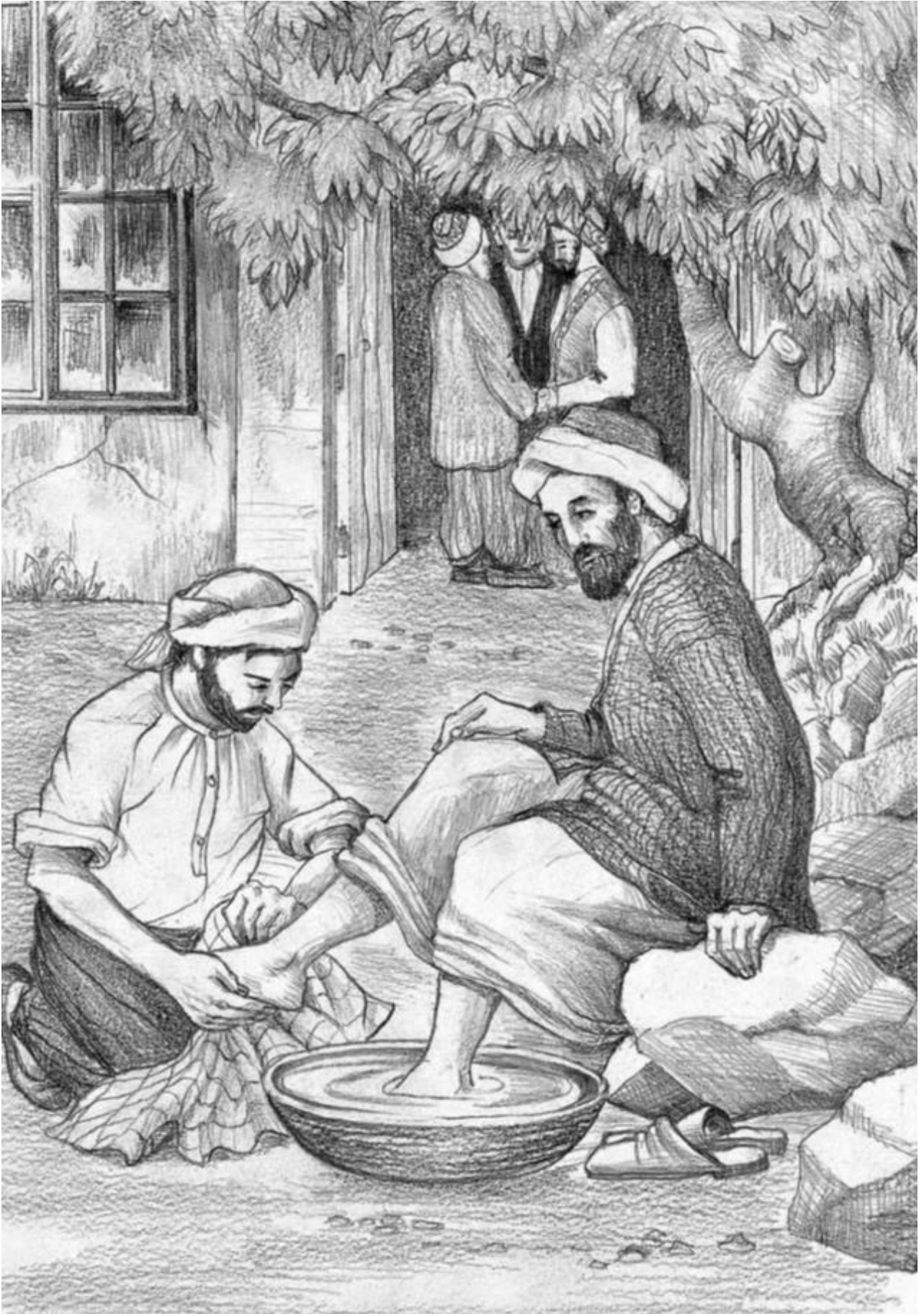
ระหว่างเดินทางไปยังมาชินดาร์อน มุลลา ฮุสเซน เดินทางผ่านหลายเมืองหลายหมู่บ้าน เขาหยุดที่ทุกเมืองทุกหมู่บ้านเพื่อรวบรวมบรรดาศาสนิกชนที่มีความจงรักภักดีมารวมตัวกันเพื่อส่งผ่านความรักและความปรารถนาดีจากพระบ็อบแก่พวกเขา และให้กำลังใจพวกเขาในการสอนและให้มีความมั่นคงในหนทางของพระองค์ ในกรุงเตหะราน เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มุลลา ฮุสเซน ได้รับโอกาสพิเศษด้วยการได้อยู่กับพระบาฮาอูลลาห์ในระยะเวลาสั้นๆ ซึ่งทำให้มุลลา ฮุสเซน ได้รับกำลังใจและพลังในการฟันฝ่าความยากลำบากในช่วงวันสุดท้ายแห่งชีวิตของเขา

บทที่ 7

จากกรุงเตหะราน มุลลา ฮุสเซน เดินทางตรงไปยังเมืองมาซินดารอน ซึ่งเป็นเมืองที่เขาจะพบว่าพระวณะที่พระบ็อบทรงตรัสไว้ก่อนหน้านั้นบรรลุผลเป็นจริง พระบ็อบทรงตรัสกับมุลลา ฮุสเซน ที่คุกมาห์คว่า ขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในมาซินดารอนจะเปิดเผยให้เขาได้เห็นและจะชี้แนะว่าเขาจะต้องทำงานอะไรต่อไปเพื่อศาสนา ที่มาซินดารอน มุลลา ฮุสเซน ได้ไปเยี่ยมโคดุตที่เมืองบอร์ฟูรุช เขาได้รับการต้อนรับจากโคดุตด้วยความรัก โคดุตพยายามอย่างดีที่สุดที่จะทำให้แขกของเขาได้รับความสะดวกสบาย เขาถึงกับล้างเท้าของ มุลลา ฮุสเซน ซึ่งเปื้อนฝุ่นและเป็นแผลพุพองจากการเดินทาง โคดุตให้มุลลา ฮุสเซน นั่งในตำแหน่งแขกที่ได้รับการจัดเลี้ยงเพื่อเป็นเกียรติ และแนะนำมุลลา ฮุสเซน กับศาสนิกชนคนอื่นๆ ด้วยความเคารพ

หลังรับประทานอาหารเสร็จและแขกทุกคนกลับกันหมดแล้ว มุลลา ฮุสเซน และโคดุตก็สนทนากันเป็นเวลานาน มุลลา ฮุสเซน เล่าให้โคดุตฟังเกี่ยวกับทุกสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจเมื่อยามที่เขาอยู่กับพระบ็อบ มุลลา ฮุสเซน กล่าวว่า “แต่พระองค์มิได้กำหนดทิศทางอย่างแน่นอนว่าข้าพเจ้าจะสอนศาสนาอย่างไรต่อไป พระองค์เพียงแต่ทรงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ที่มาซินดารอนขุมทรัพย์ที่ซ่อนเร้นอยู่จะเผยให้ข้าพเจ้าได้เห็นและข้าพเจ้าก็จะรู้ว่าตนเองต้องทำอะไรต่อไป พระวณะของพระองค์มีนัยที่ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้พบกับพระองค์อีกและข้าพเจ้าจะเสียสละตัวตนอันไร้ค่าของข้าพเจ้าในหนทางของพระองค์ พระองค์ทรงตรัสต่อข้าพเจ้าว่า “งานฉลองความเสียสละกำลังใกล้เข้ามาแล้ว จงลุกขึ้นและเตรียมรับมือ อย่าให้มีสิ่งใดมาขัดขวางเจ้าจากการบรรลุถึงซึ่งความสำเร็จในสิ่งที่ฟาไลชิตมาแก่เจ้า หลังจากเจ้าบรรลุถึงจุดหมายปลายทางแล้ว จงเตรียมรอรับเรา เพราะว่าเราจะตามเจ้าไปในไม่ช้า”

โคดุต ให้มุลลา ฮุสเซนอ่านข้อเขียนบางบท มุลลา ฮุสเซนอ่านตามนั้นและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตระหนักดีว่าผู้เขียนพระธรรมนี้ได้รับพระวณะจากพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ายอมรับความจริงอย่างไม่มีคำถามใดๆ ทั้งสิ้น” จากนั้นเขาก็หันไปมองโคดุตและทราบวาทัวโคดุตเองที่เป็นผู้เขียน เขาลุกขึ้นยืนทันทีและก้มศีรษะต่อหน้า โคดุตพร้อมกล่าวว่า “โคดุตเป็นขุมทรัพย์ที่ซ่อนเร้นที่พระบ็อบทรงสัญญาว่าข้าพเจ้าจะค้นพบ แม้ขณะนี้ พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้าจะถูกขังอยู่ในคุกที่ภูเขาเซตอาเซอร์ไบจาน แต่ ณ บัดนี้ แสงสะท้อนความรุ่งโรจน์ของพระองค์ปรากฏอยู่ตรงหน้าของข้าพเจ้า” นี่คือช่องทางที่มุลลา ฮุสเซน ตระหนักรู้ว่าโคดุต คือ นิมิตของพระบ็อบ นี่คือวิธีที่พระบ็อบทรงยกฐานะของผู้ช่วยของพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ในคุกซึ่งห่างออกไปเป็นระยะทางหลายร้อยกิโล ไม่มีพลังใดที่สามารถหยุดยั้งอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งก็คือพลาณภาพของพระผู้เป็นเจ้า

โคดสชำระเท้ามุลลา ฮุสเซนก่อนมี้อาหารเย็น

มุลลา ฮุสเซน พิเศษแตกต่างไปจากเยาวชนธรรมดา เขาได้รับการศึกษามาอย่างดี มีความรอบรู้อย่างกว้างขวางและมีคุณลักษณะนิสัยที่ดีงามอย่างยิ่งจนลูกศิษย์หลายคนของเขาคิดว่า พากันคิดว่ามุลลา ฮุสเซน นั้นแหละที่เป็น พระศาสดาตามพันธสัญญา คืบวันที่มุลลา ฮุสเซน ได้เข้าเฝ้าพระบ็อบเป็นครั้งแรกนั้น มุลลา ฮุสเซน ยังคิดว่าตนเองมีความเหนือกว่าพระบ็อบทางการศึกษา แต่เนื่องจากว่าเขามีใจที่บริสุทธิ์อย่างยิ่งและมีความเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งเขาจึงสามารถมองเห็นความงามอันบริบูรณ์ในองค์พระบ็อบแม้ว่าพระบ็อบจะทรงเป็นบุตรชายของพ่อค้าที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักในเมืองซีราชก็ตาม ภายหลังที่บาปิสตานิคนจำนวนมากเห็นว่ามุลลา ฮุสเซน มีความสำคัญมากจนเป็นรองจากพระบ็อบ มุลลา ฮุสเซนก็ยังคงธำรงไว้ซึ่งใจอันบริสุทธิ์เช่นนี้เขาจึงยอมรับว่าโคดุตล้ำเลิศกว่าตนเอง เราก็คือคนที่สามารถทำเช่นนี้ได้?

หลังจากที่มุลลา ฮุสเซน ได้อ่านข้อเขียนของโคดุตแล้ว เขายอมมอบตัวอย่างสมบูรณ์แก่โคดุต เขาสัญญากับโคดุตว่าเขาจะดำเนินรอยตามทุกอย่างและจะเคารพเชื่อฟังคำสั่งของโคดุต และจะทำทุกอย่างที่ทำให้โคดุต สะดวกสบายและปลอดภัย มุลลา ฮุสเซนรักษาสัญญาที่ให้ไว้นี้แก่โคดุตจนวาระสุดท้ายแห่งการพลีชีพของเขาเพื่อศาสนา

บทที่ 8

วันรุ่งขึ้นเมื่อแขกมาเยี่ยมมุลลา ฮุสเซน พวกเขาต่างประหลาดใจมากที่เห็น มุลลา ฮุสเซน คอยปรนนิบัติโคดุต ผิดกันกับคืนที่แล้วตอนที่พวกเขาอยู่ร่วมรับประทานอาหารค่ำที่มุลลา ฮุสเซน เป็นแขกที่ได้รับการจัดเลี้ยงเพื่อเป็นเกียรติโดยมีโคดุตคอยปรนนิบัติอยู่ไม่ห่าง แต่เช้าวันนี้มุลลา ฮุสเซนกลับเป็นฝ่ายให้โคดุต เป็นแขกผู้มีเกียรติ ส่วนตัวมุลลา ฮุสเซน เองเป็นฝ่ายปรนนิบัติโคดุต เมื่อแขกทุกคนมารวมตัวกัน คำแรกที่โคดุต กล่าวกับมุลลา ฮุสเซน ให้ทุกคนได้ยิน ก็คือ "ณ บัดนี้ท่านจะต้องลุกขึ้น จงไปพบกับซาเยดโดล-โอลามา ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวช จากนั้นจึงเดินทางต่อไปยังโคราซาน เมื่อถึงเมืองมาซฮาส จงสร้างบ้านที่เราจะอยู่และรับแขกได้ในเวลาเดียวกันที่นั่น ท่านจะเชิญผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ทุกคนมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ ส่วนเราจะเตรียมพวกเขาให้มารวมตัวกันเพื่อสอนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า"

มุลลา ฮุสเซน ไปพบซาเยดโดล โอลามา และพบกับเขาต่อหน้าลูกศิษย์เกี่ยวกับยุคใหม่ แต่นักบวชท่านนี้มองไม่เห็นความจริงและโทษมุลลา ฮุสเซน

มุลลา ฮุสเซน ละวางจากทุกสิ่งนอกจากพระผู้เป็นเจ้าแล้วออกเดินทางโดยมุ่งไปยังเมืองมาซฮาส ที่ติดไปเป็นเพื่อนในการเดินทางมีเพียงอย่างเดียวก็คือ ความคิดที่จะทำตามความปรารถนาของโคดุต และทำให้คำสัญญาที่เขาให้ไว้สัมฤทธิ์ผล

ทันทีที่มาถึงเมืองมาซฮาสเขาซื้อที่ดินและสร้างบ้านตามที่โคดุสสั่ง เขาตั้งชื่อบ้านนี้ว่าบาบิเยห์ ตาม พระนามของพระบ็อบ มุลลา ฮุสเซนกับโคดุสทำงานร่วมกันในการสอนบาบิจำนวนมากและส่งพวกเขาไปสอนในที่ต่างๆ จนทำให้เมืองมาซฮาสเต็มไปด้วยความตื่นเต้น หลังจากนั้นอีกสองสามเดือนโคดุส ก็ออกจากกลุ่มเพื่อไปรวม

ประชุมที่บาตาซ ส่วนมุลลา ฮุสเซน ยังคงสอนอยู่ที่เมืองมาซฮาสตามลำพัง คนจำนวนมากกลายเป็นศาสนิกชนของพระบ็อบซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่รัฐบาลและเหล่านักบวชพากันโกรธแค้นอีก แต่จำนวนบาบิ ศาสนิกชนในมาซฮาส ก็ยังคงทวีมากขึ้นอีกจนทำให้มุลลา ฮุสเซน ถูกทางการสั่งให้ออกนอกเขตเมือง

ก่อนที่ มุลลา ฮุสเซนจะออกจากมาซฮาส คนหลายร้อยคนมาล่ำลาเขาที่บ้านบาบิเยห์ ขอร่วมเดินทางไปด้วย ในกลุ่มคนที่มีทั้งมารดาที่มากับบุตร พี่ชายกับน้องสาว พวกเขาขอมุลลา ฮุสเซน ให้นำพาเพื่อร่วมเดินทางในหนทางอุทิศถวายความเสียสละแด่พระผู้เป็นเจ้า เมื่อถึงเวลาเดินทางคนสองร้อยสองคนก็พร้อมออกเดินทางไปกับเขา แต่ก่อนที่จะเดินทางออกจากมาซฮาส มีผู้นำศาสน์จากพระบ็อบมาส่งให้กับมุลลา ฮุสเซน ผู้นำศาสน์นำสิ่งของมาสองสิ่ง คือจดหมายและผ้าโพกศีรษะของพระบ็อบ ทั้งยังนำข่าวจากพระบ็อบมาด้วยว่า พระบ็อบได้ทรงตั้งสมัญญาซึ่งเป็นนามใหม่ที่ทรงพระราชทานแก่มุลลา ฮุสเซน ว่าซียิด อาลี ศาสน์นั้นระบุไว้ว่า มุลลา ฮุสเซนควรโพกศีรษะด้วยผ้าสีเขียวของพระบ็อบซึ่งเป็นเครื่องหมายประจำตระกูลของพระองค์ พระองค์ทรงขอให้มุลลา ฮุสเซน ถืองีต่านำหน้าและให้รีบไปช่วยโคดุสสาวกคนโปรดที่กำลังถูกกักกันตัวในบ้านของญาติและไม่สามารถออกไปสอนใครได้

ทันทีที่ได้รับข่าวนี้มุลลา ฮุสเซน ก็รวบรวมเพื่อนๆ จำนวนสองร้อยสองคน เขาชูธงสีดำขึ้น โพกศีรษะด้วยผ้าของพระบ็อบ ขึ้นม้าและออกคำสั่งให้เดินทาง เพื่อนศาสนิกชนติดตามกันไปด้วยความยินดี เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2391 (ค.ศ. 1848)

บทที่ 9

มุลลา ฮุสเซน และศาสนิกชนเดินทางไปตามเมืองและบอกทุกคนอย่างกล้าหาญเกี่ยวกับคำสอนสำหรับยุคใหม่ พวกเขาเชิญประชาชนให้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระบ็อบและชวนให้พวกเขาเดินทางไปช่วยโคดุส ระหว่างทางมุลลา ฮุสเซนหยุดพักที่เมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งเพื่อให้ทุกคนได้พักเป็นเวลาสามวัน วันที่สามเขาพูดกับศาสนิกชนร่วมทางว่า “หากมีใครในที่นี้ที่ไม่ได้เตรียมใจรับความทุกข์ทรมานอย่างแสน

สำหรับเพื่อศาสนาแล้ว ขอให้เขาหันหลังกลับบ้านไปเดี๋ยวนี้” มุลลา ฮุสเซน กล่าว ทวนประโยคคำเตือนนี้หลายครั้ง ทำยที่สุด เขากล่าวว่า “อีกไม่นาน เราและเพื่อน เจ็ดสิบสองคนจะต้องได้รับความทรมาณจนถึงแก่ความตายเพื่อพระผู้เป็นที่รัก หากท่านกลัวตายเพื่อศาสนา ท่านจะต้องออกจากกลุ่มนี้ทันที เพราะต่อจากนี้จะไม่มีโอกาสหนีอีกแล้ว” มุลลา ฮุสเซนวาดภาพอนาคตให้ศาสนิกชนในกลุ่มเห็นความน่ากลัว ศาสนิกชนจำนวนยี่สิบคนจึงตัดสินใจกลับบ้าน

ข่าวใกล้การมาถึงของมุลลา ฮุสเซน และเพื่อนศาสนิกชนแพร่กระจายไปทั่วเมือง บอร์ฟูรุช เซเยดโดลโอลามา มีความจงเกลียดจงชังมุลลา ฮุสเซน ตอนที่ มุลลา ฮุสเซนบอกเขาเกี่ยวกับพระบ็อบ ดังนั้น ทันทีที่เขาได้ข่าวนี้ เขารีบไปที่มัสยิดและประกาศเรียกชุมนุมศาสนิกชนชาวมุสลิมเมืองบอร์ฟูรุช จึงมารวมตัวกันในมัสยิดเพื่อฟังผู้นำของพวกเขา นักบวชคนนั้นขว้างผ้าโพกศีรษะของตนลงที่พื้น ฉีกคอเสื้อ และเริ่มพูดกับชุมชนดังนี้

“พวกเราจงลุกขึ้น “! ศัตรูของพระศาสดาโมฮัมหมัดกำลังย่างใกล้เข้ามาในเมืองแล้ว พวกเขาจะกวาดล้างทุกสิ่งที่เรารักในศาสนาอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ของเรา ถ้าเราไม่ร่วมกันต่อสู้ พวกเขาจะสังหารเราทั้งหมด มุลลา ฮุสเซนซึ่งเป็นหัวหน้าเหล่าฆาตกรเหล่านี้เคยเข้าชั้นเรียนของข้าพเจ้า เขาไม่สนใจว่าข้าพเจ้าพูดอะไรทั้งยัง สบประมาทข้าพเจ้าต่อหน้าลูกศิษย์คนอื่นด้วย และเมื่อข้าพเจ้าปฏิเสธเขา เขาก็บันดาลโทสะและกล่าวว่าเขาจะใช้กำลังบังคับให้ข้าพเจ้ายอมรับความคิดของเขาในอนาคต ขณะนี้เขากำลังมาแล้วและพลพรรคของเขาก็กำลังย่างเข้าใกล้ประตูเมืองด้วย เป็นหน้าที่ของชาวเมืองบอร์ฟูรุช ไม่ว่าจะหนุ่มสาวหรือคนชรา ชายหรือหญิง ที่จะต้องรวบรวมปืนทุกกระบอก มีดทุกด้าม ท่อนไม้และหินทุกก้อนเพื่อมาต่อสู้กับพวกชายฉกรรจ์ที่เป็นอันตรายเหล่านี้ พรุ่งนี้ตอนรุ่งสาง พวกท่านจะต้องสังหารมุลลา ฮุสเซน และพรรคพวกของมุลลา ฮุสเซน ให้หมดสิ้น

ชาวเมืองบอร์ฟูรุช กล่าวว่าพวกเขาจะถูกมุลลา ฮุสเซนสังหาร พวกเขาจึงเตรียมตัวต่อสู้ พวกเขาไม่รู้เลยว่ามุลลา ฮุสเซน และศาสนิกชนผู้ร่วมเดินทางต้องการแค่เดินทางผ่านเมืองนี้อย่างสงบและเพื่อบอกพวกเขาเกี่ยวกับการมาถึงของ พระศาสดาตามพันธสัญญาเท่านั้น พวกเขาเชื่อฟังผู้นำโดยปราศจากความคิดของตนเอง และเตรียมตัวเพื่อสังหารพวกเขาทั้งหมด

มุลลา ฮุสเซน ทราบล่วงหน้าแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้น เขารู้จักซาเยดโดล-โอลามาที่อยู่ในเมืองบอร์ฟูรุช เป็นอย่างดี และตระหนักดีว่าซาเยดโดล-โอลามา ชอบก่อปัญหาและความยุ่งยาก หัวหน้านักบวชคนนี้ริษยา มุลลา ฮุสเซน เพราะ มุลลา ฮุสเซน เป็นคนมีสติปัญญา สามารถพิสูจน์ให้เขาเห็นสถานะของพระผู้อยู่ในคำสัญญาของพระบ็อบได้ แต่ ซาเยดโดล-โอลามา เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูงและโหดร้าย เขาจึงไม่ชอบตามใคร เขาต้องการเป็นผู้นำเท่านั้น

ขณะที่ มุลลา ฮุสเซน และเพื่อนศาสนิกชนผู้ร่วมทางใกล้ถึงเมือง มุลลา ฮุสเซนสั่งการให้เพื่อนร่วมทางทุกคนทิ้งทุกอย่างที่พวกเขามีไว้เบื้องหลังยกเว้นม้าและดาบเท่านั้น มุลลา ฮุสเซน ทราบว่าชาวเมืองบาร์ฟูรุช จะคิดหวาดกลัวว่าเขาและบรรดาเพื่อนๆ จะสังหารและปล้นสะดมชาวเมือง เขาจึงกล่าวกับเพื่อนผู้ร่วมทางว่า "ขอให้พวกท่านโยนทรัพย์สินทิ้งไปเสีย เหลือไว้เพียงม้าและดาบเพื่อป้องกันตัวเท่านั้น ชาวเมืองจะได้เห็นว่าพวกท่านไม่มีความสนใจอยากได้ทรัพย์สินของใครเพราะแม้แต่ว่าตัวท่านเองก็ยังไม่มีความปรารถนาจะครองทรัพย์สินใดๆ ของตนเอง เช่นนี้แล้ว พวกเขาจะเห็นว่าท่านยิ่งจะไม่มี ความอยากได้ทรัพย์สินของคนอื่นเลย" มุลลา ฮุสเซน และพวกถูกโจมตีอย่างจู่โจมในระยะทางห้ากิโลก่อนถึงเมือง ชาวเมืองที่มีปืนเริ่มยิงใส่พวกเขา เพื่อนของมุลลา ฮุสเซนหกคนตกเป็นเป้าในทันที หนึ่งในนั้นร้องขอมุลลา ฮุสเซนว่า "ท่านผู้นำ พวกเราที่มากับท่านจนถึงที่นี่ได้มีเหตุจูงใจอื่นใดนอกจากจะอุทิศตนเพื่อศาสนา แต่ขอได้โปรดให้เราได้ป้องกันตัวเองเถิด"

แต่มุลลา ฮุสเซน กล่าวว่า "ยังไม่ถึงเวลา คนของเรายังมีจำนวนไม่ครบ" ขณะที่พูดอยู่นั้น กระสุนนัดหนึ่งเจาะทะลุร่างซียิด ริดา ทำให้เขาเสียชีวิตในทันที ซียิด ริดาเป็นบุรุษที่มีใจบริสุทธิ์และมีชีวิตที่เรียบง่าย เขาเป็นศาสนิกชนที่มีความเชื่อมั่นคนหนึ่งและเป็นเพื่อนสนิทที่คอยช่วยเหลือมุลลา ฮุสเซน ด้วยซียิด ริดาเคยเดินตามเคียงข้างมุลลา ฮุสเซน ในการเดินทางจากมาชฮาส เพื่อที่เขาจะสามารถตั้งรับเหตุร้ายที่เกิดอย่างกระทันหันกับมุลลา ฮุสเซน ได้อย่างทันท่วงที เมื่อ มุลลา ฮุสเซนเห็นสหายที่เขารักทรุดตัวล้มลง เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าและสวดมนต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของตน "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงเห็นความทุกข์ยากที่พวกเราประสบอยู่ และได้ทรงเห็นการต้อนรับที่เราได้รับจากประชาชนเหล่านี้ ที่พวกเราเดินทางมา พวกเรามีได้มีจุดมุ่งหมายใดนอกจากเพื่อสอนศาสนาตามวิถีแห่งสัจธรรม พระองค์ทรงมีพระบัญชาให้พวกเราปกป้องชีวิตของเราจากการทำร้ายของศัตรู เราขอปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ ณ บัดนี้ และขอต่อสู้เพื่อป้องกันตนเอง"

หลังจากที่ได้อธิษฐานดังนี้แล้ว มุลลา ฮุสเซน ชักดาบออกมาต่อสู้ป้องกันตนเอง เขาชี้ม้าฝ่าเข้าไปในฝูงชนอย่างปราศจากความกลัวมุลลา ฮุสเซน เป็นคนบอบบางและไม่ค่อยแข็งแรง มือของเขาสิ้นเวลาเขียนหนังสือ แต่ในวันนั้น เขาแสดงพลังอันมหาศาลซึ่งมีเพียงพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่ทรงประทานให้แก่เขาได้ เขาไล่ตามติดคนที่สังหารซียิด ริดา เพื่อนรักของเขา ทหารคนนั้นวิ่งหลบไปซ่อน แต่มุลลา ฮุสเซน ชี้ม้าตามเขาไป ทหารคนนั้นหลบอยู่หลังต้นไม้และพยายามป้องกันตัวด้วยการยิงปืน แต่มุลลา ฮุสเซนควมม้าพุ่งไปข้างหน้า ใช้มีดดาบฟันไปที่ลำต้นของต้นไม้ นั่น แรงของดาบเหวี่ยงไปตัดลำกล้องปืนแล้วเลยไปตัดร่างของทหารที่ทำร้าย ทำให้ต้นไม้ ลำกล้องปืน และร่าง ทั้งหมดนี้ขาดสะบั้นเป็นเศษหักชิ้น และร่วงตกลงบนพื้นด้วยคม

ของการฟื้นด้วยดาบเพียงครั้งเดียว ดูเหมือนเหลือเชื่อที่ชายคนเดียวจะทำเช่นนี้ได้ แต่นี่คือความจริง

เมื่อประชาชน ชายหญิงในเมืองบาร์ฟูรุช เห็นพลังและความกล้าหาญของ มุลลา ฮุสเซน พวกเขาทิ้งปืนและหนีเอาชีวิตรอด ในช่วงที่สับสนวุ่นวายนี้เองที่มุลลา ฮุสเซนหายตัวไป บรรดาศาสนิกชนที่เดินทางมาด้วยต่างเร่งฝีเท้าสู่ บาร์ฟูรุช เพื่อตามหามุลลา ฮุสเซน

มุลลา ฮุสเซน ซี่มำเข้าเมืองตรงไปยังบ้านของ ซาเยดโดล โอลามา เขาซี่มำวนรอบบ้านอยู่สามรอบและในขณะเดียวกันก็ส่งเสียงร้องเรียกพร้อมกล่าวว่า "คนซี่ซลาดงออกมาจากบ้าน ท่านบีบบังคับให้ชาวเมืองทำศึกสงครามศักดิ์สิทธิ์กับเรา แต่ตัวท่านกลับหลบซ่อนอยู่ในบ้านของตัวเอง ท่านไม่ทราบหรือว่าคนที่ประกาศทำสงครามศักดิ์สิทธิ์นั้น ตัวของเขาเองจะต้องซี่มำนำพลพรรคเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองนั้นมีความกล้าหาญและแข็งแกร่งเพียงใด? งงออกมาจากบ้านเดี๋ยวนี้!"

แต่ซาเยดโดล โอลามาไม่ยอมออกมาจากบ้าน เมื่อเพื่อนศาสนิกชนเดินทางมาถึงบ้านนี้ พวกเขาพบ มุลลา ฮุสเซน นั่งอย่างสงบบนหลังม้า เขาไม่ได้รับอันตรายและกำลังรอการมาสมทบของพวกเขา ทุกคนมีความดีใจที่พบ มุลลา ฮุสเซน แต่ละคนจึงจูบที่เท้าของเขาในขณะที่เขายังนั่งบนหลังม้า

เมื่อประชาชนวิ่งกลับมาที่เมือง พวกเขาส่งเสียงร้องหา " สันติภาพ สันติภาพ!" ตกเย็นวันนั้น มุลลา ฮุสเซน กล่าวกับฝูงชนว่า " โอ้ บรรดาศาสนิกชนของ พระศาสดา โมฮัมหมัด เหตุใดพวกท่านจึงลุกขึ้นต่อต้านพวกเรา? เหตุใดพวกท่านจึงพยายามทำให้เราเลือดตกยางออก? ท่านคิดหรือว่าถ้าทำแบบนี้แล้วจะเป็นที่ยอมรับจากพระผู้เป็นเจ้า? พวกเราเคยพูดหรือว่าศาสนาของท่านไม่เที่ยงแท้? นี่หรือคือความเมตตากรุณาที่พระศาสดาโมฮัมหมัดประสงค์ให้พวกท่านแสดงต่อผู้ที่ไม่ได้มีความเชื่อเดียวกันกับพวกท่าน? พวกเราทำอะไรผิดหรือ ถึงทำให้พวกท่านพยายามสังหารเรา? คิดดูสิ ข้าพเจ้ามีแค่ดาบเล่มเดียว แต่ก็สามารถต้านกับลูกกระสุนนับพันนัดที่ท่านยิงใส่แต่ลูกกระสุนก็มีได้ถูกเราหรือม้าของเรา ที่เราได้รับก็คือรอยถลอกบนใบหน้าแค่เล็กน้อยเท่านั้น ท่านทราบไหมว่านี่มีความหมายว่าอะไร? ความหมายคือพระผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องข้าพเจ้าจากอันตรายที่มาจากรอบด้าน เพื่อเปิดตาของพวกท่านให้ได้เห็นว่าศาสนาของเรามาจากพระผู้เป็นเจ้า"

แม้ว่าประชาชนชาวเมืองบาร์ฟูรุชจะร้องหาสันติภาพ แต่เย็นวันเดียวกันนั้น เขาและบรรดาเพื่อน ศาสนิกชนก็มิได้รับขนมปังและน้ำดื่ม เมื่อพวกเขาถูกปฏิเสธความช่วยเหลือทุกอย่างจากชาวเมืองมุลลา ฮุสเซน และบรรดาเพื่อนๆ ปิดประตูสถานที่ที่พวกเขาอาศัยหลับนอนในคืนวันนั้นและมอบตนเองไว้ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า

เมื่อถึงเวลาสวดมนต์เย็น เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในประเทศมุสลิมที่จะมีคนขึ้นไปบนที่สูงและประกาศให้ศาสนิกชนสวดมนต์ มุลลา ฮุสเซน ขอให้หนึ่งในบรรดาศาสนิกชนขึ้นไปบนหลังคาบ้านและห้องบทสวดมนต์ตอนเย็น ทุกคนในที่นั้นต่างทราบดีว่าถ้าเขาปีนขึ้นไปหลังคาเขาอาจเสียชีวิตเพราะใครบางคนใน เมืองบาร์ฟูรูซอาจยิงเขาร่วงลงมา แต่เพราะว่าพวกเขามีความรักในศาสนา มาก หลายคนจึงอาสาสมัครที่จะขึ้นไปห้องบทสวด คนแรกคือเยาเวน ทันทีที่เขาท่องคำแรก เขาก็ถูกยิงตกลงมา มุลลา ฮุสเซน กล่าวว่า "ขอให้อีกคนหนึ่งอาสาขึ้นไป ห้องบทสวดมนต์ต่อ" ชายหนุ่มคนหนึ่งอาสาขึ้นไปห้องบทสวดมนต์บนหลังคาเดียวกันกับที่เยาเวนคนนั้นร่วงลงมา แล้วเขาก็ถูกยิงตกลงมา จากนั้นก็มีอีกคนหนึ่งซึ่งก็ถูกยิงในขณะที่สวดมนต์เช่นกัน เมื่อคนที่สามถูกฆ่าตายแล้ว มุลลา ฮุสเซน เปิดประตูรั้วบ้านแล้วกระโดดขึ้นหลังม้า จากนั้นเขาก็เรียกรวมพล แล้วทั้งหมดก็ขี่ม้าออกไปสู้กับศัตรู ภายในสองสามนาทื่ บางคนในฝูงชนชาวเมืองถูกสังหารหรือไม่ก็วิ่งหนีไป ถนนในเมืองบาร์ฟูรูซ เต็มไปด้วยศพ นับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระผู้เป็นเจ้ามีชัยเหนือศัตรูของพระองค์

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ ซาเยดโดล-โอลามา ซึ่งเป็นชนวนของปัญหาและความยุ่งยากนี้แสดงให้เห็นวิธีที่พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ทรงลงโทษผู้ที่ขัดพระประสงค์ของพระองค์ ดังนี้ : ซาเยดโดล-โอลามา ล้มป่วยด้วยโรคร้าย แม้เขาจะสวมผ้าขนสัตว์หนาๆ และก่อไฟในห้องตลอดเวลา แต่เขายังคงหนาวจนสิ้นด้วยความเย็น ในขณะที่เดียวกัน ไข้ของเขาสูงจนร่างกายแห้งและกระหายน้ำอย่างไม่หยุด ในไม่ช้า เขาก็ถึงแก่ความตายในบ้านของเขาซึ่งสร้างไว้อย่างสวยงาม ไม่มีใครอยู่ในบ้านนั้นต่อและไม่มีใครดูแล หลังจากที่เขาสิ้นชีวิต สุดท้ายบ้านหลังนั้นก็พังลงและชาวเมืองก็เริ่มนำขยะและเศษของที่ไม่ใช้แล้วมาทิ้งลงในสนามรอบบ้าน เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันดีจนถึงปัจจุบัน ถ้าคนมีเรื่องทะเลาะกัน เขาก็จะพูดใส่หน้ากันว่า " ขอแข่งให้บ้านของท่านลงพินาศเหมือนของซาเยดโดล โอลามา"

มุลลา ฮุสเซน และเพื่อนร่วมทางเดินทางออกจากเมืองบาร์ฟูรูซ ในวันรุ่งขึ้น มุลลา ฮุสเซนรวมพลในตอนเช้าตรู่ และกล่าวกับพวกเขาว่า การเดินทางของพวกเขาใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว เขาสังเกตว่าเพื่อนในกลุ่มบางคนกำลังถือสิ่งของของศัตรู เขาจึงสั่งให้ทิ้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง เขากล่าวว่า "เงื่อนไขสำคัญคือ เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ท่านจะไม่มีอะไรในครอบครองเลยยกเว้นดาบและม้า" จากนั้น เขาก็เดินนำหน้าเพื่อนร่วมทางจนถึงปูชเนียสถานแห่งหนึ่ง เป็นอาคารเล็กๆ ซึ่งบรรจุหลุมฝังศพของนักบุญมุสลิมท่านหนึ่งที่มีนามว่า เซค ทาบาชี

บทที่ 10

คืนก่อนหน้าที่มุลลา ฮุสเซนจะเดินทางมาถึงปูชเนียสถานที่บรรจุหลุมฝังศพของ เซค ทาบาชี ผู้ดูแลปูชเนียสถานฝันว่า อิหม่ามฮุสเซน ซึ่งเป็นอิหม่ามที่สืบสายโลหิตมา

จากพระศาสดาโมฮัมหมัดได้มาที่ ปุชเนียสถานแห่งนี้พร้อมกับทหารเจ็ดสิบสองคน และเพื่อนร่วมทางอีกจำนวนมาก นอกจากนี้เขายังฝันอีกด้วยว่า ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ได้มาพักที่ปุชเนียสถานแห่งนี้และร่วมมือกันต่อสู้ศัตรูหลายครั้งและ ประสบชัยชนะ เหตุการณ์สำคัญที่ปรากฏในความฝันก็คือ องค์พระศาสดาเองก็ทรงเสด็จมาที่ปุชเนียสถานแห่งนี้และพระราชทานพระพรแก่เหล่าผู้ที่มาชุมนุมกันด้วย ต่อมาภายหลังพบว่าการประชุมกันนี้เกิดขึ้นจริง

เมื่อมุลลา ฮุสเซนเดินทางมาถึงปุชเนียสถานในวันรุ่งขึ้น ผู้ดูแลปุชเนียสถานจำได้ในทันทีว่าเขาคือ อิหม่ามฮุสเซนในฝัน เขาน้อมกายลงแทบเท้าของมุลลา ฮุสเซน และจูบด้วยความเคารพรัก และได้เข้าร่วมกลุ่มเดินทางของมุลลา ฮุสเซน แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ถูกสังหารโดยศัตรูในการต่อสู้

มุลลา ฮุสเซน ตัดสินใจสร้างป้อมรอบปุชเนียสถานเซค ทาบาชี แห่งนี้ในวันเดียวกันกับที่มาถึงเพื่อปกป้องเหล่าพลพรรคจากศัตรู ดังนั้น เขาจึงมอบแบบก่อสร้างป้อมแก่มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ ซึ่งเป็นผู้ก่อสร้างบ้านบาบีเยห์ มุลลา ฮุสเซนเริ่มรวบรวมสิ่งที่จะก่อสร้างป้อม แต่ตกเย็นวันนั้น ยังไม่ทันจะมีการลงมือก่อสร้าง นักขี่ม้าจำนวนมากก็เดินทางมาถึงและเริ่มการต่อสู้ บรรดาผู้ที่เดินทางร่วมกับมุลลา ฮุสเซน ไม่ยอมเสียเวลา พวกเขาเปล่งเสียงร้องว่า ‘ยา ซาเฮโบซ-ซามาน!’¹¹ และช่วยกันขับไล่กลุ่มนักขี่ม้าไปภายในไม่กี่นาที

มุลลา ฮุสเซน สั่งการให้ก่อสร้างป้อมในทันที ช่วงสองสามวันต่อมา พวกเขาก็ถูกโจมตีอีกสามครั้ง แต่ทุกครั้งพวกเขาสามารถขับไล่ศัตรูออกไปได้และเริ่มเดินหน้าสร้างป้อม ทันทีที่สร้างป้อมเสร็จ มุลลา ฮุสเซน ก็ได้ข่าวว่า พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงเสด็จมาถึงหมู่บ้านใกล้เคียงแล้ว พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสว่า พระองค์จะทรงเสด็จมาเยี่ยมพวกเขาในช่วงบ่ายวันนั้นและให้ทุกคนเป็นแขกรับเชิญของพระองค์ในตอนเย็นวันนั้นด้วย

คุณลองจินตนาการดูซิว่า หัวใจของมุลลา ฮุสเซน จะเปี่ยมสุขมากเพียงใดที่จะได้เป็นแขกของพระบาฮาอุลลาห์? คุณยังจำความฝันที่ผู้ดูแลปุชเนียสถานได้ใช้ไหม? ตอนที่พระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเสด็จลงมาพระราชทานพระพรแก่ป้อมเซค ทาบาชี ไม่มีสิ่งใดที่ผิดไปจากแผนของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

ทันทีที่มุลลา ฮุสเซน ทราบว่าพระบาฮาอุลลาห์กำลังจะทรงเสด็จมา มุลลา ฮุสเซน ขอให้ทุกคนช่วยกันทำความสะอาดป้อมเพื่อพร้อมรับเสด็จ มุลลา ฮุสเซนก็ช่วยพวกเขากวาดถู ปุชเนียสถานแห่งนี้ด้วย เขาพรมน้ำบนพื้นรอบๆ ปุชเนียสถานเพื่อกันมิให้ฝุ่นฟุ้งขึ้นมา และเมื่อพระบาฮาอุลลาห์ทรงเสด็จมาถึงมุลลา ฮุสเซนก็สวมกอด

¹¹ ซ้ำแต่พระผู้เป็นนายแห่งยุคสมัย

พระองค์ด้วยความรักและความอ่อนโยนอย่างมากจนทำให้ทุกคนพิศวงว่า บรุษที่ชื่อ บาฮาอุลลาห์นี้แท้จริงแล้วเขาคือใคร? เหตุใด มุลลา ฮุสเซน จึงให้ความสำคัญและความเคารพอย่างสูงเช่นนี้ คุณคงเห็นแล้วว่า ณ ช่วงเวลานั้นยังไม่มีใครทราบว่ พระบาฮาอุลลาห์คือใคร ความรักของพวกเขาเขายังคงอยู่ที่พระบ็อบ ไม่มีใครอื่นนอกจากพระบ็อบ แต่เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ทรงเริ่มตรัสกับพวกเขา พวกเขาก็เป็นประจักษ์พยานว่าพระองค์ทรงความล้ำเลิศเพียงใด กระนั้นก็ตาม ยังไม่มีใครตระหนักว่าพระองค์จะทรงเป็นพระศาสดาอีกพระองค์หนึ่งจากพระผู้เป็นเจ้าของเขา

ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์กำลังทรงเยี่ยมป้อมอยู่นั้น พระองค์ทรงตรวจดูงาน ทรงตรัสว่า พระองค์ทรงมีความพอพระทัยกับทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งยังทรงอธิบายบางอย่างแก่ มุลลา ฮุสเซน เพื่อช่วยให้เพื่อนที่ร่วมเดินทางมาด้วยความสบายและปลอดภัย จากนั้น พระองค์ทรงตรัสว่า "มีอีกอย่างหนึ่งที่ป้อมและเพื่อนศาสนิกชนที่ร่วมเดินทางมาต้องมีคือโคดฺส" พระบาฮาอุลลาห์ทรงตระหนักว่า ทุกอย่างจะเรียบร้อยสมบูรณ์ถ้ามีโคดฺสอยู่ด้วย พระองค์จึงทรงบัญชาให้มุลลา ฮุสเซน ส่งมุลลา มีร์ดี และชายอีกหกคนไปยังเมืองซารี เพื่อยืนคำขาดให้ปล่อยตัวโคดฺสที่ขณะนั้นถูกกักกันอยู่ในบ้านของญาติคนหนึ่งของเขา

ก่อนที่พระบาฮาอุลลาห์จะเสด็จออกไปจากป้อมนี้ พระองค์ทรงให้ทุกคนเชื่อมั่นว่า "ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่ป้อมทาบาศี พวกเขาจะต้องอดทนและยอมรับสิ่งใดก็ตามที่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระผู้ทรงอำนาจ" "ถ้ามีอันต้องเป็นไป พระองค์ก็จะทรงให้เป็นไปตามนั้น" พระองค์ทรงตรัสเสริมด้วยว่า "เราจะมาพบกับเจ้าอีก ณ ที่เดียวกันนี้ และจะช่วยเหลือพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายได้รับเลือกจาก พระผู้เป็นเจ้าของเขาให้เป็นทหารกองหน้าผู้นำกองทัพและเป็นผู้สถาปนาศาสนาของพระองค์" แท้จริงแล้ว กองทัพของพระองค์จะเป็นผู้มีชัย "ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ชัยชนะจะเป็นของพวกเจ้า เป็นชัยชนะที่สมบูรณ์ เบ็ดเสร็จและแน่นอน" หลังจากที่ทรงดำรัสเสร็จ พระองค์ก็ทรงเดินทางออกจากป้อมและทรงกลับไปยัง กรุงเตหะราน

บทที่ 11

ก่อนที่โคดฺสจะเดินทางมาถึงป้อม มุลลา ฮุสเซนประกาศรวมเพื่อนศาสนิกชนและบอกพวกเขาว่าโคดฺส กำลังเดินทางมาสมทบ เขาบอกด้วยว่าทั้งพระบ็อบและ พระบาฮาอุลลาห์ทรงต้องการให้โคดฺสอยู่ที่นั่นด้วย และพวกเขาทั้งหมดจะต้องปฏิบัติต่อโคดฺสเสมือนเขาเป็นองค์พระบ็อบเอง มุลลา ฮุสเซน กล่าวว่า "ส่วนเรา พวกท่านจะต้องคิดว่าเราเป็นผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยของโคดฺส พวกท่านจะต้องเคารพโคดฺสอย่างบริบูรณ์ จนแม้ว่าโคดฺส สั่งการให้ท่านสังหารเรา พวกท่านก็จะต้องเคารพเชื่อฟังโดยปราศจากการลังเลใจ เพราะถ้าท่านซัดซาละล้าละล้ง พวกท่านก็จะได้ชื่อว่าไม่มีความจริงใจต่อศาสนาของท่าน พวกท่านจะต้องไม่พูดกับเขาจนกว่าเขาจะเชื่อเชิญ

ให้ท่านพูด พวกท่านจะต้องสละความปรารถนาและความประสงค์ส่วนตัว ทำตามแผนและคำบัญชาของเขา พวกท่านจะต้องปฏิบัติตนในลักษณะที่จะทำให้เรามีความภาคภูมิใจในตัวเจ้า”

เมื่อมีคนแฉ่งข่าวมาบอกว่าโคดุดจะเดินทางมาที่ป้อม มุลลา ฮุสเซนกระโดดขึ้นด้วยความดีใจและนำเพื่อนศาสนิกชนที่ร่วมทางประมาณหนึ่งร้อยคนไปพบกับเขา มุลลา ฮุสเซนให้แต่ละคนถือเทียนสองเล่มที่มีมือ ข้างซ้ายและขวา มุลลา ฮุสเซนเป็นผู้จุดเทียนเหล่านั้น และแล้วทุกคนก็ออกเดินเข้าป่าในคืนวันนั้น พวกเขาพบ โคดุดในป่าละเมาะและสองทางให้เขาเดินกลับไปยังป้อม ในระหว่างทาง พวกเขาพร้อมใจกันท่องบทสวดมนต์เป็นทำนองเพลงว่า “พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของ พระผู้เป็นนายแห่งเทพยดาและจิตวิญญาณ พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ของข้าพเจ้า”

เมื่อโคดุดเดินทางถึงป้อมแล้ว คำแรกที่เขากล่าวถึงก็คือ คำพยากรณ์ใน พระคัมภีร์ โกรอ่านเกี่ยวกับพระศาสดาตามพันธสัญญา จากนั้นเขากล่าวถึง พระบาฮาอุลลาห์อย่างตรงไปตรงมาแบบไม่อ้อมค้อม และถาม มุลลา ฮุสเซน เกี่ยวกับพระองค์ มุลลา ฮุสเซน บอกโคดุดว่าถ้าเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ พระบาฮาอุลลาห์จะทรงเสด็จกลับมาที่ป้อมภายหลัง

นับจากนี้เป็นต้นไป ชีวิตของมุลลา ฮุสเซน เป็นเพียงแค่นรับใช้ของโคดุด ไม่ว่าโคดุดให้เขาทำอะไร เขาก็จะลงมือปฏิบัติด้วยความสุขุขหรรษา โดยปราศจากคำถามใดๆ ทั้งสิ้น หลายๆ คืน มุลลา ฮุสเซน จะเดินลาดตระเวนรอบๆ ที่ที่ โคดุดนอน และเขาจะท่องบทสวดมนต์บทพิเศษแก่โคดุด มุลลา ฮุสเซนเล่าว่า เขาบอกกับเพื่อนคนหนึ่งซึ่งกำลังสวดมนต์อยู่เงียบๆ ว่า อย่าเสียเวลาไปกับการตั้งคำถามเกี่ยวกับความหมายของคำสวดเหล่านั้น แต่จงลุกขึ้นมาและพยายามเป็น ผู้สละชีพเพื่อศาสนาร่วมกับเขา เพราะ “จะทำให้ท่านสามารถเข้าใจความลับของทุกสิ่งที่ยังซ่อนเร้นจากสายตาของท่านเมื่อถึงปี '80 คือปี พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863)¹² ซึ่งเป็นปีที่ พระบาฮาอุลลาห์ทรงประกาศศาสนาต่อโลก เจตนารมณ์และความรู้ของ มุลลา ฮุสเซน สูงส่งมากจนเขาสามารถวาดล้างความกลัวให้ออกไปจากใจของทุกคนได้ในทันที

มีเหตุผลมากมายหลายข้อในช่วงหลายสัปดาห์ข้างหน้าที่จะทำให้เพื่อนศาสนิกชนร่วมทางของมุลลา ฮุสเซน และโคดุดคลายความหวาดหวั่นและความสงสัย ซาเยด โดล-โอลามา ต้องการสังหารบาปีศาสนิกชนทั้งหมด และประชาชนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ใกล้ป้อมก็จะไม่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือพวกเขา มีบางคนที่ยังช่วยแต่พอক্ষัตริย์ ซาห์สังหารมาปราบ ขนบปังและเสบียงที่จะส่งไปยังป้อมก็ถูกตัดขาด และต่อมาน้ำก็ถูกตัดด้วย บาปีศาสนิกชนถูกโจมตีหลายครั้ง หลายคนเสียชีวิตขณะป้องกันป้อม

¹² ปฏิทินมุสลิมปี 1280 (สิงห์ '80 แทน) และตรงกับปฏิทินคริสต์ศักราช ปี (ค.ศ. 1863-4 (พ.ศ. 2406)

เจ้าชาย มีร์ติ โกลี มีร์ชา นำกองทหารมาที่ป้อม พระองค์ส่งข่าวมาถามมุลลา ฮุสเซน ถึงเหตุผลที่ต้องสร้างป้อม มุลลา ฮุสเซนทูลตอบเจ้าชายว่า “เราไม่มีความคิดที่จะต่อสู้กับรัฐบาล ความเชื่อของเราเป็นความศรัทธาในศาสนา และเรากำลังถูกโจมตีโดยประชาชนที่ถูกชักจูงโดยรัฐมนตรีกระทรวงศาสนา เราสามารถพิสูจน์กับผู้ใดก็ได้ว่าศาสนาของเราคือสวรรค์จากพระผู้เป็นเจ้า ถ้าท่านต้องการทราบความจริง จงนำเหล่าผู้นำศาสนาจากเมืองซารีและ บาร์ฟูรูช มาที่ป้อมนี้ เราจะพิสูจน์ทุกอย่างที่กล่าวถึงไว้ในพระคัมภีร์ไกรอ่าน ขอให้องค์เจ้าชายทรงตัดสินเอาเองว่าศาสนาของเราจริงหรือเท็จ”

(ต่อมาภายหลัง พระบาฮาอูลลาห์ทรงสอนว่า “ไม่อนุญาตให้ใช้ดาบตัดสินข้อขัดแย้งทางศาสนา ที่จริงแล้ว บาไฮศาสนิกชนไม่ใช้อาวุธทุกชนิดเว้นเสียแต่ว่าเป็นข้อบังคับจากรัฐบาล แต่ในช่วงยุคของพระบ๊อบ อนุญาตให้ใช้อาวุธป้องกันตัว)

แทนที่จะนำเหล่าผู้นำศาสนามาพิสูจน์ข้อเท็จจริง เจ้าชายกลับโจมตีป้อม

โคดุดซึ่งตามติดด้วยมุลลา ฮุสเซน ส่งสัญญาณให้บาปีศาสนิกชนที่ร่วมทางจำนวนสองร้อยสองคนว่า “โอ วีรบุรุษของพระผู้เป็นเจ้า จงขึ้นม้า” พวกเขาขี่ม้าตรงไปยัง วาส-คัส ซึ่งเป็นที่เจ้าชายตั้งค่ายทหาร แม้ว่าศัตรูจะพยายามหยุดยั้งพวกเขา แต่บาปีศาสนิกชนกลับขี่ม้าฝ่าตะลุยเข้าไปได้ตลอดเหมือนไม่มีใครขวางทางเลย มุลลา ฮุสเซน ขี่ม้านำทางไปทางขวา มุ่งตรงไปยังประตูรั้ว สุเขตพระราชฐานของเจ้าชาย เจ้าชายมีความหวาดกลัวจนถึงกับกระโดดออกมาทางหน้าต่างด้านหลังและวิ่งหนีโดยปราศจากรองพระบาท บรรดาผู้ที่อารักขาพระองค์ก็วิ่งหนีด้วย เจ้าชายอีกสองพระองค์ทรงถูกสังหารในขณะที่สู้รบ บาปีศาสนิกชนพบกรุสมบัติที่เต็มไปด้วยเงินและทอง แต่พวกเขามีได้แต่ต้องสิ่งมีค่าเหล่านั้น เท่าที่พวกเขาเข้าไปก็คือดินปืนและดาบคู่ใจของเจ้าชาย ดาบเล่มนี้ถูกส่งต่อให้แก่มุลลา ฮุสเซน

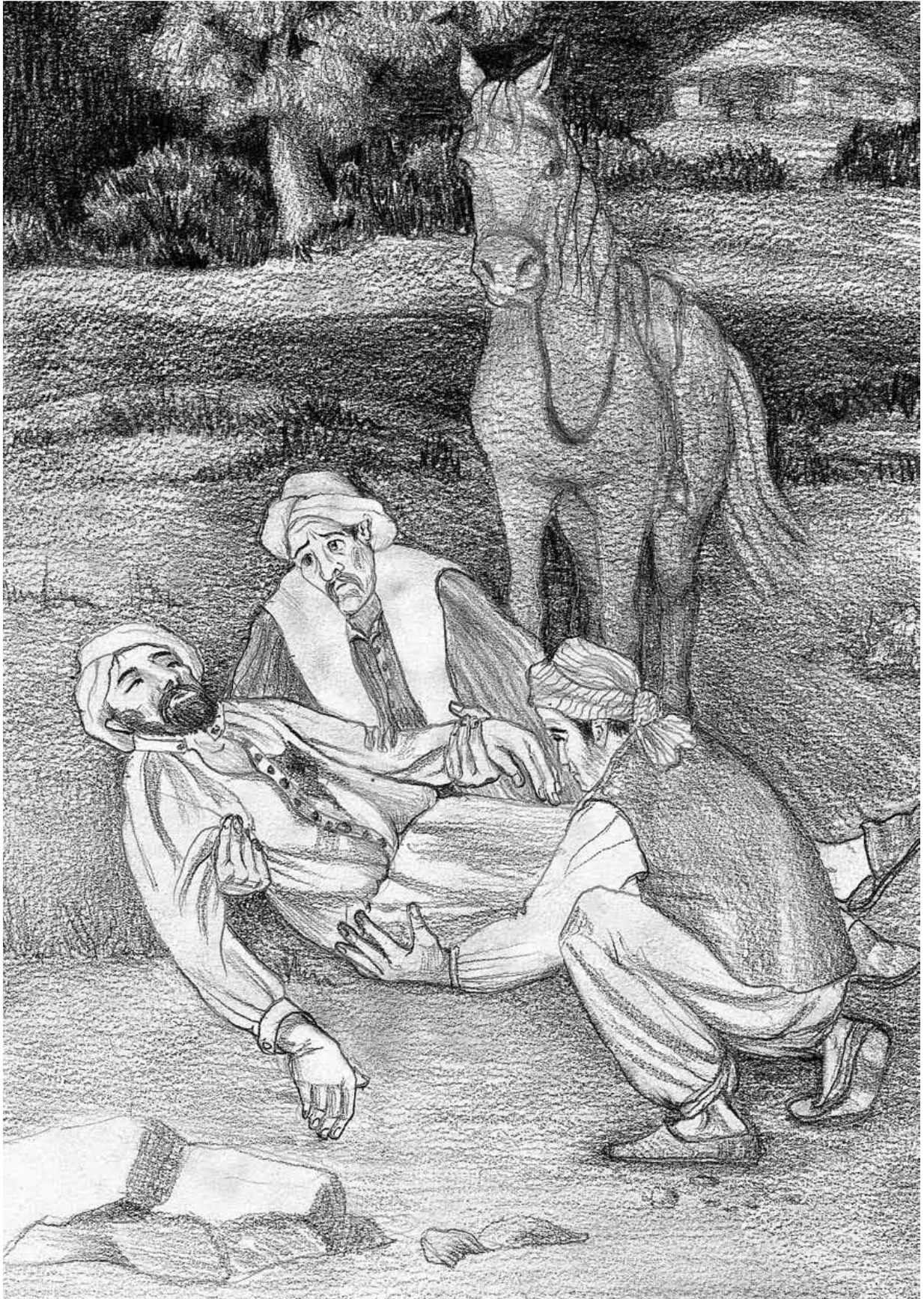
ขณะที่บาปีศาสนิกชนกำลังจัดกำลังในสนามต่อสู้ มุลลา ฮุสเซนเฝ้าระวังศัตรูจากการถูกโจมตีซ้ำอีกทันใดนั้น ศัตรูก็ขี่ม้าตรงเข้ามาหากลุ่มบาปีอีก บรรดากองกำลังของศาสนิกชนตะโกนร้องว่า “ ยา ซาเฮโบซ-ชามาน ” มุลลา ฮุสเซน ขี่ม้าไปทางหนึ่ง ส่วนโคดุด และพองเพื่อนบาปีศาสนิกชนไปอีกทางหนึ่ง ความแข็งแกร่งและความกล้าหาญในด้านการใช้มีดดาบของมุลลา ฮุสเซน ซึ่งเป็นที่เลื่องลือจนทำให้ศัตรูหันไปเล่นงาน โคดุดแทน ทันใดนั้นกองกำลังทหารยิงปืนนับพันนัด แต่มีนัดหนึ่งที่พุ่งไปถากปากของโคดุด ทันทีที่มุลลา ฮุสเซน ได้ยินเสียงปืน เขาหันม้าไปยังทิศทางของโคดุด เพื่อจะช่วยเหลือเขา เมื่อมุลลา ฮุสเซน เห็นโคดุด ได้รับบาดเจ็บ มีเลือดหยดออกมาจากปากของเขามุลลา ฮุสเซน ยกมือขึ้นหมายจะตีกอกขกหัวของตัวเอง แต่โคดุด ห้ามเขาไว้ เหตุการณ์นี้ทำให้พลังของมุลลา ฮุสเซน เพิ่มขึ้นอย่างที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน เขาถือดาบของโคดุด ในมือหนึ่ง ดาบของเจ้าชายในอีกมือหนึ่ง เขา

ควงดาบทั้งสองเล่มเข้าสนามการต่อสู้โดยมีพลพรรคศาสนิกชนจำนวนร้อยสิบคนตามติดมาข้างหลัง มุลลา ฮุสเซน ต่อสู้อย่างหนักและมีชั้นเชิง ภายในเวลาสามสิบนาที กองทหารของเจ้าชายก็ถูกตีแตกและพากันเผ่นหนีไป

พระเจ้าซาร์ ประหลาดใจมากกับข่าวการพ่ายแพ้ของเจ้าชาย ดังนั้น พระองค์จึงทรงส่งอีกกองทหารหนึ่งกองมาช่วยหนุน กองทหารสร้างกำแพงล้อมรอบป้อมทาบาศี ถึงเจ็ดชั้น เมื่อบาปิสตินิกชนขาดน้ำกินน้ำใช้ มุลลา ฮุสเซน สั่งการให้กองกำลังบาปิสตินิกชนขุดบ่อน้ำ ในวันที่ขุดบ่อน้ำใกล้เสร็จ มุลลา ฮุสเซน กล่าวว่า "วันนี้เราจะมีน้ำพอใช้อาบ เราจะต้องชะล้างร่างกายให้สะอาด เพราะในไม่ช้าเราจะได้อัลมรสจากถ้วยแห่งการพลีชีพเพื่อศาสนา ท่านทั้งหลายที่เต็มใจจะสละชีวิตเพื่อพระผู้ทรงอำนาจจะต้องเตรียมตัวเดี๋ยวนี้และรอคอยชั่วโมงแห่งการโจมตีตลอดคืนนี้จนถึงรุ่งสาง ขอให้ทั้งหมดที่จะรวมตัวกับข้าพเจ้าจงรีบรุดไปสู่การเผชิญหน้ากับศัตรูและกลับไปสู่พระผู้เป็นที่รักชั่วนิรันดร์"

บ่ายวันนั้น มุลลา ฮุสเซน ชำระล้างร่างกาย สวมเสื้อผ้าชุดใหม่ โปกศึรชะด้วยผ้าสีเขียวของพระบ็อบและรอวินาทีสุดท้าย เขามีความสุขอย่างเปี่ยมล้น เขาใช้เวลากับเพื่อนร่วมทางด้วยการทำให้พวกเขา มีความเบิกบานใจและให้กำลังใจพวกเขา เขาใช้เวลากับโคดุดตามลำพัง และบอกความในใจทั้งหมดที่มีแก่โคดุด จากนั้น ทันทีที่เขาเห็นดาวพระศุกร์ขึ้นหลังเที่ยงคืน เขาก็กระโดดขึ้นหลังม้า และส่งสัญญาณให้เปิดรั้วป้อม เขาและชายสามร้อยสิบสามคนที่ตามมาขี่ม้ามุ่งหน้าไปพบกับศัตรู นับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่เสียงร้องสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า "ยา ซาเฮโบซ-ซามาน" ดังกึกก้องในป่าละเมาะ

มุลลา ฮุสเซน รีบมุ่งออกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว บรรดาชายที่ตามมาฟังด้านกำแพงเจ็ดชั้นนั้นจนราบเป็นหน้ากลอง กำลัฆทหารทั้งสามกองของพระเจ้าซาร์ ซึ่งนำหน้าโดยเจ้าชาย และอีกกองหนึ่งโดย อับบาส โกลี คาน ต่างตกตะลึงและล่าถอยไป อับบาส โกลี คาน ปีนหนีขึ้นไปบนต้นไม้ เผื่อรอจังหวะสังหารคนที่ผ่านมาใกล้ๆ แสงจากรังเพลิงกระสุนปืนทำให้เขามองเห็นมุลลา ฮุสเซน และบาปิสตินิกชนกำลังต่อสู้ แต่เพราะความมืดจึงไม่มีใครมองเห็น อับบาส โกลี คาน ซึ่งซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ทันใดนั้น ชาของม้าที่มุลลา ฮุสเซน ชี้เกิดไปพันกับเชือกที่ขึงกระโجم และก่อนที่ม้าจะสลัดเชือกหลุด อับบาส โกลี คาน ก็ได้โอกาสยิงมุลลา ฮุสเซนที่หน้าอก แม้ว่า อับบาส โกลี คาน จะไม่ทราบว่าเขายังถูกใครแต่ก็นับว่าตรงเป้า มุลลา ฮุสเซน ลงจากหลังม้าด้วยร่างที่โศกเลือด เขาพยายามเดินแต่ก็ได้แค่สองสามก้าวแล้วเขาก็ล้มลงบนพื้น เพื่อนศาสนิกชนที่ร่วมศึกสองคนเห็นเขาล้มลงจึงช่วยกันหามเขาไปที่ป้อม ตอนนั้นดูเหมือนว่าเขาหมดสติไปแล้ว

มิตรสหายทั้งสองพามุลลา ฮุสเซนกลับมายังป้อม

ทันทีที่มุลลา ฮุสเซนถูกนำกลับมาถึงป้อม โคดุดสขอให้เขาได้อยู่กับ มุลลา ฮุสเซนตามลำพัง ทุกคนจึงปล่อยให้มุลลา ฮุสเซน และโคดุดสอยู่ด้วยกันในห้อง ส่วนพวกเขา

ยืนรออยู่ข้างนอก ไม่นานนัก พวกเขาต่างก็ประหลาดใจที่ได้ยินมุลลา ฮุสเซน ตอบคำถามของโคดุส ชายคนหนึ่งมองลอดรอยแตกที่ประตูและเห็นโคดุส เรียกมุลลา ฮุสเซน ทันใดนั้นมุลลา ฮุสเซน ก็พุงกายขึ้นมาและคุกเข่าต่อหน้าโคดุสอย่างที่เคยปฏิบัติ เขาก้มหน้า หลับตา และฟังทุกคำที่โคดุสพูด ที่ได้ยินโคดุสพูดกับมุลลา ฮุสเซน จับใจความที่ได้ยินแว่วๆ ดังนี้ " ท่านจะด่วนจากโลกนี้ไป และทิ้งให้ข้าพเจ้าต่อสู้กับศัตรูเพียงลำพัง แต่ถ้าความเป็นไปเช่นนั้นยังความยินดีแด่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าก็จะร่วมชะตาของท่านในไม่ช้า และข้าพเจ้าก็จะได้ลิ้มรสอันหอมหวานของการได้อยู่บนสถานวิมาน" และเขาได้ยินมุลลา ฮุสเซน ตอบว่า "ขอชีวิตของข้าพเจ้าจงเป็นของท่าน ท่านมีความพอใจในตัวของข้าพเจ้าไหม?"

โคดุสและมุลลา ฮุสเซน สนทนากันเป็นเวลาพร้อมสองชั่วโมง แต่ไม่มีใครรู้ว่าสนทนาเรื่องอะไร หลังจากนั้นอีกนานโคดุสก็เปิดประตูให้เพื่อนๆ และกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กล่าวคำสั่งเสียสุดท้ายกับมุลลา ฮุสเซน ข้าพเจ้าได้บอกเขาหลายอย่างไม่เคยได้บอกมาก่อน เมื่อพวกเขาเพื่อนๆ ได้เข้าไปดู มุลลา ฮุสเซน ที่นอนอยู่ก็พบว่าเขาถึงเสียชีวิตแล้ว หน้าของเขามีรอยยิ้มละม้าย เขาดูสงบ เหมือนกับว่าแค่นอนหลับ

โคดุสเป็นผู้ดูแลพิธีฝังศพของมุลลา ฮุสเซนด้วยตนเอง เขาถอดเสื้อของตนให้มุลลา ฮุสเซนใส่ และสั่งให้ฝังทางทิศใต้ติดกับปูชนียสถานของ เซค ทาบาซี คำสวดดีสุดท้ายที่โคดุสกล่าวก่อนฝังร่างของมุลลา ฮุสเซน คือ "ขอความสวัสดิ์จงมีแด่ท่านผู้ตั้งอยู่ในความซื่อสัตย์ต่อพระปณิธานของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตราบจนชั่ว rome สุดท้ายแห่งชีวิต ข้าพเจ้าขอสวดมนต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าว่าจะไม่มีการแตกแยกระหว่างท่านและข้าพเจ้า" จากนั้น โคดุสก็ก้มลงจูบตาและหน้าผากของ มุลลา ฮุสเซน และอุ้มร่างของมุลลา ฮุสเซนลงหลุมฝังศพด้วยตัวของเขาเอง เพื่อนศาสนิกชนเจ็ดคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ต่างร่ำไห้ด้วยความสะเทือนใจ โคดุสบอกกับทุกคนให้เก็บสถานที่ฝัง มุลลา ฮุสเซนไว้เป็นความลับ ทั้งยังสั่งการให้ฝังเพื่อน ศาสนิกชนที่พลีชีพเพื่อศาสนาจำนวนสามสิบหกคนไว้ทางทิศเหนือของปูชนียสถานในหลุมเดียวกัน และคำสุดท้ายที่โคดุสกล่าวกับศาสนิกชนผู้ร่วมทางก็คือ "ขอให้บรรดาผู้เป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจงเดินตามตัวอย่างของบรรดาผู้พลีชีพเพื่อศาสนาเหล่านี้ ขอให้ความสมัครสมานที่พวกเขา มีต่อกันชั่วชีวิตนี้จงยืนยาวถึงยามที่ความตายมาพราก

ปัจฉิมบท

[Epilogue]

ช่วงระหว่างที่มุลลา ฮุสเซน ถูกศัตรูโจมตีครั้งแรกจนถึงวันที่เขาพลีชีพเพื่อศาสนา นับเป็นเวลาหนึ่งร้อยกับสิบหกวัน จำนวนผู้พลีชีพเพื่อศาสนาในช่วงหนึ่งร้อยสิบหกวันมีจำนวนเจ็ดสิบสองคน ในการปะทะกันสี่ครั้ง มุลลา ฮุสเซน แสดงออกซึ่งความกล้าหาญและพลังซึ่งต้องมีที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าของท่านั้น มุลลา ฮุสเซน ถึงแก่กรรม

ตอนที่เขามีอายุสามสิบหกปี เขาพบซียิด คาเซม ครั้งแรกเมื่อเขามีอายุสิบแปดปี เขาได้รับการศึกษาจาก ซียิด คาเซมเป็นเวลาเก้าปี สอนเก้าปีหลังเขาใช้เวลาไปกับการสอนและปกป้องศาสนาจากศัตรู

เมื่อพระบ็อบทรงได้รับข่าวการเสียชีวิตของมุลลา ฮุสเซน พระองค์ทรงลิขิตคำสรรเสริญและบทสวดมนต์สำหรับเขาซึ่งมีความยาวเป็นสามเท่าของ พระคัมภีร์โครอาน ในพระธรรมลิขิตฉบับหนึ่ง พระบ็อบทรงลิขิตไว้ว่า อังคารของมุลลา ฮุสเซน ในหลุมศพสามารถนำมาซึ่งความสุขแก่คนที่หุดหู่และสิ้นหวังและรักษาความป่วยไข้ พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวคำสรรเสริญมุลลา ฮุสเซน ไว้อย่างสูงส่ง พระองค์ทรงลิขิตไว้ว่า "หากมิใช่เพื่อเขาแล้ว พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะไม่ทรงสถาปนาตำแหน่งพระเมตตาหรือบัลลังก์ที่ขึ้นสู่ความรุ่งเรืองนิรันดร์"

มุลลา ฮุสเซน เป็นหนึ่งในบุรุษที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของศาสนาบาไฮ ความทรงจำที่มีต่อเขา ณ วันนี้จะยังคงสืบต่อไปอีกนานนับร้อยๆ ปี นับเป็นแรงดลบันดาลใจและเป็นตัวอย่างแก่คนทั้งหลายที่เดินในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าของเขา

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

[Sources]

ได้อ้างอิงข้อมูลเพื่อการเรียบเรียงเรื่องราวของมุลลา ฮุสเซนจากหนังสือต่อไปนี้

Bahá'u'lláh and Abdu'l-Bahá, *Bahá'í World Faith* (Wilmette, 1956)

Nabil, *The Dawn-breakers* (Wilmette, 1932)

โคดุดัส

[Quddús]

บทที่ 1

มุลลา ฮุสเซน¹³ เป็นศาสนิกชนคนแรกที่เชื่อในพระบ็อบ แต่สานุศิษย์คนโปรดของพระบ็อบก็คือโมฮัมหมัด อาลี (ซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักกันในนามโคดุดัส) โคดุดัส มีความหมายว่า “ศักดิ์สิทธิ์” หรือ “ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด”

มารดาของโคดุดัส สืบสายโลหิตตรงมาจากพระศาสดาโมฮัมหมัด เขาเกิดที่เมืองบาร์ฟูรุษ ทางภาคเหนือของอิหร่าน มารดาของเขาถึงแก่กรรมในขณะที่เขายังเด็ก ส่วนบิดาก็ถึงแก่กรรมในขณะที่โคดุดัสยังเยาว์วัยและกำลังเรียนหนังสืออยู่ในเมืองมาซฮาด เขาจึงได้รับการเลี้ยงดูจากมารดาเลี้ยงซึ่งรักเขามาก เขาเป็นเด็กฉลาดและเรียนดี

โคดุดัสได้ข่าวเกี่ยวกับซียิด คาเซม และคำสอนสำหรับยุคใหม่ของเขา เมื่อโคดุดัสอายุย่างเข้าสิบแปดปี เขาจึงเดินทางไปยังเมืองคาบิลลาซึ่งอยู่ใกล้กรุงแบกแดดในประเทศอิรักเพื่อเข้าชั้นเรียนของเขา ซียิด คาเซม คือผู้ที่นำข่าวการเสด็จมาของพระบ็อบมาบอกล่วงหน้า จากนั้นไม่นาน โคดุดัสก็กลายเป็นลูกศิษย์คนโปรดของซียิด คาเซม โคดุดัสมักจะนั่งในตำแหน่งแถวหลังสุดท้าย เขาเงิบสงบ อ่อนน้อมถ่อมตนและเป็นคนพูดน้อย

ผู้คนมักจะได้ยินข้อสังเกตของซียิด คาเซม เสมอๆ ว่า ในจำนวนศิษย์ที่ถูกหมายตาไว้ แม้ว่าจะนั่งในที่ท้ายๆ และมักจะเงิบขริมนั้นมีความยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าตัวซียิด คาเซมเองเสียอีก แม้ว่าซียิด คาเซมจะพูดชัดเจนขนาดนี้ แต่ไม่มีลูกศิษย์คนอื่นๆ แม้แต่คนเดียวที่จะเฉลียวใจว่า คนที่ ซียิด คาเซมพูดถึงนั้นคือโคดุดัส

โคดุดัสแสวงหาพระศาสดาตามพันธสัญญาด้วยตนเอง ดังนั้นเมื่อเพื่อนๆ หลายคนของโคดุดัสมาพบ มุลลา ฮุสเซน ที่เมืองซีราซเพื่อถามมุลลา ฮุสเซนว่าเขาพบกับพระศาสดาตามพันธสัญญาแล้วหรือยัง โคดุดัสจึงไม่ได้อยู่กับกลุ่มเพื่อนด้วยเพราะเขากำลังออกไปเสาะหาพระศาสดาตามพันธสัญญาผู้เป็นที่รักด้วยตัวของเขาเอง

เย็นวันหนึ่งขณะที่โคดุดัสกำลังเสาะแสวงหาพระศาสดาตามพันธสัญญาที่เมืองซีราซ เขาเห็น มุลลา ฮุสเซน คนที่เขาเคยพบในชั้นเรียนของซียิด คาเซมกำลังเดินอยู่ที่ถนน โคดุดัสเกิดความตื่นเต้นมากทั้งๆ ที่ในขณะนั้นเขาทั้งเหนื่อยและเนื้อตัวเปลือยเปลือยจากการเดินทาง เขาตรงเข้าไปสวมกอดมุลลา ฮุสเซน และขอให้ มุลลา

¹³ ดูเรื่องราวเกี่ยวกับมุลลา ฮุสเซน

ฮุสเซนบอกเขาว่าเขาได้พบพระศาสดาตามพันธสัญญาแล้วหรือยัง มุลลา ฮุสเซนพยายามปลอบให้เขาสงบลงและบอกให้เขาพักสักครู่แล้วค่อยคุยกัน แต่ โคดุดก็ยังไม่สามารถทำให้สงบลงได้

ทันใดนั้น โคดุดเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินห่างจากมุลลา ฮุสเซน ช่วงสั้นๆ โคดุดจึงหันไปยังมุลลา ฮุสเซนพร้อมพูดว่าเหตุใดท่านจึงซ่อนพระองค์จากข้าพเจ้า? ดูจากท่วงท่าการดำเนินข้าพเจ้าก็ทราบว่าเป็นพระองค์ ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อ พระผู้เป็นเจ้าว่า พระองค์ที่ข้าพเจ้าเห็นอยู่นี้จะเป็นใครอื่นมิได้นอกจากพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญาพระองค์นั้น ใครอื่นใดก็ตามไม่ว่าจะอยู่ในทิศตะวันออกหรือตะวันตกไม่สามารถจะกล่าวอ้างว่าเป็นพระผู้ทรงสัจธรรมองค์ที่เห็นอยู่ในขณะนี้ได้ ไม่มีใครอื่นใดในโลกนี้ที่จะทรงอำนาจอย่างที่ข้าพเจ้าเห็นในพระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์พระองค์นี้

มุลลา ฮุสเซนประหลาดใจในคำพูดของโคดุด เขาจึงขอตัวไปคุยกับชายหนุ่มผู้นั้น มุลลา ฮุสเซนเล่าให้พระบ็อบฟังเกี่ยวกับคำพูดของโคดุด พระบ็อบทรงตรัสกับมุลลา ฮุสเซนว่าอย่าได้แปลกใจเพราะพระองค์ได้ทรงสนทนากับโคดุดทางจิตวิญญาณแล้ว พระองค์ทรงรู้จักโคดุดแล้วและทรงกำลังรอการมาของเขายู่ จากนั้นพระบ็อบทรงพระบัญชาให้มุลลา ฮุสเซนนำโคดุดมาเข้าเฝ้าพระองค์ทันที

นี่คือวิธีการอันแปลกประหลาดอย่างน่าสังเกตของโคดุด ต่อการเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตคนสุดท้ายของพระบ็อบ มีอักษรแห่งการมีชีวิตสิบแปดคนรวมองค์พระบ็อบคือจำนวนสิบเก้าคนประจำยุคแห่งการเปิดเผยพระธรรมยุคใหม่

โคดุดมีอายุแค่วันสิบสองปีตอนที่เขาเดินทางถึงเมืองซีราช เขามีความเชื่อและความศรัทธาว่าพระบ็อบคือพระผู้ทรงอยู่ในคำสัญญา แม้ว่าโคดุดจะมีอายุน้อย แต่ความกล้าหาญและความศรัทธาอันแรงกล้าของเขาที่แสดงออกในช่วงเวลาที่มีความยากลำบากตามมานั้นไม่มีใครเทียบได้ เมื่อครั้งที่พระบ็อบทรงพระบัญชาให้อักษรแห่งการมีชีวิตมาเข้าเฝ้าเพื่อมอบหมายศาสนกิจให้แก่แต่ละคนนั้น พระบ็อบทรงเลือกโคดุดให้อยู่กับพระองค์และเป็นองครักษ์ของพระองค์

โคดุดอยู่กับพระบ็อบตอนที่พระองค์ทรงได้รับข่าวจากมุลลา ฮุสเซนว่า พระบาฮา อุลลาห์ทรงเป็น ศาสนิกชนของพระองค์ จากนั้นเป็นต้นมาโคดุดก็สังเกตว่าพระบ็อบทรงมีความเลื่อมใสในพระบาฮา อุลลาห์ซึ่งเป็นศาสนิกชนองค์ใหม่ของพระองค์ พระบ็อบทรงตรัสกับโคดุดว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะเสด็จไป แสวงบุญที่นครเมกกะและเมดินา และพระองค์ทรงเลือกให้โคดุดไปเป็นองครักษ์ของพระองค์ในการเดินทางครั้งนี้

บทที่ 2

พระบ็อบ โคดูล กับคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียของพระบ็อบเดินทางร่วมกับกลุ่มผู้แสวงบุญซึ่งออกจากเมืองซีราชมุ่งหน้าไปยังนครเมกกะและเมดินา เมืองแรกที่เดินทางไปถึงก็คือบูเชร์ ที่ซึ่งหลายปีที่ผ่านมา พระบ็อบได้เคยทำการค้าขนาดเล็กกับลุงของพระองค์

หลังจากที่เตรียมการขั้นสุดท้ายเสร็จ ทั้งหมดก็ขึ้นเรือล่องไปในทะเลที่มีคลื่นลมปั่นป่วนตลอดเวลาสองเดือน อากาศเลวร้ายมากจนทำให้ผู้แสวงบุญจำนวนมากเมาคลื่น แม้กระนั้นก็มีอาการกักกันพระบ็อบจากการสวดมนต์และลิตพิธีกรรม โคดูลทำหน้าที่เลขานุการที่ทำหน้าที่จดตามทุกคำบอกของพระบ็อบ พระบ็อบและโคดูลอยู่ในอาการเสียวสงบในขณะที่ผู้โดยสารคนอื่นๆ บนเรือป่วยและหวาดกลัว

เมื่อสิ้นสุดการเดินทางทางเรือ พระบ็อบและโคดูลก็มาถึงเมืองเจดเดห์ ณ เมืองนี้ พระบ็อบทรงฉลองพระองค์อย่างเหมาะสมกับการเสด็จมาแสวงบุญและพระบ็อบก็ทรงอุฐเดินทางข้ามทะเลทรายไปยังนครเมกกะ แม้พระบ็อบจะทรงขอให้โคดูลซื้อธูปไปด้วยกันแต่โคดูลปฏิเสธ เขาต้องการเดินถือบังเหียนอุฐนำหน้าเพื่อที่เขาจะได้ปกป้องพระบ็อบในยามที่มีอันตรายเกิดขึ้น โคดูลเดินทางด้วยเท้าจากเมืองเจดเดห์จนถึงนครเมกกะ เขาจัดหาสิ่งที่พระผู้เป็นนายต้องการระหว่างการเดินทางด้วยความยินดีจนกระทั่งลืมนความเหน็ดเหนื่อยและเท้าที่ปวดบวมของตนเอง โคดูลไม่ยอมนอนในยามค่ำคืน เขาจะตื่นตัวอยู่ข้างๆ พระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา และพร้อมทุกนาทีที่จะปกป้องพระบ็อบจากอันตรายและดูแลความปลอดภัยของพระองค์

งานชิ้นสำคัญที่สุดของโคดูลขณะที่อยู่ในนครเมกกะคือการส่งข่าวของ พระบ็อบแก่ผู้สืบสายโลหิตของพระโมฮัมหมัดซึ่งดูแลปูชนียสถานอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้าของ พระบ็อบทรงลิตเป้าหมายของศาสนฉบับนี้ไว้อย่างชัดเจน ทั้งยังทรงขอให้ผู้สืบสายโลหิตจากพระโมฮัมหมัดยอมรับสัจธรรมของพระองค์ พร้อมกันนั้นพระองค์ยังทรงส่งพระธรรมลิตอื่นๆ ให้แก่เขาเพื่อว่าเขาจะยอมรับอำนาจในพระวจนะของพระองค์ พระองค์ทรงจงใจส่งพระธรรมศาสนฉบับนี้เพื่อแจ้งให้หัวหน้านักบวชศาสนาอิสลามทราบว่าพระศาสดาตามพันธสัญญาซึ่งบรรดามุสลิมที่จงรักภักดีเฝ้ารอคอยได้เสด็จมาแล้ว

พระบ็อบทรงมอบศาสนฉบับสำคัญให้โคดูลนำไปส่งหัวหน้าผู้นำศาสนาอิสลามโคดูลปฏิบัติตามพระบัญชาด้วยการส่งมอบศาสนที่ปิดผนึกฉบับนั้นถึงมือของหัวหน้าผู้นำศาสนาด้วยตนเอง

สภาพอากาศเลวร้ายมาก ผู้แสวงบุญหลายคนได้ล้มป่วยลง

หัวหน้าผู้นำศาสนาเป็นคนที่ อย่างไรก็ตาม เขากำลังมีระยะงุ่นงั้นไม่มีเวลาอ่านศาสนฉบับนั้น สองสามวันต่อมาโคดุดกลับไปพบกับผู้นำศาสนาคนนั้นและถามหาคำตอบ ผู้นำศาสนาตอบโคดุดว่าเขายุ่งมากในช่วงนั้นพร้อมสัญญาว่าเขาจะหาเวลาอ่านและตอบศาสนฉบับนี้ในภายหลัง ผู้นำศาสนาคนนี้ช่างไม่เฉลียวใจเลยว่าเขายุ่งงุ่นงั้นไม่มีเวลาจะอ่านศาสนาที่ส่งมาจากพระผู้เป็นเจ้า

พระบ็อบและโคดุดเดินทางจากนครเมกกะต่อไปยังนครเมดิना หลังจากนั้นก็เดินทางกลับไปยังเมืองเจดดาห์ และเดินทางด้วยเรืออีกครั้งหนึ่งเป็นเวลาสองเดือนจนมาถึงฝั่งที่เมืองบูเชร์อีก การแสวงบุญครั้งนี้ใช้เวลารวมเก้าเดือน และเป็นการสิ้นสุดลงของการทำหน้าที่เป็นองครักษ์พระบ็อบของโคดุด

เมื่อพระบ็อบและโคดุดเดินทางมาถึงเมืองบูเชร์ พระบ็อบทรงมีพระบัญชาให้โคดุดเข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ทรงตรัสกับโคดุดว่า “หน้าที่องครักษ์ของเจ้าใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว เวลาแห่งการแยกกันมาถึงแล้ว เป็นการจากกันที่จะไม่ได้มาพบกันอีกวันเสียแต่จะได้มารวมตัวกันในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าพระพักตร์ของพระผู้เป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงความรุ่งโรจน์..... ในไม่ช้ามีอแห่งโชคชะตาจะผลักเจ้าให้ถลาลงไปในทะเลแห่งภัยพิบัติเพื่อรับความยากแค้นเพื่อพระผู้เป็นเจ้า.....เราเองก็เช่นกันจะต้องดำดิ่งลงสู่ก้นบึ้งแห่งภัยพิบัตินั้น จงมีความยินดี เพราะว่าเจ้าถูกเลือกออกมาให้เป็นผู้ซุร.....ของกองทัพธรรมอันสูงส่งด้วยการ พลีชีพในนามของพระองค์บนท้องถนนในเมืองซีราช.....ร่างกายของเจ้าจะทุกข์ทรมานจากบาดแผลอุกกรรจ์...เจ้าจะรอดชีวิต เหล่าเทพยดาที่มองไม่เห็นจะรีบพากันมาช่วยเหลือเจ้าและจะพากันประกาศวีรกรรมอันเกริกเกียรติของเจ้าต่อโลก”

พระบ็อบทรงตรัสอ้อลาโคดุดด้วยพระวาทะที่กล่าวมานี้ พระองค์ทรงมอบหมายให้โคดุดนำศาสนาและพระธรรมลิขิตบางบทไปมอบแก่ลุงของพระองค์ จากนั้นทรงขอให้โคดุดส่งความรักไปยังชายา มารดา ตลอดจนศาสนิกชนอันเป็นที่รักของพระองค์ในเมืองซีราช

ด้วยประการฉะนี้โคดุดจึงออกเดินทางไปยังเมืองซีราชเพื่อทำหน้าที่ตาม พระประสงค์ของพระผู้เป็นนายที่เขารัก เมื่อถึงเมืองซีราชเขาได้รับการต้อนรับด้วยความรักจากซียิด อาลีผู้เป็นลุงของพระบ็อบ ลุงของพระบ็อบคะยั้นคะยอให้ โคดุดพักอยู่กับเขาที่บ้าน เป็นเวลานานพอสมควรที่ลุงของพระบ็อบรู้เรื่องราวเกี่ยวกับ พระบ็อบและข่าวสารของพระองค์ แต่ไม่เคยได้รู้เรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบ เมื่อโคดุดอธิบายให้เขาทราบเรื่องอย่างบริบูรณ์ ลุงจึงเห็นสัจธรรมในทันที และถ้าไม่นับอักษระแห่งการมีชีวิตทั้งสิบแปดคนแล้ว เขาคือศาสนิกชนที่มีความศรัทธาและความเชื่อในพระบ็อบเป็นคนแรกแห่งเมืองซีราช ความศรัทธาของเขาแรงกล้าและความรักของเขาที่มีต่อพระบ็อบก็ยิ่งใหญ่มากจนถึงกับสละทั้งชีวิตแก่การรับใช้ศาสนา เขาเป็นนักธุรกิจดีเด่นคนหนึ่งในเมืองซีราช แต่เขาไม่ยอมให้มีสิ่งใดมาขวางกั้นในยามที่เขาบอกกล่าว

ประชาชนเกี่ยวกับธรรมสาสน์ใหม่นี้ เขาไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในยามที่ปกป้องศาสนา และในยามที่เขาต้องป้องกันองค์พระบ็อบ ความรักของเขายิ่งใหญ่มากจนต่อมา ภายหลังเขากลายเป็นหนึ่งในเจ็ดของผู้สละชีพเพื่อศาสนาในกรุงเตหะราน

บุคคลที่โคดุสพบต่อมาในเมืองชีราช คือ มุลลา ซาเดค ความรักที่ มุลลา ซาเดคมีต่อพระบ็อบนั้นมากล้นจนวันหนึ่งขณะที่เขานำสวดมุสลิมที่เคร่งครัดศรัทธาในมัสยิด เขาถือโอกาสเพิ่มคำเฉพาะบางคำที่ลิขิตโดยพระบ็อบและที่พระบ็อบทรงบัญชาให้สวดรวมลงไป ในบทที่มุสลิมต้องสวดด้วย นักบวชคนอื่นๆ ที่ได้ยินก็โกรธแค้นมาก พวกเขาจึงรายงานเรื่องของมุลลา ซาเดคต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงออกหมายจับทั้งโคดุสและมุลลา ซาเดค

หลังจากไต่สวนมุลลา ซาเดคเสร็จ ผู้ว่าราชการจังหวัดสาปแช่งเขาและสั่งคนรับใช้ให้เปลื้องผ้าเขาออกแล้วโบยเขาด้วยแส้หลายพันครั้ง จากนั้นก็สั่งการให้เผาหนวดเคราของโคดุสและมุลลา ซาเดค ทั้งยังเจาะจมูกของเขาทั้งสองแล้วร้อยด้วยเชือก จากนั้นก็จูงไปประจานตามท้องถนนในเมืองให้ทุกคนเห็น

ทั้งหมดนี้เป็นไปตามคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่มีใครกล้าเข้ามาช่วยเขาทั้งสอง ทั้งโคดุสและ มุลลา ซาเดคมอบตนให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าของอย่างกล้าหาญ มุลลา ซาเดคซึ่งแม้กำลังถูก شکنด้วยแส้ก็ยังมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้าของเขา ทั้งนี้เพราะเขารู้ว่าเขาไม่ได้ทำผิด ต่อจากนั้นไม่นาน ทั้งสองก็ถูกขับไล่ออกจากเมืองชีราช และได้รับการคาดโทษว่าถ้าพวกเขากลับมาอีกพวกเขาจะถูกสังหาร

คุณยังจำพระวจนะสุดท้ายที่พระบ็อบทรงตรัสกับโคดุสได้ไหม? ที่ทรงตรัสไว้ว่า “บนท้องถนนในเมือง ชีราช...ร่างกายของเจ้าจะมีบาดแผลอนุกรรจ์...เหล่าเทพยดาจากทิพยสถานที่ย่อมไม่เห็นจะรีบพากันมาช่วยเหลือเจ้า และจะพากันประกาศวิริกรรมและความเกริกเกียรติของเจ้าต่อโลก”

นี่คือวิธีการที่โคดุสและมุลลา ซาเดคเป็นศาสนิกชนชุดแรกที่ได้รับความทนทุกข์ทรมานเพื่อศาสนาอันเป็นที่รักของเขาบนผืนแผ่นดินของเปอร์เซีย

บทที่ 3

จากเมืองชีราชโคดุสมุ่งตรงไปยังเมืองเคมัน ซึ่งเป็นเมืองที่เขาชักนำให้ ฮัจลี ซียิด จาวาดซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเข้าสู่ศาสนา จากเมืองเคมัน โคดุสมุ่งหน้าไปยังเมืองอื่นๆ เพื่อสอนศาสนาและสร้างแรงดลบันดาลใจให้ประชาชนสละชีพเพื่อพระบ็อบ

ขณะที่โคดุดอยู่ทีกรุงเตหะราน เขาได้เข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ ไม่ปรากฏว่ามีบันทึกเกี่ยวกับพระราชวินิจฉัยของพระบาฮาอุลลาห์ต่อโคดุด ในเวลานั้น มีแต่บันทึกที่ น่าสนใจของน้องชายของพระบาฮาอุลลาห์ที่มีนามว่าอาฮอเยห์ คาลิมที่บอกกับ เพื่อนคนหนึ่งว่า “เสน่ห์ ความเป็นกันเอง ความสุภาพ ท่าที ประกอบกับความนุ่มนวล ของเขาเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน วันหนึ่งเราเฝ้ามองดูเขาขณะที่เขากำลังเตรียมตัว สวดมนต์ เราจึงได้เห็นว่าเขามีความเด่นแตกต่างทางใดบ้าง เขาดูมีความนุ่มนวล กว่าคนอื่นๆ ที่เราเห็น ในสายตาของเรา เขาคือคนที่มีมารยาทงดงามและบริสุทธิ์”

จากกรุงเตหะรานโคดุดมุ่งหน้าตรงไปยังบ้านของเขาที่บาร์ฟรุซ ซึ่งอยู่ในมณฑลมา ซินดอรอน ณ ที่นี้เขาพักอยู่กับครอบครัวและญาติเป็นเวลาหลายเดือน มารดาเลี้ยง ของเขาให้ความกรุณาและการเอาใจใส่โคดุด มากเท่ากับที่มารดาของเขาจะให้กับ เขาได้ มารดาเลี้ยงของเขามองไปข้างหน้าด้วยความหวังจะเห็นโคดุดเข้าสู่ชีวิตสมรส เธอเคยกล่าวไว้ว่าความสุขที่เธอจะได้รับจากการที่โคดุดสมรสนั้นมากมายเหนือสิ่ง ใด เธอกล่าวกับ โคดุดบ่อยครั้งในช่วงที่เขามีอายุประมาณยี่สิบห้าปีว่า “แม่เกรงว่าจะ ถูกฝังก่อนที่จะมีความสุขสมหวัง”

โคดุดบอกกับเธว่า “วันสมรสของข้าพเจ้ายังไม่ถึง ถ้าวันนั้นมาถึงก็จะเป็นวันดี ศรีสวัสดิ์ที่สุด งานนี้จะไม่ได้ถูกจัดขึ้นในบ้านหลังนี้แต่จะถูกจัดในที่โล่งท่ามกลางซับ เซ-เมห์दान ที่ที่คนนับพันจะได้เห็น ข้าพเจ้าจะฉลองงานสมรส ณ ที่นั้นและจะได้เห็น ความหวังทั้งหมดที่เป็นจริงของข้าพเจ้า” มารดาเลี้ยงของโคดุดไม่เข้าใจความหมาย ของคำพูดของเขาจนกระทั่งโคดุดถูกสังหารสามปีต่อมาที่ซับเซ-เมห์दान ซึ่งเป็นที่ที่ เขาพลีชีพเพื่อพระบ๊อบ

โคดุดอยู่ที่เมืองบาร์ฟรุซเป็นเวลาสองปี เขาสนทนากับประชาชนทุกคนชั้น และด้วย ความอ่อนโยนประกอบกับความรู้เขาคือเป็นที่รักยิ่งของทุกคนในเมือง

วันหนึ่งมุลลา ฮุสเซนมาหาโคดุดที่บ้านและเล่าว่าเขาเพิ่งกลับจากการไปเข้าเฝ้าพระ บ๊อบที่คุกแห่งเมืองมาห์คู นับเป็นโอกาสดีที่โคดุดได้พบกับมุลลา ฮุสเซน โคดุดส วมกอดมุลลา ฮุสเซนด้วยความรักและคอยดูแลเขาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง โคดุด ทำทุกอย่างเพื่ออำนวยความสะดวกสบายแก่มุลลา ฮุสเซน โคดุดลงมือล้างแผล พุพองที่เท้าของมุลลา ฮุสเซน และซักเสื้อผ้าที่มีแต่ฝุ่นของมุลลา ฮุสเซน เขาให้ มุลลา ฮุสเซนนั่งที่ตำแหน่งแขกผู้มีเกียรติพร้อมทั้งเชิญเพื่อนๆ มาพบกับเขา

หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จ บรรดาแขกที่มา ก็ลากลับบ้าน โคดุดจึงได้ โอกาสถามมุลลา ฮุสเซนเกี่ยวกับพระบ๊อบ หลังจากที่สนทนากันเป็นเวลานาน มุลลา ฮุสเซนก็กล่าวในที่สุดว่า “แต่พระองค์มิได้ทรงให้แนวทางที่แน่นอนแก่ข้าพเจ้าว่าควร จะทำอะไรในการเผยแพร่ศาสนาต่อไป พระองค์ทรงบอกข้าพเจ้าแล้วว่า สมบัติล้ำค่าที่

ซ่อนอยู่ในมาชินดารอนจะมาเผยให้ทราบ และแล้วจากนั้นข้าพเจ้าก็จะทราบสิ่งที่จะทำต่อไป”

บัดนี้ เราทราบว่าโคดุตเป็นศิษย์คนโปรดของพระบ็อบ เราทราบด้วยว่า พระบ็อบทรงเลือกโคดุตให้อยู่ในชีวิตของพระองค์เป็นเวลาสิบสี่เดือนเพื่อที่ว่าพระองค์จะทรงสามารถเตรียมโคดุตให้ดำเนินศาสนกิจของพระองค์ต่อไปในขณะที่พระองค์ทรงถูกคุมขังอยู่ในคุก ขณะที่โคดุตได้อยู่กับพระบ็อบ เขาได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับอักษรแห่งการมีชีวิตคนอื่น ๆ ไม่มีโอกาสได้เรียน ทั้งยังได้รับพลังทางจิตวิญญาณที่ทำให้เขาเป็นบาปิสตินิกชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่บาปิสตินิกชนทั้งหลายจนนับว่าโคดุตมีสถานะรองลงมาจากองค์พระบ็อบ

เมื่อโคดุตทราบว่ามุลลา ฮุสเซนกำลังสืบหาสมบัติที่ซ่อนเร้นอยู่ เขาแสดงธรรมจารึกแผ่นหนึ่งที่เขาเขียนไว้จนจบให้มุลลา ฮุสเซนอ่าน มุลลา ฮุสเซนอ่านธรรมจารึกแผ่นนั้นและยอมรับอำนาจพิเศษที่พระบ็อบทรงประสิทธิ์ประสาทให้แก่โคดุตในทันที เขากล่าวอย่างไม่ลังเลว่า “โคดุตคือสมบัติที่ซ่อนเร้นซึ่งพระบ็อบทรงสัญญาว่าข้าพเจ้าจะได้ค้นพบ” แม้ว่าขณะนี้พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้ากำลังถูกคุมขังอยู่ที่เทือกเขาอาเซอร์ไบจานแต่แสงสะท้อนแห่งความรู้โรจน์ของพระองค์กำลังยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า” จากนั้นเป็นต้นมา มุลลา ฮุสเซนก็น้อมรับโคดุตว่าเป็นผู้นำคนใหม่ของเขา และเขาจะทำทุกอย่างที่โคดุตขอให้เขาทำ เสมือนเป็นพระบ็อบชาที่มาจากองค์พระบ็อบโดยตรง ด้วยประการฉะนี้โคดุตจึงกลายเป็นผู้นำคนใหม่ของ บาปิสตินิกชนในขณะเดียวกันกับที่พระบ็อบทรงถูกคุมขังที่คุกมาห์คูและที่ปราสาทซีริก

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อเพื่อน ๆ มารวมตัวกันที่บ้านของโคดุตเป็นครั้งที่สอง พวกเขาได้ยื่นโคดุตพูดกับมุลลา ฮุสเซนว่า “บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ท่านจะลุกขึ้นและเดินทางมุ่งตรงไปยังเมืองโคราซาน จงสร้างบ้านในเมืองมาซฮาดเพื่อที่พวกเราจะเข้าอยู่อาศัยและรับแขกได้ ขอให้ท่านเชิญบุคคลที่มีจิตใจบริสุทธิ์ให้เข้ามาในบ้านหลังนี้ เพื่อว่าเราจะได้เตรียมพวกเขาให้รวมตัวกันเผยแพร่วรรณกรรมของพระผู้เป็นเจ้า

และแล้วมุลลา ฮุสเซนก็เดินทางจากไป บ้านที่มาซฮาดถูกสร้างจนแล้วเสร็จและมีชื่อที่ตั้งตามพระนามของพระบ็อบว่า “บาปียะห์” จากนั้น โคดุตก็เดินทางไปอยู่ร่วมกับมุลลา ฮุสเซนที่บ้านหลังนี้ ทั้งสองทำงานกันเป็นทีม มุลลา ฮุสเซนออกไปพบประชาชนเพื่อตักตวงให้พวกเขาเข้าสู่ศาสนา จากนั้นก็จะเชิญชวนประชาชนมาที่บ้านบาปียะห์เพื่อฟังอรรถาธิบายพระธรรมของโคดุต จากนั้นโคดุตก็จะสอนศาสนาแก่พวกเขา ตลอดจันรับการประกาศตนเป็นบาปิสตินิกชนของพวกเขาและส่งพวกเขาไปสอนศาสนาแก่ผู้อื่นต่อไป ความน่าพิศวงทางจิตวิญญาณปกคลุมไปทั่วเมืองมาซฮาดด้วยแนวปฏิบัติดังกล่าวประชาชนที่หลงใหลมายังบ้านหลังนี้มีจำนวนมากจนผู้กำกับการตำรวจเมืองมาซฮาดไม่สามารถควบคุมการจราจร ชาวความ

เคลื่อนไหวของศาสนาแพร่จากเมืองมาซฮาดไปยังทุกภูมิภาคและในบริเวณที่ไกลออกไป

บทที่ 4

ช่วงเวลานี้ที่ศาสนาแพร่สะพัดไปทั่วอิหร่าน มีข่าวว่าพระบ็อบได้ทรงส่งสาส์นจากที่คุมขังขอให้ ศาสนิกชนจัดการประชุมที่เมืองโคราซาน ดังนั้นการที่โคดุสได้ประจำการอยู่ ณ ที่นั่นในฐานะผู้นำบาปีศาสนิกชนในช่วงที่พระบ็อบกำลังถูกกักกันตัวอยู่จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ก่อนออกจากเมืองมาซฮาดโคดุสเรียก บรรดา ศาสนิกชนในเมืองมาซฮาดมาพบและกล่าวกับพวกเขาว่า “นับจากนี้เป็นต้นไป พวกท่านจะต้องถือว่า มุลลา ฮุสเซนคือผู้นำ พวกท่านจะต้องทำตามคำสั่งของเขาอย่างปราศจากเงื่อนไข ช่วงเวลาแห่งความยากลำบากกำลังรอพวกท่านอยู่ข้างหน้า วันเวลาที่พวกท่านจะถูกทดสอบอย่างหนักกำลังใกล้เข้ามา แต่ถ้าท่านให้ความเคารพเชื่อฟังมุลลา ฮุสเซนยามที่พวกท่านตกอยู่ในความยากลำบากอย่างที่สุดเขาก็จะช่วยดูแลให้ท่าน อยู่ในความปลอดภัย”

หลังจากที่ได้ส่งเสียบรรดาศาสนิกชนแล้วโคดุสก็จากบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองมาซฮาดและเริ่มออกเดินทางไปยังหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีชื่อว่าบาดาซ ในระหว่างทางไป บาดาซเขาได้พบกับพระบาฮาอุลลาห์ในหมู่บ้านที่มีชื่อว่าซาห์ รูด จากนั้นทั้งหมดก็เดินทางไปยังที่ประชุมด้วยกัน

ขณะนั้นตกอยู่ในช่วงต้นฤดูร้อน เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ทรงเดินทางถึงหมู่บ้านบาดาซ พระองค์ทรงเข้าสวนไว้สามแห่ง หนึ่งสำหรับโคดุส หนึ่งสำหรับ ทาเฮเรห์และหญิงรับใช้ ส่วนอีกแห่งหนึ่งสำหรับพระองค์เอง ท่านคงจำกันได้ดีว่าทาเฮเรห์เป็นสตรีคนเดียวในบรรดาผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นอักษรแห่งการมีชีวิต มี บาปี ศาสนิกชนจำนวนแปดสิบเอ็ดคนที่เข้าร่วมประชุมครั้งนี้ ซึ่งนับว่าเป็นการประชุมครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของศาสนาบาไฮ ศาสนิกชนทั้งหมดแปดสิบเอ็ดคนคือแขกของพระบาฮาอุลลาห์ การประชุมครั้งนี้ใช้เวลาทั้งหมดยี่สิบสองวัน

การประชุมครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อแยกออกจากกฎระเบียบเก่าและเพื่ออธิบายเกี่ยวกับยุคใหม่แก่บาปีศาสนิกชน จวบจนถึงขณะนั้น พวกเขายังคงปฏิบัติตามหลักคำสอนส่วนใหญ่ของพระศาสดาโมฮัมหมัด แต่ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะปฏิบัติตามหลักคำสอนใหม่ของพระบ็อบ อย่างที่ท่านเห็นก็คือ นี่คือช่วงเวลาแห่งการทดสอบความบริสุทธิ์ใจและความจริงใจของเหล่าศาสนิกชน

พระบาฮาอุลลาห์ยังมีได้ทรงเป็นผู้นำศาสนาในช่วงเวลานั้น บาปีศาสนิกชนส่วนใหญ่ยกให้โคดุสเป็นผู้นำศาสนาเพราะว่าเขาคือบุคคลที่ได้อยู่ใกล้ชิดพระบ็อบมาก

ที่สุด และพระบ็อบทรงเรียกให้มีการประชุมครั้งนี้ แต่เนื่องจากพระองค์ยังทรงถูกคุมขังอยู่พระองค์จึงไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้

อย่างไรก็ตาม ค่อยๆ เป็นที่ชัดเจนว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในที่ประชุมแห่งนั้น พระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตพระธรรมฉบับใหม่วันละหนึ่งบทซึ่งอ่านเป็นทำนองเสนาะให้ศาสนิกชนฟังทุกวัน ในพระธรรมลิขิตเหล่านี้ พระองค์ทรงพระราชทานสมญานามใหม่สำหรับยุคใหม่แก่ศาสนิกชนแต่ละคน อออะทอล-เอน ได้รับพระราชทานนามใหม่ว่าทาเฮเรห์ โมฮัมหมัด อาลีมีสมญานามใหม่ว่าโคดุส แม้กระทั่งพระนามบาฮาอุลลาห์ ก็คือสมญานามใหม่ของพระนามเดิมของพระองค์ซึ่งรู้จักกันในนามของฮุสเซน อาลี พระบาฮาอุลลาห์ทรงรับ พระนาม "บาฮา" ซึ่งเป็นพระนามที่พระบ็อบทรงตั้งให้พระองค์ก่อนหน้านี้แล้ว

วันหนึ่งในช่วงที่มีการประชุม พระบาฮาอุลลาห์ทรงพระประจวร พระองค์จึงต้องบรรทมอยู่บนพระแท่นในกระโถม โดยมีเหล่าศาสนิกชนรายล้อม ทันทันที่พวกเขามาถึงก็มีข่าวมาจากทาเฮเรห์ขอให้โคดุสไปพบเธอในสวนของเธอ โคดุสโกรธมากที่ถูกสั่งโดยสตรี เขาจึงกล่าวว่า "เราขอตัดขาดจากทาเฮเรห์ เราปฏิเสธที่จะไปพบเธอ" ผู้สื่อข่าวนำคำตอบนี้กลับไปบอกทาเฮเรห์ แต่เธอก็ยังให้ผู้สื่อข่าวกลับมาบอกโคดุสว่า "ทาเฮเรห์ย้ำว่าขอให้ท่านไปพบกับเธอที่สวนของเธอ ถ้าท่านไม่ไปเธอจะเป็นฝ่ายมาพบท่านเอง"

มาถึงตอนนี้ ขอให้เราเข้าใจว่าในสมัยนั้นไม่เป็นการบังควรที่สตรีจะปรากฏตัวต่อหน้าบุรุษนอกเหนือจากภรรยาของตนเองแล้ว บุรุษไม่สามารถเห็นใบหน้าของสตรีคนใดได้ และแน่นอน ไม่มีบุรุษใดที่จะเห็นหน้าของทาเฮเรห์ได้เช่นกัน ทั้งนี้เพราะเชื่อกันว่าทาเฮเรห์ คือฟาติเมห์ ซึ่งเป็นธิดาอันทรงความบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสดาโมฮัมหมัดที่กลับชาติมาเกิด ด้วยเหตุนี้โคดุสจึงไม่คาดคิดว่า ทาเฮเรห์จะกล้าทำตามทีพูด โคดุสจึงตอบทาเฮเรห์กลับไปว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ไปพบกับท่าน" ผู้สื่อข่าวจึงกล่าวกับโคดุสว่า "ท่านต้องไปพบทาเฮเรห์กับข้าพเจ้าไม่เช่นนั้นแล้ว ก็คงตัดศีรษะของข้าพเจ้าด้วยดาบเล่มนี้ คำตอบนี้ยังความประหลาดใจแก่โคดุส อย่างมาก และที่ยิ่งน่าแปลกใจไปกว่านั้นก็คือ ผู้สื่อข่าวคนนั้นวางดาบเล่มนั้นไว้ที่เท้าของโคดุสและโน้มตัวไปหาโคดุสด้วยท่าทีที่พร้อมให้ตัดศีรษะ ตอนนั้น ไม่มีสิ่งใดจะมาขัดขวางโคดุสได้อีกแล้ว เขาจึงหยิบดาบขึ้นมาแล้วกล่าวว่า "เอาละ ถ้าเป็นความประสงค์ของท่านที่จะถูกตัดหัว ข้าพเจ้าก็จะลงมือเดี๋ยวนี้" ช่วงขณะนั้นเองที่ทั้งสองเห็นทาเฮเรห์ยืนปรากฏอยู่ต่อหน้าพวกเขา

เหตุการณ์นี้ยังความตระหนกแก่ทุกคน การกระทำเยี่ยงนี้ของทาเฮเรห์ช่างน่ากลัวอย่างยิ่ง เพราะไม่เพียงแต่เธอเดินเข้ามาในสวนต่อหน้าบุรุษสองคน และเธอยังเลิกคลุมใบหน้าด้วยทั้งยังแต่งกายอย่างงดงาม ไม่เคยมีบุรุษคนใดเคยพบเห็นเหตุการณ์นี้มาก่อน ชายคนหนึ่งตื่นตระหนกจนถึงกับปาดคอตนเอง เขาริงออกไปนอกที่

ประชุมต่างๆ ที่มีเลือดท่วมใบหน้าและร่างกาย หลายคนหนีออกจากที่ประชุมและเลิกเชื่อศาสนาด้วย ในขณะที่คนอื่นๆ พุดไม่ออกและไม่เชื่อตาตนเอง

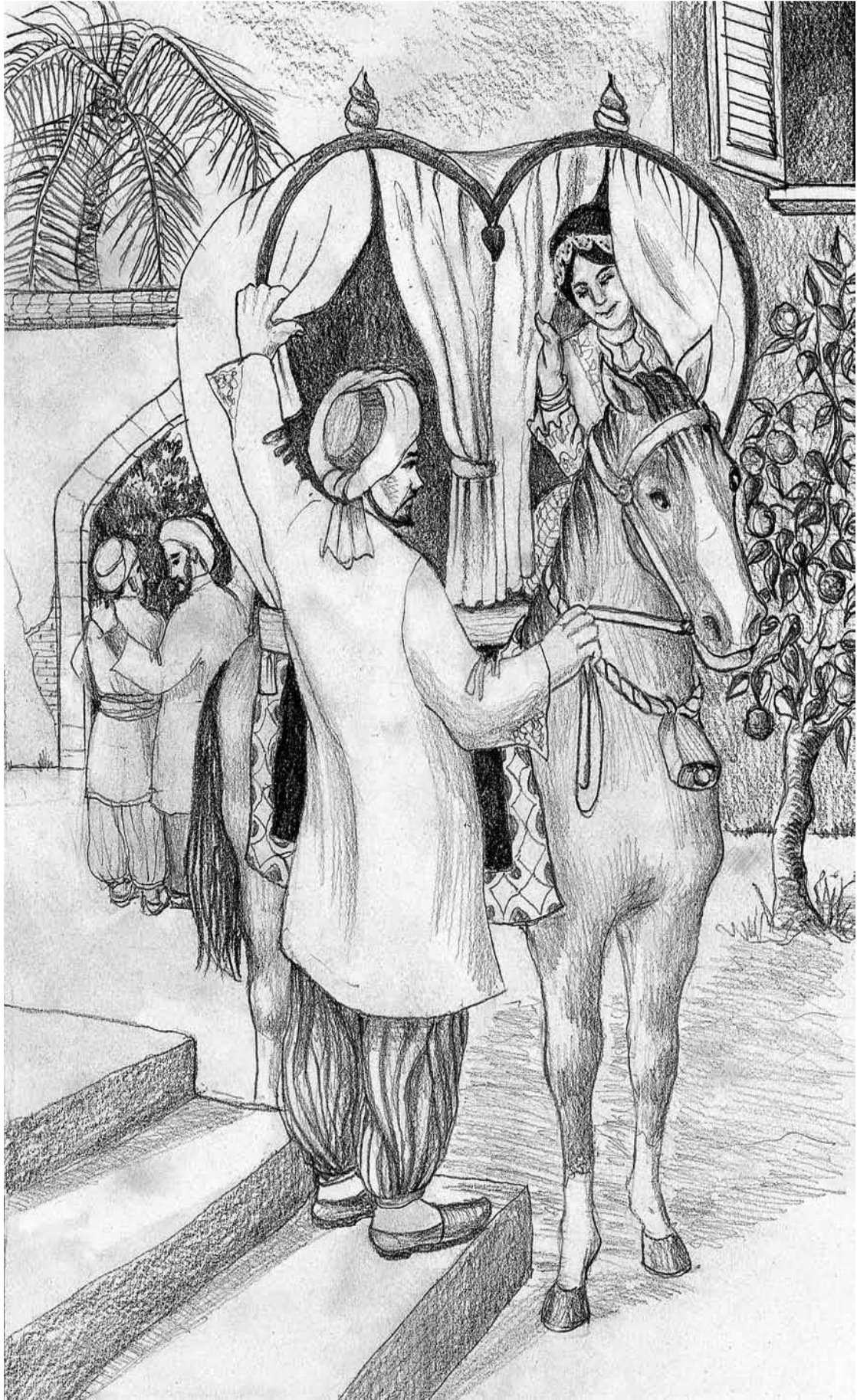
ทาเฮเรห์ก้าวออกมานั่งทางขวามือของโคดუს เธอกล่าวอะไรบางอย่างกับผู้ที่เข้าประชุมและประกาศว่าเธอคือเสียงแตรที่ดังตามคำที่กล่าวขานกันมา จากนั้นเธอก็หันไปทางโคดუსพร้อมกล่าวว่า "ท่านไม่รอบคอบในการสอนศาสนาที่โคราซาน" โคดัสโกรธมากที่ถูกตำหนิเช่นนี้ เขาจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าทำตามความพอใจของตนเอง ไม่จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องทำตามความประสงค์หรือความพอใจของเพื่อนสานุศิษย์ด้วยกัน"

นี่คือจุดเริ่มของการพิพาทระหว่างทาเฮเรห์และโคดัสซึ่งดำเนินติดต่อกันหลายวัน ทาเฮเรห์ก็กล่าวกับบาบิศาสนิกชนคนอื่นๆ ว่า "โคดัสทำพลาดหลายอย่าง ข้าพเจ้าถูกส่งมาที่นี่โดยพระบ็อบเพื่อสอนเขาว่าควรทำอะไร" โคดัสโต้ว่า "ทาเฮเรห์เป็นฝ่ายที่ทำผิดพลาด เธอมีได้บอกความจริงต่อท่าน ใครก็ตามที่เชื่อตามทาเฮเรห์เท่ากับว่าหลงทาง" บาบิศาสนิกชนบางคนมีความเชื่อตามทาเฮเรห์ บางคนก็เห็นด้วยกับโคดัส ส่วนศาสนิกชนบางคนเชื่อว่าถูกทั้งคู่ เป็นการทดสอบว่าศาสนิกชนมีศรัทธาความเชื่อมั่นมากเพียงใด

หลังจากสองสามวันผ่านไปพระบาฮาอุลลาห์จึงทรงสามารถหยุดยั้งการโต้แย้งระหว่างทาเฮเรห์กับโคดัสได้อย่างละมุนละม่อม พระองค์ทรงพระบัญชาให้ทั้งสองมาเข้าเฝ้าโคดัสยอมรับว่าทาเฮเรห์เป็นฝ่ายถูก ทั้งสองจึงกลับเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันอีก พระบาฮาอุลลาห์ทรงเรียกร้องให้ศาสนิกชนรับพระธรรมคำสอนของพระบ็อบ

บาบิศาสนิกชนในช่วงเวลานั้นมิได้ตระหนักรู้ว่า ดูเหมือนพระบาฮาอุลลาห์ โคดัส และทาเฮเรห์ได้วางแผนการโต้แย้งทั้งหมดด้วยกัน โดยทาเฮเรห์ได้รับคำสั่งจากพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ทรงกำกับสิ่งที่ทาเฮเรห์ต้องทำ พระองค์ทรง พระบัญชาให้โคดัสโต้แย้งกับทาเฮเรห์ เหตุใดพระบาฮาอุลลาห์จึงทรงใช้วิธีนี้แนะนำคำสอนสำหรับยุคใหม่? เหตุผลคือ พระบ็อบทรงต้องการให้ศาสนิกชนทุกคนที่เข้าร่วมประชุมคิดพิจารณาและตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะดำเนินชีวิตตามวิถีเก่าของอิสลาม หรือจะดำเนินตามวิถีชีวิตแนวใหม่ที่พระบ็อบทรงนำมาให้ ดังนั้น ที่ดูเหมือนว่าโคดัสและทาเฮเรห์ ต่างขุ่นข้องหมองใจกันในระหว่างการประชุมนั้น ที่จริงแล้ว เป็นไปตามพระบัญชาของพระบาฮาอุลลาห์

เมื่อการประชุมที่บาดาชสิ้นสุดลง ศาสนิกชนก็เริ่มออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองมาซินดาร์อน โดยมี โคดัสและทาเฮเรห์นั่งรถม้าคู่กันไป

หลังจากการประชุมบาดาชโคตสและทาเฮเรย์นั่งในรถลากคันเดียวกัน

บทที่ 5

ขณะที่พระบาฮาอูลลาห์ ทาเฮเรห์ โคดุดและศาสนิกชนคนอื่นๆ กำลังหยุดพักระหว่างทางที่หมู่บ้าน นิยาลา ชาวบ้านบางคนโยนก้อนหินจากยอดเขาใส่กลุ่มของพระบาฮาอูลลาห์ พระบาฮาอูลลาห์ทรงแต่งตัว โคดุด ด้วยเสื้อผ้าของพระองค์เองและทรงพระบัญชาให้เขาออกไปหลังจากที่การขว้างปาหินซาลง พระบาฮาอูลลาห์ทรงปรามชาวเมืองนิยาลาพร้อมทั้งทรงอธิบายให้พวกเขาเห็นความผิดที่กระทำลงไป

โคดุดได้รับการปกป้องจากการถูกสังหาร แต่เขาถูกศัตรูจับและถูกกักกันตัวอยู่ในบ้านของญาติในเมืองซารี เขาถูกคุมตัวอยู่ในบ้านหลังนี้เป็นเวลาเก้าสัปดาห์วัน แม้เขาจะได้รับการปฏิบัติที่ดีแต่เขาก็ไม่สามารถทำสิ่งที่เขาต้องการทำอย่างมาก นั่นก็คือ เขาไม่สามารถออกไปสอนศาสนาอันเป็นที่รักของเขา

บาปีศาสนิกชนในอิหร่านก็ได้รับความยากลำบากในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ประชาชนชาวอิหร่านจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ รับความเชื่อและความศรัทธาในพระบ็อบว่าพระองค์คือพระเยซูคริสต์และพระโมฮัมหมัดที่ทรงเสด็จกลับมา และที่ทวีมากขึ้นก็คือจำนวนประชากรที่รับทราบข่าวว่าพระบ็อบได้ทรงยกเลิกศิลปปฏิบัติบางข้อของพระศาสดาโมฮัมหมัด ณ ที่ประชุมบาดาซ ด้วยประการฉะนี้ ผู้นำของศาสนาอิสลามจำนวนมากจึงมีความกังวลถึงดลซึ่งบาปีศาสนิกชนและต้องการยุติการเผยแพร่ของศาสนาใหม่นี้ การออกจากบ้านไม่ว่าจะเป็นระหว่างวันหรือในยามวิกาลนับว่าเป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับบาปีศาสนิกชน เพราะชาวมุสลิมพยายามสังหารบาปีในจำนวนมากที่สุดเท่าที่ทำได้ พวกเขาจะไปบ้านบาปีศาสนิกชนและสังหารสตรีและเด็กในระหว่างที่พวกเขาออกจากบ้านระหว่างวัน ตกตึกชาวมุสลิมจะโจมตีบาปีศาสนิกชนในระหว่างทางที่พวกเขากลับบ้าน หรือไม่ก็ทำร้ายพวกเขาขณะที่พวกเขาเดินอยู่บนถนนหนทางและสังหารพวกเขา หรือมีฉะนั้นก็จับพวกเขาเข้าห้องขัง

จากนั้นไม่นาน พระบ็อบก็ทรงส่งข่าวถึงมุลลา ฮุสเซน ให้ไปช่วยโคดุดซึ่งขณะนั้นยังคงถูกกักตัวไว้ในบ้านของญาติของเขาที่เมืองซารี ดังนั้นมุลลา ฮุสเซน จึงรวบรวมบรรดาศาสนิกชนและออกเดินทางไปปฏิบัติภารกิจตามพระบัญชาของ พระบ็อบ ระหว่างการเดินทางมุลลา ฮุสเซนและบรรดาศาสนิกชนถูกโจมตีหลายครั้งจนต้องตัดสินใจหยุดการเดินทางที่ป้อมเชค ทาบาซี และลงมือสร้างป้อมเพื่อปกป้องตนเองและศาสนิกชนจากการถูกสังหาร

ทันทีที่สร้างป้อมเชค ทาบาซีเสร็จ พระบาฮาอูลลาห์ทรงเสด็จมาตรวจผลงานหลังจากที่ทรงตรวจการก่อสร้างแล้วพระบาฮาอูลลาห์ทรงอนุมัติการก่อสร้างพร้อมทรงมีพระราชวินิจฉัยให้ปรับปรุงบางส่วนเพื่อให้มีความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น หลังจากนั้น พระองค์ทรงตรัสกับมุลลา ฮุสเซน ว่าสิ่งที่ป้อมและกลุ่มศาสนิกชนขาด

ไปอย่างหนึ่งก็คือโคดดูส พระบาฮาอุลลาห์ทรงตระหนักว่า ถ้ามีโคดดูสร่วมอยู่ในค่ายนี้ ด้วยทุกอย่างก็จะเรียบบร้อย ดังนั้น พระองค์จึงทรงพระบัญชาให้มุลลา ฮุสเซนส่งมุลลา มีห์ดีพร้อมชายอีกหกคนไปยังเมืองซารีเพื่อนำตัวโคดดูสมา พระองค์ทรงตรัสว่า เท่าที่พวกเขาจะทำก็แค่บอกกับญาติของโคดดูสให้ส่งโคดดูสแก่พวกเขาเท่านั้น พระองค์ทรงตรัสว่า “ความหวาดหวั่นพระผู้เป็นเจ้า และความสะพรึงกลัวพระผู้เป็นเจ้าจะกระตุ้นให้เขาตัดสินใจปล่อยเหยื่อที่เขาคุมขังอยู่อย่างไม่ลังเล”

เหล่าศาสนิกชนที่เป็นชายล้วนเดินทางตรงไปยังเมืองซารีในทันที และเหตุการณ์ก็เป็นไปตามที่ พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัส กล่าวคือ พวกเขาออกคำขาดให้ญาติปล่อยตัวโคดดูส แล้วโคดดูสก็เป็นอิสระอย่างไม่มีปัญหา อย่างปราศจากการโต้เถียง เป็นการแสดงให้เห็นพระพลาณาภาพอันโอฬารของพระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 6

ระหว่างที่โคดดูสเดินทางมายังป้อมเชค ทาบาชี มุลลา ฮุสเซนเรียกประชุมเหล่าศาสนิกชนที่ป้อมพร้อมบอกพวกเขาว่า ทั้งพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ทรงพระประสงค์ให้โคดดูสอยู่ที่ค่ายแห่งนี้ พวกเขาจะต้องคิดว่าโคดดูสเองเปรียบเสมือนเป็นองค์พระบ็อบ เขากล่าวต่อไปว่า “ส่วนสำหรับตัวข้าพเจ้า ขอให้พวกท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นแค่คนรับใช้ที่ต่ำต้อยของโคดดูส พวกท่านจะต้องเคารพเชื่อฟังโคดดูสอย่างบริบูรณ์จนถึงขั้นที่ว่าถ้า โคดดูสสั่งพวกท่านให้สังหารข้าพเจ้า พวกท่านจะต้องเคารพเชื่อฟังคำสั่งนี้ในทันที หากท่านลังเล ท่านก็จะได้ชื่อว่าไม่ซื่อสัตย์ต่อศาสนา พวกท่านจะต้องไม่ไปหาเขาถ้าเขาไม่เชิญ พวกท่านจะสละแล้วซึ่งความประสงค์และความปรารถนาของตนเอง และทำตามแผนและบัญชาของเขา พวกท่านจะต้องปฏิบัติตามจนเป็นที่ภาคภูมิใจของเขา” จากนั้น มุลลา ฮุสเซนก็นำศาสนิกชนจำนวนนับร้อยไปพบกับโคดดูส เขาวางเทียนสองเล่มไว้ในมือซ้ายขวาของศาสนิกชนแต่ละคน และแล้วทุกคนก็เดินทางออกไปในคำคืนนั้น ช่างเป็นความปิติยินดีสำหรับพวกเขาเพียงใดที่ได้พบโคดดูสซึ่งเป็นบุคคลที่พวกเขารัก พวกเขาเดินตามผู้นำคนใหม่ในขณะที่มือทั้งสองยังถือเทียนเดินกลับป้อม พวกเขาร้องเพลงและสวดบทกลอน “พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ ผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ พระผู้เป็นนายของเหล่าเทพยดาและพระจิตวิญญาณ” และนามของ โคดดูสยังมีความหมายว่า “ศักดิ์สิทธิ์” อีกด้วย

คำถามแรกของโคดดูสเมื่อตอนที่เขาลงจากหลังม้าเมื่อถึงป้อมเชค ทาบาชี คือคำถามเกี่ยวกับพระบาฮาอุลลาห์ มุลลา ฮุสเซนตอบเขาว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระบาฮาอุลลาห์ก็จะทรงกลับมาเยี่ยมป้อมอีก โคดดูสถามถึงจำนวนชายฉกรรจ์ที่อยู่ในป้อม ทั้งนี้เพราะตามความเชื่อของอิสลาม จะต้องมียุทธสาธิตจำนวนรวมสามร้อยสิบสามคนที่จะทำให้คำทำนายที่มีมาแต่โบราณเกี่ยวกับการมาถึงยุคใหม่

สัมฤทธิ์ผลเป็นจริง มุลลา ฮุสเซนนับชายแต่ละคนที่ผ่านประตูป้อมเข้ามา เขา นับจำนวนคนได้สามร้อยสิบสองคน ในขณะที่ มุลลา ฮุสเซนกำลังจะเดินไปรายงานเลขจำนวนนี้กับโคดุดส ทันใดนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมาจากเมืองบาร์ฟูรูชเพื่อเข้าร่วมพลที่ป้อม และเพื่อพลีชีพแก่พระบ็อบ ผู้ทรงเป็นที่รัก ตอนที่มุลลา ฮุสเซนบอก โคดุดสในขณะนั้นว่ามีจำนวนชายครบจำนวนสามร้อยสิบสามคนแล้ว โคดุดสตอบว่า "สิ่งที่ชีวหาของพระผู้เป็นพระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าของได้ทรงตรัสไว้เกี่ยวกับพระศาสดาตามพันธสัญญาได้บรรลุเป็นความจริงแล้ว" จำนวนที่นับได้นี้ พิสูจน์ให้เห็นว่ายุคใหม่มาถึงแล้วและประชาชนพร้อมจะรับความจริงนี้

การเป็นผู้นำชายที่ป้อมเซค ทาบาสีโดยโคดุดสมีลักษณะทางจิตวิญญาณ หนึ่งในความแตกต่างที่น่าสนใจที่สุดของบรรดาเหล่าบาบีสตินิกชนในป้อมก็คือ พวกเขา มิได้เป็นนักรบหรือทหารที่ผ่านการฝึกฝนด้านการทำสงครามมาก่อน พวกเขาส่วนใหญ่ยังเป็นนักเรียนหรือครู หรือมิฉะนั้นก็กำลังประกอบอาชีพที่พลเรือนทั่วไปทำ พวกเขาล้วนเป็นผู้มีสติปัญญาที่ศึกษาพระคัมภีร์ไกรอ่าน ดังนั้น พละกำลังของพวกเขาลงมีได้มาจากกล้ามเนื้อแต่มาจากจิตวิญญาณ ที่พวกเขาหิวกระหายมากกว่าคือ ความเข้าใจทางจิตวิญญาณของยุคใหม่ ดังนั้นโคดุดสจึงเป็นบุคคลที่เหมาะสมที่สุดที่จะอยู่ในป้อมเพื่อให้ชีวิตใหม่ทุกแง่มุมแก่พวกเขาเพราะโคดุดสคือผู้ทรงภูมิปัญญา

ตอนที่มาถึงค่ายโคดุดสมอบพระธรรมที่เขาอธิบายแก่มุลลา ฮุสเซน และขอให้มุลลา ฮุสเซนอ่านดังๆ ให้ศาสนิกชนที่นั่นฟัง พระธรรมบทหนึ่งที่เขาเขียนเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระบ็อบ ฉบับที่สองเกี่ยวกับพระบาฮาอูลลาห์และฉบับที่สามเกี่ยวกับทาเฮเรห์ บางคนสงสัยว่าเหตุใดโคดุดสจึงเขียนเกี่ยวกับพระบาฮาอูลลาห์อย่างเลิสเลอ ที่เป็นเช่นนี้เพราะช่วงนั้นยังไม่มีผู้ใดตระหนักว่าพระบาฮาอูลลาห์ทรงมีความสำคัญเพียงใด เมื่อโคดุดส ทราบเกี่ยวกับข้อสงสัยนี้ เขากล่าวว่าถ้าเป็น พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาจะเข้าใจเมื่อถึงเวลา

นอกเหนือจากนี้ โคดุดสยังเขียนคำอธิบายพระคัมภีร์ไกรอ่านบางส่วนไว้อย่างสวยงาม เขาเขียนจนเสร็จแม้ว่ากำลังตกอยู่ท่ามกลางความยากลำบาก เหล่า ศาสนิกชนต่างระทึกใจในพลังแห่งถ้อยคำของโคดุดส ข้อเขียนนั้นมีความยาวยาวกว่าพระคัมภีร์ไกรอ่านถึงหกเท่า

ระหว่างที่อยู่ในค่ายช่วงนั้นโคดุดสจะขอให้มุลลา ฮุสเซนและเพื่อนศาสนิกชนคนอื่นท่องพระธรรมของพระบ็อบเป็นทำนองเสนาะในช่วงเช้าและบ่ายทุกวัน โคดุดสจะนั่งฟังพระธรรมของพระผู้เป็นที่รักของเขาในลานที่เปิดกว้างข้างๆ ป้อมโดยมีเพื่อนศาสนิกชนรายล้อม เขาใช้เวลาฟังพระธรรมของพระบ็อบเสมอแม้ในยามที่มีการต่อสู้อยู่รอบๆ ตัว เขาปล่อยให้ศรัทธาถึงกระสุนมาตกในทุกแห่งหนอย่างใจเย็น ที่เขาทำคือแค่สวดมนต์ว่า "ข้าพเจ้ายินดีกับการได้เป็นคนแรกที่รับความทุกข์เพื่อพระองค์ในเมือง

ซีราช ข้าพเจ้าเฝ้ารอเวลารับความทรमानเป็นคนแรกในหนทางแห่งความตายอันจะมีค่าควรกับศาสนาของพระองค์”

นี่คือระดับความรู้และความศรัทธาที่โคดุดมี เมื่อเพื่อนศาสนิกชนได้ประจักษ์ในความกล้าหาญและได้ตระหนักในความรอบรู้ของโคดุด ความศรัทธาของพวกเขาก็แกร่งกล้าและกล้าหาญมากขึ้นทุกวัน ตอนแรกพวกคิดว่าที่มุลลา ฮุสเซนแสดงความสนใจในตัวของโคดุดอย่างมากนั้นเป็นเพราะว่าพระบ็อบและ พระบาฮาอุลลาห์ทรงพระบัญชาว่าจะต้องมีโคดุดร่วมอยู่ที่ป้อมนี้ด้วย แต่เมื่อเวลาค่อยๆ ผ่านไป พวกเขาก็รักโคดุดเหมือนกับที่พวกเขารักมุลลา ฮุสเซนจนหมดใจ

บทที่ 7

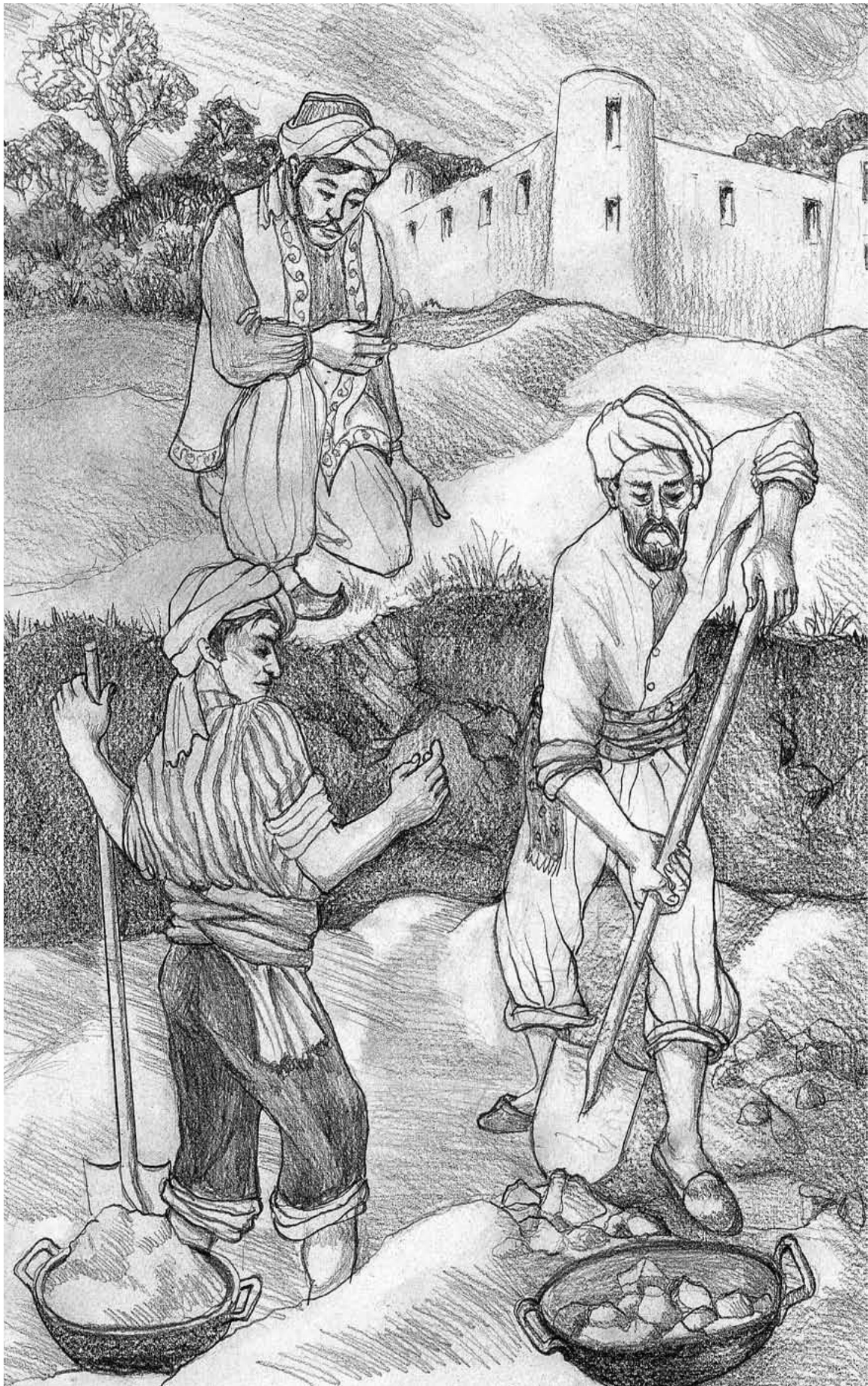
ศัตรุโจมตีป้อมเซค ทาบาซีวันแล้ววันเล่า บาปีศาสนิกชนเปล่งเสียงร้อง “ยา ซาเฮโบช-ซามาน”¹⁴ ทุกครั้งที่ถูกโจมตี พวกเขาก็จะขี้ออกไปสกัดกั้นและสามารถผลักดันให้ศัตรุถอยออกไปได้ทุกครั้งทั้งๆ ที่จำนวนศาสนิกชนมีแค่หยิบมือ ไม่ได้รับการฝึกทางด้านทำสงครามและมักจะหิวโหยเพราะขาดอาหารโคดุดและมุลลา ฮุสเซนจะขี้นำหน้าคนอื่นๆ ทั้งสองแสดงความกล้าหาญอย่างมากจนทำให้บาปีศาสนิกชนคนอื่นๆ เกิดความฮึกเหิมในการร่วมต่อสู้อย่างกล้าหาญอยู่ทั้งทางด้านหลังและข้างๆ พวกเขาด้วย

วันหนึ่ง ศัตรุตัดเสบียงอาหารและน้ำ ที่แน่ๆ ก็คือใครก็ตามที่ออกจากป้อมไปตักน้ำจะถูกฆ่าตาย ดังนั้นโคดุดจึงออกคำสั่งให้ใครออกไปจากป้อม หนึ่งในบาปีศาสนิกชนกล่าวกับโคดุดว่า “ศัตรุตัดเสบียงอาหารของเราแล้ว จะเป็นอย่างไรถ้าตอนนี้เราจะถูกตัดน้ำอีก?”

เมื่อถูกถามเช่นนี้โคดุดจึงหันไปหามุลลา ฮุสเซนและกล่าวว่า “ถ้าเป็น พระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า คำคินนี้เราจะได้รับน้ำจากฝนที่จะตกลงมา จากนั้นหิมะก็จะตกอย่างหนัก ซึ่งจะช่วยให้เราต่อสู้กับการโจมตีที่พวกเขากำลังวางแผนอยู่”

คืนวันนั้น ฝนตกลงมาอย่างหนักที่ป้อมและบริเวณใกล้เคียง ทำให้อาุรุษยุทธภักดิ์ของศัตรุเสียหายทั้งหมด ฝนที่ตกลงมาทำให้บาปีศาสนิกชนมีน้ำใช้ติดต่อกันเป็นเวลาหลายสัปดาห์ หลังจากฝนตก คินต่อมาก็มีหิมะตกอย่างหนัก โคดุดชี้ให้บาปีศาสนิกชนที่มีความห่วยโยคนนั้นเห็นว่า “ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของคิงทรงตอบคำสวดมนต์ของเราและทำให้ทั้งฝนและหิมะถล่มใส่ศัตรุของเราจนประสบกับความยากลำบาก แต่กลับทำให้ป้อมของเรามีน้ำใช้”

¹⁴ ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นนายแห่งยุคสมัย

โคดุดสจึงสั่งการให้ขุดคูน้ำ (ร่องน้ำลึก) รอบป้อมเพื่อป้องกันตัวอีกชั้นหนึ่ง

การโจมตีของศัตรูยังคงดำเนินต่อไป ดังนั้นโคดუსจึงสั่งการให้ชุดคู้หน้า(ร่อนน้ำลึก) รอบป้อมเพื่อป้องกันตัวอีกชั้นหนึ่ง พวกเขาช่วยกันชุดคู้เป็นเวลาสิบเก้าวันจนแล้วเสร็จ ไม่นานนับจากนั้น ศัตรูก็ส่งกองกำลังมาโจมตีป้อมอีก คราวนี้นำโดยเจ้าชาย มีห์ตี โคลี มีร์ซาเจ้าชายตั้งค่ายบนเนินเขาเหนือป้อม และบัญชาการให้กองทหารยิงเข้าทิศทางนั้น ตอนที่โคดუსส่งสัญญาณว่า “ดูกร วีรชนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ลงชั้นม้า” ตอนนั้นยังไม่รุ่งสางและประตูป้อมก็ถูกเปิดออก มีศาสนิกชนจำนวนสองร้อยสองคนที่ขี่ม้าตามโคดუსและมุลลา ฮุสเซนไปยังทิศทางที่กองทหารตั้งอยู่ พวกเขาควมม้าไปยังศูนย์บัญชาการของเจ้าชาย ตรงไปยังห้องสวนตัวของพระองค์ เจ้าชายประหลาดใจและตกใจกลัวมากจนกระโดดหนีทางหน้าต่างด้านหลังของห้องบรรทม และทรงวิ่งหนีไปโดยไม่หยุดสวมรองเท้า

ตอนที่บาบิโลนิกชนบุกเข้าไปในศูนย์บัญชาการของเจ้าชาย พวกเขาพบกล่องเงินและทองและสิ่งของมีค่าอื่นๆ แต่พวกเขาไม่แตะต้องของมีค่าเหล่านั้นยกเว้นดินปืนและดาบเล่มโปรดของเจ้าชาย หลังจากการปะทะกันผ่านไป พวกเขาสามารถรวมตัวกันรอบๆ โคดუს ในขณะที่มุลลา ฮุสเซนเฝ้าสังเกตการณ์ ทันใดนั้น ศัตรูก็เข้าโจมตีป้อมอีก คราวนี้โคดუსถูกยิงที่ปากทำให้ฟันหักหลายซี่และทำให้ลิ้นและคอบาดเจ็บจนพูดไม่ได้ มุลลา ฮุสเซนตระหนกมากที่เห็นเลือดกลบปากของโคดუს จนเขาแทบจะต็อกชกหัวตนเอง แต่โคดusah้ามเขาไว้มุลลา ฮุสเซนฉวยดาบของโคดუსและดาบเล่มโปรดของเจ้าชายออกไปต่อกรกับศัตรูด้วยตนเอง กองกำลังทั้งหมดจึงรีบล่าถอยและวิ่งไปคนละทิศละทาง

เหล่าศาสนิกชนช่วยกันอุ้มร่างโคดუსกลับป้อมด้วยความเจ็บปวดและเศร้าเสียใจ เพราะโคดუსได้รับบาดเจ็บ เมื่อเขาเห็นเหล่าศาสนิกชนเศร้าเสียใจเนื่องจากโคดუსพูดไม่ได้ โคดუსจึงเขียนในกระดาษความว่า “เราจะยอมรับพระประสงค์ของ พระผู้เป็นเจ้า เราจะยืนอย่างเด็ดเดี่ยวและแน่วแน่ในยามถูกทดสอบ แม้ว่าร่างกายของเราจะเจ็บปวด แต่วิญญาณของเรามีความสุข เราขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ถ้าพวกท่านรักเราก็จงอย่าเศร้าเพราะความเศร้าของท่านจะทำให้เราเสียใจตามไปด้วย” นี่คือนิยามที่โคดუსสอนบาบิโลนิกชนให้มีความสุขในขณะที่กำลังรับใช้ พระผู้เป็นเจ้าไม่ว่าการรับใช้นั้นจะทำให้เขาได้รับความเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม

หลังจากที่โคดุสมีอาการดีขึ้น แต่เขาก็ยังไม่สามารถช่วยต่อต้านการโจมตีในอีกสองสามวันต่อมา ดังนั้น มุลลา ฮุสเซนจึงต้องนำเหล่าบรรดาศาสนิกชนเอง ขณะที่เขาขี่ม้าออกมาจากป้อมพร้อมเหล่าศาสนิกชนที่ตามติดกันมา พวกเขาร้องสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอีกว่า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน” แต่ตอนที่ต่อสู้กันอยู่นั้น ม้าของมุลลา ฮุสเซนถูกเชือกรัดเขาจึงถูกยิงที่หน้าอกสองสามชั่วโมงต่อจากนั้น มุลลา ฮุสเซนก็ได้เสียชีวิต แต่ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตเขาถูกหามกลับไปยังป้อมและแล้วก็มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น

ทันทีที่มุลลา ฮุสเซนถูกนำกลับไปห้อง โคดุดส์สั่งให้ศาสนิกชนทั้งหมดออกไป เขากล่าวว่า “ปล่อยเขาไว้กับเรา มีบางสิ่งที่เราต้องการให้เขาทราบ” ทุกคนทิ้งให้มุลลา ฮุสเซนอยู่กับโคดุดส์ตามลำพัง ส่วนเหล่าศาสนิกชนยืนรอรออยู่นอกประตู ศาสนิกชนคนหนึ่งมองลอดผ่านรอยแตกที่ประตูและได้ยินโคดุดส์เรียกชื่อ มุลลา ฮุสเซน เขาประหลาดใจมากที่เห็นมุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นและคุกเข่าลงต่อหน้าโคดุดส์อย่างที่เคยปฏิบัติมา เขาก็มึนงงและมองพื้นเบื้องล่างแล้วฟังทุกคำที่โคดุดส์ กล่าว ชายคนนั้นได้ยินโคดุดส์กล่าวกับมุลลา ฮุสเซนว่า “ท่านด่วนจากโลกนี้ไป และกำลังทิ้งให้ข้าพเจ้าเผชิญกับศัตรู หากเป็นความปิติของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไปรวมตัวกับท่านในอีกไม่ช้า และข้าพเจ้าก็จะได้รับมรดกอันหอมหวานของการได้อยู่ในสถานวิมานด้วย”

มุลลา ฮุสเซนและโคดุดส์สนทนากันร่วมสองชั่วโมง แต่ไม่มีใครทราบว่าคุยกันเรื่องอะไร พวกเขาเฝ้ารอนานจนกระทั่งโคดุดส์เปิดประตูให้เหล่าศาสนิกชนและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้สั่งเสียมุลลา ฮุสเซนแล้ว และได้บอกเขาหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่เคยบอกเขามาก่อน” ตอนที่พวกเขาไปหามุลลา ฮุสเซนที่นอนอยู่ก็พบว่าเขาเสียชีวิตแล้ว แต่ยังมีรอยยิ้มบางๆ อยู่บนใบหน้า เขาดูสงบเหมือนกับที่กำลังนอนหลับ

โคดุดส์เป็นผู้จัดการศพของมุลลา ฮุสเซนด้วยตนเอง เขาให้มุลลา ฮุสเซนสวมเสื้อของเขาเอง และสั่งการให้นำเขาไปฝังทางทิศใต้ติดกับปูชนียสถานเซค ทาบาศี คำไว้อาลัยสุดท้ายที่โคดุดส์กล่าวสดุดีมุลลา ฮุสเซน ก่อนที่จะนำร่างของเขาไปฝังก็คือ “ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแด่ท่านผู้ซึ่งมีความซื่อสัตย์ต่อพระปณิธานของ พระผู้เป็นเจ้า จวบจนวาระสุดท้าย ข้าพเจ้าขอสวามนตร์ต่อพระผู้เป็นเจ้า ขออย่าให้ข้าพเจ้าและท่านแยกจากกัน” จากนั้น โคดุดส์ ก็จุ่มพิตตาและหน้าผากของ มุลลา ฮุสเซนและบรรจุศพของมุลลา ฮุสเซนลงในหลุมด้วยตัวเขาเอง เสร็จแล้วเขาบอกทุกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ว่า พวกเขาจะต้องเก็บเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ฝังศพของมุลลา ฮุสเซน ไว้เป็นความลับ หลังจากนั้นเขาก็สั่งการให้ฝังศาสนิกชนอีกสามสิบหกคนที่พลีชีพเพื่อศาสนาในวันเดียวกันนั้นในหลุมฝังรวมซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของ ปูชนียสถาน คำไว้อาลัยสุดท้ายถึงผู้พลีชีพทั้งหมดโดยโคดุดส์ คือ “ขอให้บรรดาผู้ที่สละชีพเพื่อศาสนาเป็นตัวอย่างแก่บรรดาผู้เป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้า ขอให้ความสมัคสมานสามัคคีที่มีต่อกันในชีวิตนี้ของบรรดาผู้ที่พลีชีพเพื่อศาสนาจงยืนยาวต่อไป ถึงยามนี้ซึ่งเป็นยามที่พวกเขาได้จากโลกนี้ไปแล้ว”

เพื่อนศาสนิกชนของโคดุดส์จำนวนไม่น้อยกว่าเก้าสิบคนได้รับบาดเจ็บในคืนวันนั้น และส่วนใหญ่ได้เสียชีวิตลงในเวลาต่อมา โคดุดส์มอบหมายให้ มีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ทำหน้าที่จัดการเกี่ยวกับบาปีศาสนิกชนแทนมุลลา ฮุสเซน มีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์คนเดียวกันนี้เป็นคนที่ทำหน้าที่สร้างค่ายและที่พัก บาปีเยห์ จนสำเร็จลุล่วงอย่างดี

ในคืนวันนั้น ศัตรูถูกโจมตีอย่างหนัก กองกำลังของศัตรูจึงทิ้งระยะสี่สิบห้าวันก่อนจะเข้าบุกป้อม ศาสตริกชนอีกครั้งหนึ่ง แต่ในช่วงเวลานี้บาปีศาสนิกชนไม่ได้รับอนุญาตให้ออกนอกค่ายเพื่อหาอาหาร พวกเขาถึงกับปั่นกระดุกทำเป็นแป้งและใช้ผ้าของมุลลา ฮุสเซนทำอาหาร เมื่อเสบียงหมดเหล่าศาสนิกชนก็อดอาหารอีก โคดุดสและมีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ แบ่งปันข้าวถุงสุดท้ายกับเพื่อนศาสนิกชน เมื่อทุกคนได้รับส่วนแบ่งของตนแล้ว โคดุดสกล่าวว่า "ใครก็ตามที่รู้สึกว่าจะตนเองแข็งแรงพอที่จะทนต่อความยากลำบากที่กำลังจะมาถึงก็สามารถจะอยู่ในค่ายนี้กับเราต่อไปได้ แต่หากใครก็ตามในหมู่ท่านที่รู้สึกเกรงกลัวแม้แต่เพียงนิดเดียว ใครคนนั้นก็จงออกจากสถานที่นี้ไปเดี๋ยวนี้ เพราะในไม่ช้า ศัตรูจะโจมตีเราอีก และคราวนี้ทุกคนจะไม่มีทางหนีความทุกข์ยากที่กำลังจะมาถึง"

ตกตึกคืนนั้น หนึ่งในศาสนิกชนในป้อมหักหลังเพื่อนศาสนิกชนในป้อมด้วยการเป็นสายส่งข่าวให้เจ้าหน้าที่ที่ดูแลกองทัพชื่ออับบาส โกลี ซาน ทราบว่า มุลลา ฮุสเซน ตลอดจนศาสนิกชนคนอื่นๆ ถูกสังหารแล้ว ทั้งยังเร่งเร้าให้อับบาส โกลี ซานโจมตีป้อมทันทีในขณะที่พวกเขากำลังหิวโหยและกำลังเผชิญกับการถูกทดสอบอย่างร้ายแรง อับบาส โกลี ซานมีความยินดีอย่างยิ่งที่ได้ทราบข่าวว่า มุลลา ฮุสเซนถูกสังหารแล้ว เขามีความแน่ใจว่าการเข้ายึดป้อมเซค ทาบาศี ทำได้ไม่ยากและเขาจะได้รับการปูนบำเหน็จจากพระเจ้าชาห์เป็นการตอบแทน เขาสังหารสายลับที่นำข่าวมาบอก แล้วจึงเตรียมการบุกป้อมอีกวาระหนึ่ง

ในวันโจมตีป้อมอับบาส โกลี ซาน เดินทัพพร้อมทหารสองกองร้อยตรงไปยังป้อม โคดุดสมองเห็นกองกำลังกำลังบุกเข้ามา เขาจึงกล่าวกับมีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ว่า "ขอท่านจงเก็บกำลังคนไว้สิบแปดคนแล้วตรงไปเผชิญกับกองกำลังสองกองร้อยนี้เพื่อสอน อับบาส โกลี ซาน ว่า แม้วามุลลา ฮุสเซนจะไม่อยู่กับพวกเราแล้ว แต่อานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของก็ยังคงเป็นพลังให้เพื่อนของเขาเอาชนะศัตรูได้"

มีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์รีบคัดพลพรรคสิบแปดคนอย่างรวดเร็ว จากนั้น พวกเขาขี่ม้าออกจากป้อมและร้องตะโกน "ยา ซาเฮโบซ ซามาน" ดังก้อง เมื่อกองกำลังทหารได้ยินทั้งหมดก็ล่าถอยอย่างไม่คิดชีวิต พวกเขาวิ่งมุ่งไปยังทางทิศเหนือของเมืองบาร์ฟูรูซ ก่อนที่จะหยุดลงอับบาส โกลี ซาน ตัวสั่นด้วยความกลัวจนตกม้า รongเท้าข้างหนึ่งของเขาจึงถูกหนีบติดกับโคลนน้ำ เขาวิ่งหนีทั้งๆ ที่สวมรองเท้าข้างเดียว ตามติดมาด้วยกองกำลังที่วิ่งหนีแข่งหน้าเขาไป

ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ นี่คือนาทีเกิดขึ้นตอนที่ชายสิบเก้าคนมีชัยเหนือกองกำลังทั้งหมด ชัยชนะครั้งนี้นำมาซึ่งความโล่งใจแก่เหล่าบาปีศาสนิกชนเป็นเครื่องเตือนใจอีกครั้งถึงอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ทำให้พวกเขากลับมีความรู้สึกสมัครสมานสามัคคีกันนับตั้งแต่การเสียชีวิตของมุลลา ฮุสเซน กระนั้นก็ตาม เป็นอีก

ครั้งหนึ่งที่พวกเขาขาดเสบียงอาหาร พวกเขาลากม้าที่ตายแล้วในสนามรบมาทำอาหาร

มีแม่วัวตัวหนึ่งเหลือในป้อม แต่คนที่เลี้ยงวัวไม่ฆ่าวัวตัวนั้น เขารีดนมมาทำข้าวเปียกให้โคดสุรรับประทานทุกวัน อย่างไรก็ตาม เมื่อโคดสุสเห็นบรรดาศาสนิกชนหิวโหยมากขึ้นทุกวัน เขาก็ฝืนทานอาหารเพียงสองสามช้อน ส่วนที่เหลือเขาก็แบ่งปันให้ศาสนิกชนทานอย่างทั่วถึง เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อยากอาหารอีกเลยนับตั้งแต่มุลลา ฮุสเซนจากพวกเราไป หัวใจของข้าพเจ้าเจ็บปวดเมื่อเห็นบรรดาศาสนิกชนรอบๆ ตัวหิวโหย” อย่างไรก็ตาม แทนที่เขาจะเศร้าเสียใจ เขากลับมุ่งหน้าเขียนคำอธิษฐานพระคัมภีร์โครอ่าน ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง หังยังให้กำลังใจเพื่อน ศาสนิกชนให้มีความกล้าหาญและอดทนอย่างถึงที่สุด

มีศาสนิกชนคนหนึ่งชื่อมุลลา มีร์ซา โมฮัมหมัดเล่าเกี่ยวกับโคดสุสและเรื่องราวที่เกิดขึ้นในป้อมไว้ดังนี้ “พระผู้เป็นเจ้าทรงตระหนักดีว่า แม้พวกเราจะหิวโหยแต่เราก็มิได้คิดถึงอาหารอีกต่อไป ความคิดของเรามิได้มุ่งไปที่อาหารประจำวัน จิตวิญญาณของเราล่องลอยไปกับถ้อยคำของโคดสุส ในขณะที่เขาอ่านและพูดกับพวกเราจนเราลืมความเหน็ดเหนื่อย เราสามารถอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้นได้นานนับปี เพราะไม่มีสิ่งใดมาทำให้เราไร้ความสุขได้ เมื่อใดก็ตามที่การขาดอาหารทำให้พลังกำลังของเราถดถอย มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ก็จะรีบไปพบกับ โคดสุสแล้ว โคดสุสก็จะออกมาให้กำลังใจเราแต่ละคน ทำให้จิตวิญญาณของเรามีความปีติยินดีอย่างยิ่ง พวกเราแค่ต้องการพบหน้าเขาแล้วเราจะมีพลังกำลังมากจนแม้กระทั่งถ้าศัตรูจะบุกทำร้ายเราในตอนนั้น เราก็จะพร้อมเข้าสู่การสู้รบและนำชัยมาอีกครั้งหนึ่ง”

ในขณะที่ศัตรูกำลังเตรียมตัวโจมตีเราอีกระลอกหนึ่ง บาบีสานิกชนในป้อมต่างมีความสุขกับการจะมาถึงของเทศกาลนอว์รูซ¹⁵ ช่วงเทศกาลนอว์รูซในปีนั้น (ค.ศ. 1849 พ.ศ. 2392) เหล่าศาสนิกชนร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าด้วยทำนองนี้ “ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ พระผู้เป็นนายแห่งเทพดา พระผู้เป็นเจ้าของจิตวิญญาณ” พวกเขาร้องเพลงอย่างมีความสุข พวกเขาขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงพระราชทานพระพรให้พวกเขาอย่างมากมาย พระพรที่พระผู้ทรงอนุภาพทรงพระราชทานแก่พวกเขา ไม่มีสิ่งใดมาขัดขวางความสุขแห่งการมีโคดสุส อยู่ด้วย และกับการได้รับใช้พระผู้เป็นเจ้าเยี่ยงวีรชนของพระองค์

¹⁵ วันขึ้นปีใหม่ในอิหร่าน

บทที่ 8

ในวันนอวรุช โคดุดสเขียนสารถึงเพื่อนศาสนิกชนว่าเวลาที่หลายคนจะพลีชีพเพื่อศาสนาใกล้จะมาถึงแล้ว ในวันที่เก้าหลังจากเทศกาลนอวรุช กองกำลังสี่กองร้อยเริ่มระดมยิงไปยังค่ายเชค ทาบาสี เล็กๆ แห่งนี้ เมื่อเสียงปืนดังขึ้น โคดุดสก็ออกมาจากห้องและเดินไปยังกลางลานป้อม ไบหน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เขาไม่เคยดูสงบอย่างเช่นในวันนี้มาก่อน ขณะที่เขาเดินอยู่มีลูกปืนถูกยิงมาตอกอยู่ตรงหน้าเขา เขาใช้เท้าเขี่ยลูกปืนออกไปและกล่าวว่า “ศัตรูพวกนี้แทบจะไม่รู้ถึงพยานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาล้มไปแล้วหรือว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงอำนาจที่จะทำอะไรก็ได้ตามที่ทรงพระประสงค์? พวกเขาพยายามทำให้วีรชนของ พระผู้เป็นเจ้าตื่นตระหนกกระนั้นหรือ? วีรชนผู้ซึ่งไม่สนใจในลาภยศ เกียรติ หรือรางวัลทางโลกเลยแม้แต่น้อย?”

จากนั้น เขาก็เดินกลับไปหาเหล่าศาสนิกชนแล้วกล่าวคำสรรเสริญพวกเขา ดังนี้ “จงอย่าหวาดผวากัยที่มาจากศัตรู เพราะพวกท่านคือบุคคลที่พระโมฮัมหมัดทรงกล่าวถึงในพระคัมภีร์โกรอ่าน ว่า

“โอ้ เราเผ่ารอที่จะเห็นไบหน้าของพี่น้องของเรามานานแสนนานเพียงใดแล้ว พี่น้องของเราจะมาปรากฏอยู่ที่ปลายสุดของโลก เราได้รับพระพรอย่างมากมายก็จริงแต่พวกเขากลับได้รับพระพรมากกว่าที่พวกเขาจะได้รับ” วันนี้ พวกเราจะต้องไม่หวาดหวั่นมิฉะนั้นพวกเราจะสูญเสียเกียรติยศที่พระศาสดาโมฮัมหมัดทรงพระราชทานให้ แต่ละคนในหมู่เราจะสิ้นชีวิตตามเวลาที่ถูกกำหนดไว้ และเมื่อเวลานั้นมาถึงจะไม่มีสิ่งใดหรือผู้ใดมาแปรเปลี่ยนไปได้แม้ว่าจะเพียรพยายามเพียงใดก็ตาม จะไม่มีใครสามารถช่วยให้ท่านมีชีวิตสั้นหรือยาวเพราะชะตาของแต่ละคนนั้นถูกกำหนดไว้แล้ว มีแต่พระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงตระหนักรู้ ส่วนพวกเราจะต้องตั้งตัวอยู่ในแผนการของพระองค์ หากท่านเกรงกลัวเสียงของปืนที่ยังมายังป้อมนี้อย่างต่อเนื่องแม้เพียงชั่วขณะเดียว ท่านก็จะสูญเสียการคุ้มครองป้องกันที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า”

แม้ว่าบรรดาศาสนิกชนจะหิวและกระหายอย่างมากเพียงใด ถ้อยคำของโคดุดสก็ต่อชีวิตและทำให้หัวใจของเขาได้รับการเติมเต็ม พวกเขาจึงเตรียมกายและใจพร้อมรับการถูกจู่โจมลุลอกใหม่ ขณะที่ลูกกระสุนปืนใหญ่ตกลงมาในป้อมในสองสามวันต่อมา เหล่าบาบีสานิกชนท่องพระวจนะจากพระคัมภีร์โกรอ่านด้วยเสียงอันดังจนแว่วถึงหูกองทหารที่ตั้งอยู่ข้างนอกป้อม เจ้าชายประหลาดใจที่บาบีสานิกชนยังไม่ถอดใจและยอมแพ้ แต่พวกเขากลับร้องเพลงสวดมนต์อธิษฐาน

ในที่สุด จาฟา โกลี ซานซึ่งเป็นผู้นำหนึ่งในสี่ของกองกำลังได้สร้างหอคอยสูงและนำลูกกระสุนไปเรียงไว้บนหลังคาหอเพื่อที่กระสุนที่ยิงจากที่สูงจะทะลุป้อมที่เป็นเป้า เมื่อ

โคดุดเห็นว่าหอคอยกำลังถูกสร้าง เขากล่าวกับมีห้ชา โมฮัมหมัด บาเกอร์ว่า "ขอให้ นำกองกำลังของเราออกไปต่อกรอย่างหนักกับนายพลคนนี้เหมือนอย่างที่ท่านเคย ต่อกรกับอับบาส โกลี ชานมาก่อนหน้านี้ ทำให้เขาได้รู้ว่าแม้ในยามเหน็ดเหนื่อยและ หิวโหย นักรบหัวใจสิงห์ของพระผู้เป็นเจ้าของเราก็แสดงออกซึ่งพลังอันมหาศาลที่ได้รับจาก พระผู้เป็นเจ้าของท่านั้น ขอให้นายพลคนนั้นได้ตระหนักว่า ยิ่งพวกเราหิวโหยมากขึ้น เพียงใด พวกเราก็จะเป็นภัยต่อศัตรูมากขึ้นเพียงนั้น"

มีห้ชา โมฮัมหมัด บาเกอร์ขี่ม้าออกจากป้อมอีกครั้งหนึ่งพร้อมกับเพื่อนศาสนิกชนสิบแปดคน เขาร้องสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของ "ยา ซาเฮโบซ ซามาน" ดั่งจนศัตรูพากัน ตระหนก จาฟา โกลี ชานและลูกสมุนจำนวนสามสิบคนล้มตายด้วยดาบของบาปีศา สนิกชน ส่วนลูกปืนจากหอสู่ก็ปลิวมาตกบนพื้นป้อม จากนั้นบาปีศาสนิกชนก็เริ่ม พังกำแพงหอคอยที่ศัตรูเพิ่งสร้างเสร็จ ช่วงนั้นตกตึกแล้ว เหล่า บาปีศาสนิกชนจึง เห็นควรที่จะถอยกลับป้อม ไม่มีบาปีศาสนิกชนคนใดได้รับบาดเจ็บจากการปะทะกัน ครั้งนี้ ยิ่งกว่านั้น เหล่าศาสนิกชนยังนำม้าที่แข็งแรงบึกบึนหลายตัวของศัตรูกลับมา ยังป้อมด้วย

หลังจากการโจมตีครั้งนี้ไม่นาน มีระเบิดเกิดขึ้นในค่ายทหารซึ่งคร่าชีวิตเจ้าหน้าที่ และกองกำลังทหารหลายคน จากนั้นไม่มีการโจมตีบาปีศาสนิกชนอีกเป็นเวลาหนึ่ง เดือนเต็ม ช่วงเวลานี้ โคดุดอนุญาตให้ ศาสนิกชนออกนอกป้อมเพื่อเก็บรวบรวม หญ้าเท่าที่หาได้ให้มากที่สุด พวกเขาต้มหญ้าทำเป็นซูปซึ่งเป็นอาหารเพียงอย่าง เดียวที่มีเหลือ โคดุดใช้เวลาสนทนาธรรมกับเหล่าศาสนิกชนมากขึ้น พร้อมให้ กำลังใจและช่วยทำให้หัวใจของพวกเขาผ่อนคลายลง

ลูกปืนปลิวเข้าป้อมอีกครั้งหลังหนึ่งเดือนผ่านไป ครั้งนี้กองกำลังทหารโจมตีป้อม อย่างรุนแรง ทำให้โคดุดต้องส่งมีห้ชา โมฮัมหมัด บาเกอร์ออกสู่อ่าวสุร์บพร้อมกับศา สนิกชนสามสิบหกคนแทนที่เคยออกต่อสู้แค่สิบแปดคน ตอนที่โคดุดสั่งการให้พวกเขา ออกไปตั้งรับข้าศึก โคดุดกล่าวกับพวกเขาว่า "ตั้งแต่ที่เรามาป้อมนี้ เราไม่เคย เข้าสู่อ่าวสุร์บเหมือนอย่างที่ผ่านมา เราออกไปป้องกันตัวแค่ตอนที่พวกเขาโจมตีเรา หากเป็นความประสงค์ของเราที่จะทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ หากเราต้องการชักนำคนมา เข้าสู่ศาสนาด้วยการใช้พลังกำลัง เราก็ย่อมสามารถทำได้โดยง่าย แต่บัดนี้ เราได้ ปลุกคนทั้งโลกและได้เตรียมพวกเขาให้พร้อมรับข่าวสารของเราแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม การใช้กำลังมิใช่หนทางที่เราเลือกใช้ ทางเดียวที่เราจะเปลี่ยนใจประชาชนให้ ยอมรับคำสอนนี้มีทางเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ เราจะต้องแสดงให้เห็นความ ศรัทธาและความเชื่อของเรา เวลาที่เราจะสามารถทำงานชิ้นนี้ให้สำเร็จลุล่วงใกล้เข้ามาแล้ว"

มีห้ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ขึ้นม้าตามติดด้วยศาสนิกชนจำนวนสามสิบหกคน ทั้งหมดร้องสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน” แล้วตรงดิ่งไปยังกองกำลังทหาร การปะทะกันครั้งนี้ทำให้ศาสนิกชนจำนวนห้าคนเสียชีวิต ท้ายที่สุดแล้วศัตรูแตกพ่ายและพากันวิ่งหนีโดยทิ้งธงบนพื้นไว้เบื้องหลัง บาปีศาสนิกชนกลับไปยังป้อมพร้อมศาสนิกชนห้าคนที่พลีชีพเพื่อศาสนา ทั้งหมดถูกฝังเรียงเคียงกันในหลุมข้างๆ ที่ฝังผู้เสียชีวิตในการสู้รบครั้งอื่นๆ ที่แล้วมา มีห้ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์มอบธงที่ตกนั้นให้แก่โคดลุส

บทที่ 9

เหตุการณ์เงียบสงบอยู่หลายวัน วันหนึ่งเจ้าชายส่งสารไปยังโคดลุสขอยุติการสู้รบและขอสงบศึก โคดลุส ส่งศาสนิกชนสองคนเป็นตัวแทนไปเข้าเฝ้า เจ้าชายให้การต้อนรับเขาทั้งสองอย่างสมฐานะ และให้นำชาติมิตรแต่ศาสนิกชนทั้งสองปฏิเสธ เพราะเขาทั้งสองไม่ต้องการรับอาหารหรือเครื่องดื่มมากกว่าเพื่อนศาสนิกชนที่อยู่ในป้อม ทั้งสองไม่ต้องการรับความทรमानในระดับน้อยกว่าเพื่อนศาสนิกชน เจ้าชายทรงตรัสว่า “การปะทะระหว่างเรายืดเยื้อมานานแล้ว ทั้งสองฝ่ายต่างก็ต่อสู้กันอย่างยาวนานจนสุดฝีมือ เราเห็นว่าพอแล้ว ขอให้เราร่วมกันหาทางคลี่คลายข้อพิพาทเถิด” หลังจากตรัสเสร็จพระองค์ก็ทรงหยิบพระคัมภีร์โครอ่านและเขียนข้อความต่อไปนี้ในหน้าหนึ่งดังนี้ “ข้าฯ ขอสาบานต่อพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดฉบับนี้ว่า ด้วยความชอบธรรมจากพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเปิดเผยพระธรรมนี้ ข้าฯ ขอรับรองว่า ข้าฯ ไม่มีจุดประสงค์อื่นใดนอกจากสันติภาพและภราดรภาพระหว่างเรา จึงขอให้ท่านออกมาจากค่ายและ ข้าฯ ขอให้ความมั่นใจว่าจะไม่มีผู้ใดทำร้ายตัวท่านหรือบรรดาเพื่อนๆ ของท่าน ข้าฯ ขอประกาศด้วยใจจริงว่า ท่านทั้งหลายอยู่ภายใต้การคุ้มครองป้องกันของพระผู้ทรงมหิทธานุภาพ พระโมฮัมหมัดผู้ทรงเป็นพระศาสดาของพระองค์ และภายใต้การอารักขาของพระเจ้านาเซอร์ดิน-ซาร์ห์ ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของเรา ข้าฯ ให้คำรับรองว่าจะไม่มีใครไม่ว่ากองกำลังทหารหรือชาวบ้านจะโจมตีพวกท่าน ถ้าข้าฯ มีความประสงค์อื่นใดนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว ขอให้พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงสาปแช่งข้าพเจ้าไปชั่วกาลนาน จากนั้น พระองค์ก็ทรงประทับลายพระนามในสารฉบับนี้ แล้วส่งมอบสารที่เขียนในพระคัมภีร์โครอ่านฉบับนี้ให้ชายทั้งสองไปส่งมอบแก่โคดลุส ทั้งยังส่งความปรารถนาดีฝากไปให้โคดลุสด้วย จากนั้น ทรงตรัสเพิ่มเติมอีกว่า “บายวันนี้ เราจะส่งม้าจำนวนหนึ่งไปที่รั้วของป้อมเพื่อโคดลุส และเพื่อนๆ จะได้ใช้ขี่มายังค่ายของเรา ข้าฯ จะตั้งกระโถมให้พวกเขาใช้พักผ่อน ทั้งหมดจะเป็นแขกของเราจนกว่าทางเราจะเตรียมการให้พวกเขากลับบ้านโดยข้าฯ จะออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด”

เมื่อชายทั้งสองส่งแผ่นสารที่เขียนบนพระคัมภีร์โครอ่านให้โคดลุส โคดลุสจูบสารนั้นด้วยความเคารพและกล่าวว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า ขอพระองค์ทรงตัดสินระหว่างเราและระหว่างพลพรรคของเราด้วยความจริง ทั้งนี้เพราะพระองค์คือ

พระผู้ทรงตัดสินที่ตีที่สุด” ถัดจากนั้น โคดุสก็สั่งการให้เพื่อนร่วมป้อมเตรียมตัวออก จากป้อม เขากล่าวว่า “เรารับคำเชิญของเจ้าชาย เพื่อกองกำลังทหารจะได้แสดง ออกมาว่าพวกเขามีความจริงใจต่อเรา”

เมื่อเวลาที่นัดกันมาถึง ม้าก็ถูกส่งมา โคดุสสวมผ้าโพกศีรษะที่พระบ็อบทรง พระราชทานแก่เขา จากนั้น โคดุสและบรรดาศาสนิกชนก็เดินทางออกจากป้อมโดย ที่ทุกคนหอบหิ้วอาวุธที่เหลือและของใช้ส่วนตัว พวกเขาถูกนำไปพักอยู่ในกระโจม หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง โคดุสกล่าวกับพลพรรคศาสนิกชนว่า “นับแต่นี้ต่อไป พวก ท่านจะต้องยอมรับสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในนามของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พวกท่านจะต้องไม่ ยอมให้สิ่งใดก็ตามมาทำลายชื่อเสียงของศาสนาที่พวกเราต่างสั่งสมกันมานานจนถึง บัดนี้ จงอธิษฐานต่อพระผู้ทรงมหิธานุภาพ ขอให้พระองค์ทรงช่วยให้พวกท่านมี ความซื่อสัตย์ต่อพระองค์จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต”

สองสามชั่วโมงต่อมา พวกเขาได้รับแจกอาหารจากเจ้าชายแบบง่าย ๆ ทั้งปริมาณที่ ให้ก็น้อยนิด โคดุสและพลพรรคจำนวนมากที่อยู่กับเขาในกระโจมปฏิเสธที่จะรับ อาหารนั้น วันรุ่งขึ้น เจ้าชายส่งมีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์มาหาโคดุส โคดุสส่งเขา กลับไปและให้กลับมารายงานสิ่งที่เกิดขึ้น มีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์กลับไปเข้าเฝ้า เจ้าชาย และได้รับคำมั่นจากเจ้าชายอีกครั้งหนึ่งว่าจะไม่มีใครได้รับอันตราย ทั้งยังมี แผนที่จะมอบม้าให้พลพรรคของโคดุสแต่ละคนขี่ไปถึงเมืองซาง-ซา ต่อจากนั้น พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้แยกย้ายกันกลับบ้านของแต่ละคน

มีห์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์กลับมาพบกับโคดุส เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดว่า หัวใจของ เจ้าชายไม่เชื่อสิ่งที่ลิ้นของตนเองพูด” โคดุสเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้

โคดุสกลับไปพบกับพลพรรคศาสนิกชนและบอกกับพวกเขาว่า “ไม่ควรรอรับม้าใน วันพรุ่งนี้ พวกเราจะต้องออกเดินทางกลับบ้านในคืนวันเดียวกันนั้น ส่วนตัวโคดุสเอง ก็จะกลับไปยังเมืองบาร์ฟูรชในไม่ช้า เหล่าศาสนิกชนขอโคดุสมิให้ทิ้งพวกเขาไว้ แต่ โคดุสกล่าวว่า “อย่าร้องไห้ เราทั้งหมดจะได้มาอยู่ร่วมกันอีก คราวนี้เราจะไม่แยกจาก กันอีก เราได้มอบศาสนาให้อยู่ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า สิ่งใดก็ตามที่เป็นพระ ประสงค์ของพระองค์ เราจะยอมรับสิ่งนั้นด้วยความยินดี” นับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่โคดุ สบอกให้พลพรรครีบกลับบ้านในคืนนั้น

ตอนที่โคดุสกลับมายังกระโจมของตนเองนั้นยังเป็นช่วงเช้า มาถึงได้ไม่นาน โคดุสก็ ได้รับโองการให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าชาย ตอนที่เขามาถึงกระโจมของเจ้าชายโคดุ สก็กลายเป็นนักโทษของเจ้าชาย เขาจึงไม่สามารถพูดกับเหล่าศาสนิกชนได้อีก เจ้าชายส่งสารถึงพลพรรคของโคดุสว่าโคดุสต้องการให้พวกเขาไปรวมตัวด้วยกันที่ ศูนย์บัญชาการทหาร บางคนในหมู่พลพรรคศาสนิกชนเชื่อตามนี้ เมื่อพวกเขาไปถึง ศูนย์บัญชาการฯ พวกเขาก็ถูกควบคุมตัวไว้ และต่อมาถูกขายเป็นทาส ผู้ที่รอดชีวิต

‘ไม่กี่คนนี่เองที่เป็นกลุ่มเดียวเท่านั้นที่กลับมาบอกให้ทั้งโลกรู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นที่ป้อม
เชค ทาบาซี

ศาสนิกชนที่เหลือถูกสังหารเกือบทั้งหมด ลำดับแรก มหาตเล็กสองสามคนของ
เจ้าชายบังคับให้มุลลา ยูซุฟซึ่งเป็นคนสนิทที่โคดุดส์ไว้วางใจมากที่สุดให้ไปบอกกับ
บาบีสาศนิกชนว่าโคดุดส์ต้องการให้พวกเขาว่างอาวุธปืน หลังจากที่ถูกซ้อมให้มุลลา
ยูซุฟพูดตามนี้แล้ว มหาตเล็กก็ขอให้มุลลา ยูซุฟทวนคำพูดที่เขาจะกล่าวกับเหล่าศา
สนิกชน มุลลา ยูซุฟตอบว่า “ข้าพเจ้าก็จะบอกพวกเขาตามที่ท่านบอกบทธมาแล้ว
ทั้งหมด แล้วก็จะจบลงด้วยประโยคที่ว่า “ที่พูดมาทั้งหมดนี้คือคำเท็จ” พูดยังไม่ทัน
ขาดคำเขาก็ถูกสังหาร

ลำดับต่อมาคือ กองกำลังทหารมุ่งความสนใจไปที่ป้อม พวกเขาหารเล็งกระบอกปืนไป
ยังป้อมและทำลายป้อมลงอย่างราบคาบ จากนั้นก็เผาเศษซากของป้อมจนราบ
เท่านั้นยังไม่พอซากที่เหลือรอบๆ ปุชนียสถานยังถูกบดขยี้จนเรียบเป็นหน้ากลอง ดู
แล้วเหมือนกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นบนผืนดินแห่งนี้มาก่อนเลย

ในท้ายที่สุด หลังจากที่ถูกบาบีสาศนิกชนไม่มีป้อมไว้ใช้ป้องกันตัวเองแล้ว กองกำลัง
ทหารก็เข้าจู่โจมพวกเขาในกระโจมและสังหารบาบีสาศนิกชนเกือบหมด แม้ขณะที่
พวกเขากำลังสิ้นลม พวกเขาก็ก็นั่งบทธวดมนต์อย่างที่เคยท่องกันบ่อยๆ ว่า “ข้า
แต่พระเจ้าผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้ทรงความศักดิ์สิทธิ์ ทรงความ
ศักดิ์สิทธิ์ พระผู้เป็นนายแห่งเทพดาและจิตวิญญาณ” มีศาสนิกชนสองสามคนถูก
จับเป็นเชลย และสามคนได้รับการไว้ชีวิตโดยเจ้าชายเพราะพวกเขาเป็นคนที่มิ
ชื่อเสียงในอิหร่านมาก ถ้าพวกเขาถูกสังหาร เจ้าชายก็จะไม่เป็นที่นิยมยินดีของ
ประชาชนอีกต่อไป มหาตเล็กของเจ้าชายได้รับความเปลี่ยวเปลี่ยวกับการทรมาน ศา
สนิกชนที่ถูกจับ หลายคนถูกเนืองด้วยมิดเป็นชั้นๆ หลายคนถูกฉีกร่างออก บางคน
ถูกโยงไว้กับต้นไม้และถูกยิงจนร่างพรุนด้วยกระสุน ส่วนคนอื่นๆ ถูกยิงออกจากปาก
กระบอกปืนใหญ่ คนทั้งโลกต่างพิศวงกับการพลีชีพของพวกเขา ปัจจุบันพวกเรา
ยังคงงงงวว่าพวกเขาเสียสละขนาดนั้นได้อย่างไร

บทที่ 10

ทันทีที่ศาสนิกชนทั้งหมดถูกสังหาร เจ้าชายก็นำโคดุดส์ไปยังบ้านเกิดที่เมืองบาร์ฟูรุช
เจ้าชายได้รับการต้อนรับโดยไชยาดล โอลามา ซึ่งเป็นหัวหน้านักบทธมุสลิมที่เมือง
นั้น นักบทธทั้งหมดออกมาต้อนรับเจ้าชาย ประชาชนต่างแหวนธงตามท้องถนนและ
จุดพลุในตอนกลางคืนเพื่อฉลองชัยชนะที่ได้จากการปราบปรามเหล่าบาบีสาศนิก
ชน เจ้าชายมิได้ตรัสสิ่งใดกับผู้ใดเป็นเวลาสามวันเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะจัดการกับ
โคดุดส์ เจ้าชายมีความเกรงกลัวที่จะลงมือดำเนินคดีกับโคดุดส์ด้วยพระองค์เอง

พระองค์วางแผนจะนำโคดูลไปยังกรุงเตหะราน เพื่อส่งมอบโคดูลให้กับพระเจ้าซาร์ และถวายสิทธิแก่พระเจ้าซาร์ในการดำเนินคดีต่อไป แต่ไซยาดล โอลามา วางแผนอย่างอื่นไว้แล้ว เขาเกลียดชังมุลลา ฮุสเซน มาบัดนี้เขาก็เกลียดชังโคดูลด้วย ตอนที่เขาทราบแผนส่งตัวของเจ้าชายเขาคัดค้านความคิดนี้แบบหัวชนฝา เมื่อเขาทราบว่าเจ้าชายไม่ละความตั้งใจของพระองค์ เขาก็สั่งให้ทุกคนไปรวมพลที่มัสยิด ไซยาดล โอลามาเรียกร้องให้ชาวเมืองบาร์ฟุรุช ช่วยเขาพิสูจน์ต่อเจ้าชายว่า พระองค์ไม่ควรส่งมอบตัวโคดูลให้กับพระเจ้าซาร์ เขากล่าวกับประชาชนว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กินไม่นอนจนกว่าข้าพเจ้าจะสามารถจบชีวิตของ โคดูลด้วยน้ำมือของข้าพเจ้าเอง”

เมื่อเจ้าชายทราบว่าประชาชนชาวเมืองบาร์ฟุรุช พากันต่อต้านพระองค์เจ้าชายจึงมีความกลัวตาย ดังนั้นพระองค์จึงทรงเรียกให้นักบวชแห่งเมืองบาร์ฟุรุช มารวมตัวกันเพื่อร่วมกันตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรลงมือทำต่อไป ทันทีที่นักบวชมาประชุมร่วมกัน เจ้าชายทรงพระบัญชาให้นำตัวโคดูลออกมา เมื่อโคดูล ปรากฏตัวเจ้าชายก็ทรงเชิญโคดูลเข้ามานั่งข้างๆ พระองค์ แล้วเจ้าชายก็หันไปหาไซยาดล โอลามา พร้อมกล่าวว่า “การพิจารณาปัญหานี้จะต้องถือ พระคัมภีร์โกรอ่านและพระวจนะของพระศาสดาโมฮัมหมัดเป็นหลัก เพราะด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่ท่านจะสามารถตัดสินใจได้ว่าอะไรจริงอะไรเท็จ”

ไซยาดล โอลามาได้เป็นคนแรกที่ทำกรไต่สวน เขามองผ้าโพกศีรษะเขียวของ โคดูลแล้วถามว่า “เหตุใดท่านจึงสวมผ้าโพกศีรษะเขียว? ท่านไม่ทราบหรือว่าเฉพาะผู้สืบสายโลหิตที่แท้จริงของพระศาสดาโมฮัมหมัดเท่านั้นที่สามารถโพกผ้าสีเขียวได้? ผู้อยู่นอกสายโลหิตคนใดก็ตามที่โพกผ้าสีนี้จะถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า”

โคดูล พูดอย่างสงบว่า “ ท่านซียิด เมอร์ตาดา นักบวชทั้งหลายต่างสรรเสริญและชื่นชมฉันก็สืบสายโลหิตมาจากพระศาสดาทางฝ่ายบิดาและมารดาของท่านมิใช่หรือ?”

หนึ่งในบรรดานักบวชคนหนึ่งตอบทันทีว่า “ท่านสืบสายโลหิตจากมารดาฝ่ายเดียวเท่านั้น”

โคดูลตอบว่า “ถ้าอย่างนั้นเหตุใดท่านจึงปฏิเสธสิทธินี้ของข้าพเจ้า มารดาของข้าพเจ้าได้รับการยอมรับจากประชาชนในเมืองนี้ว่าสืบสายโลหิตโดยตรงจากอิหม่ามฮาซัน นั่นมิได้หมายความว่ามารดาของข้าพเจ้าเป็นผู้สืบสายโลหิตมาจากพระศาสดาโมฮัมหมัดหรือ? มารดาของข้าพเจ้าได้รับเกียรติแห่งการสืบสายโลหิตนี้จากประชาชนของท่านนับแต่อดีตเสมอมา”

ไม่มีใครอาจหาญมาต่อคารมกับโคดูลอีก เพราะคนทั้งหมดทราบดีว่าสิ่งที่โคดูลกล่าวนั้นล้วนเป็นความจริง แต่นั่นก็ยังไม่สามารถหยุดยั้งการหาเรื่องของไซยาดล โอลามาได้ เขาบ้นดาลโทสะกับบรรดาเหล่านักบวชเพราะโคดูลมีความเฉลียวฉลาด

มากกว่าจนถึงกับขว้างผ้าโพกของตนเองลงกับพื้นและกล่าวต่อไปอีกว่า "ชายผู้นี้ พิสูจน์ให้พวกท่านเห็นว่าเขาคือผู้สืบสายโลหิตมาจากอิหม่ามฮาซัน ในไม่ช้าเขาก็ จะพิสูจน์ให้พวกท่านเห็นต่อไปอีกว่าตัวเขาเองคือผู้เป็นพระศาสดาของพระเจ้า"

เจ้าชายไม่มีกำลังใจต่อไปและตรัสว่า "ข้าฯ ขอล้างมือจากความรับผิดชอบ"

มาถึงตอนนี้ เจ้าชายก็ไม่กล้าอีกต่อไป พระองค์ทรงหวาดกลัวภัยที่จะมาถึงตนเอง เขาทำบางสิ่งทีละม้ายคล้ายกับที่พอนเทียสเคยทำเมื่อครั้งที่พระเยซูคริสต์ทรงถูกนำตัวมาต่อหน้าศาลสูงสุดก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน เจ้าชายทรงตรัสกับเหล่านักบวชว่า “ข้าฯ ขอล้างมือจากความรับผิดชอบต่อสิ่งที่พวกท่านจะลงมือกับชายคนนี้ พวกท่านมีอิสระที่จะทำอะไรกับเขาก็ได้ตามแต่ใจท่าน แต่ท่านเองจะต้องเป็นผู้ตอบคำถามต่อพระผู้เป็นเจ้าในวันแห่งการพิพากษา”

หลังจากที่ทรงตรัสจบลง เจ้าชายก็ทรงพระบัญชาให้รถม้าวิ่งมารับเสด็จไปยังเมืองซารี ทันทีที่เจ้าชายเสด็จออกจากที่ประชุมไซยาตล โอลามาก็ออกคำสั่งให้ประหารชีวิตโคดุส ด้วยวิธีที่น่าสยดสยองกว่าที่เคยปฏิบัติต่อพระเยซูคริสต์

ตอนแรกโคดุสถูกเปลื้องผ้าออก ผ้าโพกสีเชียวที่พระบ็อบทรงพระราชทานแก่เขาถูกโยนไปคลุกดินโคลนจนสกปรก จากนั้น เขาก็ถูกนำตัวไปประจานตามท้องถนนในสภาพที่เดินเท้าเปล่า ไม่มีผ้าโพกศีรษะและถูกล่ามด้วยโซ่หนัก ชาวเมืองที่เดินตามถ่มน้ำลายรดเขา พวกสตรีถ้อยในเมืองรุมทำร้ายเขาด้วยมิดและขวาน

ขณะเดียวกันกับที่เหตุการณ์นี้กำลังเกิดขึ้น โคดุสกระซิบขอพระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ทรงโปรดพระราชทานอภัยแก่พวกเขา ขอทรงแสดงออกซึ่งความกรุณาแก่พวกเขา พวกเขาไม่รู้เลยว่าเราได้เรียนที่จะรู้และเรียนที่จะได้รักสิ่งใดมาแล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามแสดงให้พวกเขาเห็นหนทางไปสู่ความหลุดพ้น แต่ที่เห็นก็คือพวกเขาลุกฮือขึ้นหมายจะสังหารข้าพเจ้า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงแสดงหนทางไปสู่ความจริงให้พวกเขาได้เห็น ขอทรงโปรดแปรเปลี่ยนความเขลาของพวกเขาให้เป็นความศรัทธา” คำอำลาสุดท้ายของเขาคือ “ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเห็นมารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับข้าพเจ้าเพื่อที่ท่านจะได้เป็นประจักษ์พยานต่อการสมรสอันเกริกเกียรติของข้าพเจ้าด้วยตาของท่านเอง”

ทันทีที่อธิษฐานเสร็จ ร่างของเขาก็ถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ และถูกโยนลงไปในกองเพลิง ตกตึกตอนเที่ยงคืนเพื่อนคนหนึ่งไปยังสถานที่ที่เขาถูกเผาและนำชิ้นส่วนของร่างกายที่ยังไม่ถูกเผาไหม้ไปฝังไว้ ณ ที่ไม่ไกลจากสถานที่เขาถูกสังหาร นี่คือนิวาสานแห่งชีวิตของโคดุสผู้มีหัวใจอันประเสริฐสูงส่ง

เมื่อข่าวไปถึงพระกรรฐ์ของพระบ็อบที่กำลังทรงถูกกักขังอยู่ในปราสาทมาห้คู ก็เกี่ยวกับวิธีสังหารโคดุส อย่างโหดเหี้ยม พระองค์จึงมิได้ทรงลิขิตพระธรรมใดๆ เลย ตลอดเวลาห้าเดือนเต็ม ความโหม่นสและความอาดูรทำให้ปากกาแห่งการเผยพระธรรมสะดุดหยุดลง

ปัจฉิมบท

[Epilogue]

บุคคลที่พลีชีพเพื่อศาสนาที่ป้อมเซค ทาบาซีที่สำคัญที่สุดคือโคดุดผู้ซึ่งพระบ็อบทรงตั้งสมญานามให้ว่า “นามสุดท้ายของพระผู้เป็นเจ้า” โคดุดผู้ซึ่งเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตคนที่สืบทอดคือบุคคลที่พระบ็อบทรงเลือกให้ไปเป็นองครักษ์ในช่วงที่พระองค์ทรงไปแสวงบุญที่นครเมกกะและนครเมดิना นับเป็นบุคคลแรกที่ถูกทำร้ายและถูกสังหารเพื่อศาสนาบนผืนแผ่นดินอิหร่าน เขามีอายุเพียงสิบแปดปีตอนที่เขาเดินทางจากเมืองบาร์ฟูรุชไปยังเมืองคาบิลลาในประเทศอิรัก และเป็นนักเรียนของซียิดกาซิมเป็นเวลาสี่ปี เขามีอายุยี่สิบสองปีตอนที่เขาพบและมีความศรัทธาความเชื่อในพระบ็อบ ห้าปีต่อมาในวันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2392 (ค.ศ. 1849) เขาก็ถูกสังหารโดยประชาชนในบ้านเกิดของตนเอง

ทั้งพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงลิขิตพระธรรมศาสน์และบทสวดมนต์หลายบทเกี่ยวกับโคดุด ในลักษณะสรรเสริญและยกย่องการรับใช้ศาสนาของเขา แม้กระทั่งพระบาฮาอุลลาห์ก็ทรงพระราชทาน สมญานาม “จุดสุดท้าย” แก่เขาเพื่อเป็นเกียรติและเพื่อแสดงว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงยกย่องโคดุดว่าเขาคือบาบี ศาสนิกชนคนสำคัญรองลงมาจากองค์พระบ็อบ

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

[Sources]

ได้อ้างอิงข้อมูลเพื่อการเรียบเรียงเรื่องราวของโคดุดจากหนังสือต่อไปนี้

Bahá'u'lláh and Abdu'l-Bahá, *Bahá'í World Faith* (Wilmette, 1956)

H.M. Balyuzi, *The Báb* (Oxford, 1973)

Nabil, *The Dawn-Breakers* (Wilmette, 1932)